

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag

Journalnummer
400.C.2-0

Kontor
EUK

14. oktober 2004

Med henblik på mødet i Folketingets Europaudvalg den 22. oktober 2004 – dagsordenspunkt rådsmøde (retlige og indre anliggender) samt møde i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island på ministerniveau den 25.-26. oktober 2004 – vedlægges Justitsministeriets, Skatteministeriets og Indenrigs- og Sundhedsministeriets notat om de punkter, der forventes optaget på dagsordenen.

Kære udenrigsminister.

Vedlagt sender jeg aktuelt notat vedrørende de sager inden for Justitsministeriets, Skatteministeriets og Indenrigs- og Sundhedsministeriets ansvarsområder, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004, idet jeg skal anmode om, at materialet oversendes til Folketingets Europaudvalg.

Det bemærkes, at det aktuelle notat ligeledes vil blive oversendt til Folketingets Retsudvalg.

Med venlig hilsen

Flemming Hansen

Oversigt over aktuelle notater vedrørende de sager inden for Justitsministeriets, Skatteministeriets og Indenrigs- og Sundhedsministeriets ansvarsområder, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 25.-26. oktober 2004.

Side:

4-15	Dagsordenspunkt 1	Rådets og Europa-Parlamentets forordning om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure (KOM (2004) 173 endelig) ¹ .
16-17	Dagsordenspunkt 2	Forventet forslag til Rådets direktiv om visse aspekter af mægling i borgerlige sager, herunder handelssager.*
18-22	Dagsordenspunkt 3	Status for EU's indsats mod terrorisme.
23-24	Dagsordenspunkt 4	Kommissionens forslag om udveksling af oplysninger om straffedomme.
25-39	Dagsordenspunkt 5	Rammeafgørelse om styrkelse af strafferetlige rammer til bekæmpelse af forurening fra skibe.
40-44	Dagsordenspunkt 6	Rapport om gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme.
45-49	Dagsordenspunkt 7	Rapport om gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse af 28. maj 2001 om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter.
50-51	Dagsordenspunkt 8	Samarbejdsaftale mellem Eurojust og Norge.
52-53	Dagsordenspunkt 9	Årsrapport fra det europæiske netværk til beskyttelse af fremtrædende personer.
54-56	Dagsordenspunkt 10	Bemyndigelse af Europols direktør til at indlede forhandlinger med Kroatien om en samarbejdsaftale.
57-58	Dagsordenspunkt 11	Europols eksterne forbindelser - Australien.
59-61	Dagsordenspunkt 12	Rapport om de første fem evalueringsbesøg i for-

¹ Forslaget er fremsat med hjemmel i TEF afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

* Forslaget forventes fremsat helt eller delvist med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

- bindelse med den tredje runde af de gensidige evalueringer vedrørende "Udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem Europol og medlemsstaterne og mellem medlemsstaterne indbyrdes"
- 62-64** Dagsordenspunkt 13 Beretning om forvaltningen (anlæg og drift) af C.SIS i 2003.
- 65-66** Dagsordenspunkt 14 Årsregnskab for SISNET i 2003.
- 67-73** Dagsordenspunkt 15 Rådets fælles holdning til forordningsforslaget om adgang til SIS for Motorkøretøjsregistreringsmyndigheder.
- 74-76** Dagsordenspunkt 16 Fælles holdning fastlagt af Rådet vedrørende forhandlingerne i Europarådet om protokol til konventionen af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold.
- 77-79** Dagsordenspunkt 17 Rådets afgørelse om bemyndigelse af Kommissionen til at føre forhandlinger i Europarådet om en protokol til konventionen af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold.
- 80-83** Dagsordenspunkt 18 Rådets beslutning om undertegnelse af Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder med hensyn til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand (KOM (2003) 783 endelig af 15. december 2003).
- 84-89** Dagsordenspunkt 19 Rådets afgørelse om bekæmpelse af grænseoverskridende køretøjskriminalitet.
- 90-91** Dagsordenspunkt 20 Ny næstformand for Eurojust.
- 92-95** Dagsordenspunkt 21 Rådets beslutning om udveksling af oplysninger om, risiko-vurdering af og kontrol med nye psykoaktive stoffer. (KOM(2003) 560 endelig).
- 96-106** Dagsordenspunkt 22 Aftale mellem på den ene side Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab og på den anden side Schweiz om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet.*
- 107-119** Dagsordenspunkt 23 Aftale mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden

* Forslaget forventes fremsat helt eller delvist med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser (KOM (2004)559 endelig.

120-120 Dagsordenspunkt 26 Et nyt arbejdsprogram for de kommende år på området retlige og indre anliggender. **Punktet eftersendes.**

Dagsordenspunkt 1: Rådets og Europa-Parlamentets forordning om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure (KOM (2004) 173 endelig)*.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Det Europæiske Råd opfordrede på sit møde i Tammerfors i oktober 1999 Rådet og Kommissionen til at forberede nye regler på de punkter i den civile retspleje, der kan fremme et smidigt retligt samarbejde og en bedre adgang til domstolene. Indførelse af en betalingspåbudsprocedure, dvs. en særlig forenklet procedure til at opnå afgørelser om ubestridte krav (inkassoproces), var blandt de emner, som fremgår af listen over anbefalede lovgivningsinitiativer fra mødet.

Den 30. november 2000 vedtog Rådet et ”Program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område”, hvor afskaffelse af eksekvaturproceduren (dvs. den mellemliggende procedure, der kræves for at opnå anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser afsagt i en anden medlemsstat) i relation til ubestridte krav udpeges som en af hovedprioriteterne. Herudover er harmonisering af medlemslandenes regler vedrørende den civile retspleje i programmet nævnt som en hjælpeforanstaltning, der på visse områder kan være en forudsætning for de ønskede fremskridt hen imod en gradvis afskaffelse af eksekvaturproceduren.

Kommissionen fremsatte på den baggrund i april 2002 et forslag til forordning om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav. Forslaget blev vedtaget den 21. april 2004.

Desuden fremlagde Kommissionen i december 2002 en grønbog om en EF-procedure for betalingspåbud og om foranstaltninger til forenkling af søgsmål om krav af mindre værdi, hvor Kommissionen bl.a. beskrev de modeller for en betalingspåbudsprocedure (inkassoproces), der på nuværende tidspunkt findes i medlemsstaternes lovgivning.

Kommissionen har nu som opfølgning fremsat et forslag af 19. marts 2004 til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure. Proceduren skal efter forslaget gælde i såvel rent interne (nationale) sager som i sager med et grænseoverskridende islæt.

* Forslaget er fremsat med hjemmel i TEF afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterd amtraktaten, finder derfor anvendelse.

Efter artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i EF-traktaten (forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender).

Da retsgrundlaget for Kommissionens forslag er EF-Traktatens artikel 61, litra c, jf. artikel 65, deltager Danmark ikke i en kommende vedtagelse af forordningen, der således ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

2. Indhold.

Forslaget sigter imod at fastsætte fælles europæiske regler, der skal tjene til hurtig og effektiv inddrivelse af ubestridte krav.

Proceduren indledes med, at en domstol eller anden kompetent myndighed på sagsøgers anmodning udsteder en betalingsmeddelelse vedrørende det pågældende forfaldne pengekrav. Betalingsmeddelelsen forkyndes for sagsøgte, idet denne anmodes om enten at efterkomme kravet eller bestride dette inden for en bestemt tidsfrist. Hvis sagsøgte undlader dette, bliver kravet eksigibelt (dvs. det vil kunne tvangsfuldbyrdes). Gør sagsøgte derimod indsigelse mod kravet, fortsætter sagen som udgangspunkt som en almindelig retssag. Efter forslaget skal proceduren, som er frivillig for fordringshaveren, kunne anvendes både på grænseoverskridende og rent interne sager.

I henhold til artikel 1 skal forordningen finde anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset hvilken domstol eller ret der er kompetent. Forordningen finder ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller på formueforholdet mellem ægtefæller mv., konkurs, akkord og andre lignende ordninger samt social sikring.

Forordningen har således samme anvendelsesområde som Bruxelles I-forordningen med den undtagelse, at voldgift ikke er undtaget fra anvendelsesområdet.

Forordningen indeholder ikke særskilte kompetenceregler, og Bruxelles I-forordningens kompetenceregler finder således anvendelse i grænseoverskridende sager, hvor en sagsøger indgiver anmodning om et betalingspåbud.

Efter artikel 1, stk. 4, forstås der i forordningen ved ”medlemsstat” alle medlemsstater med undtagelse af Danmark (og Det Forenede Kongerige og Irland, hvis de vælger at stå udenfor).

Efter artikel 2 begrænses anvendelsen af den europæiske betalingspåbudsprocedure til inddrivelse af opgjorte og forfaldne pengekrav. Der er ikke fastsat nogen beløbsgrænse for pengekravets størrelse.

Det er frivilligt at anvende betalingspåbudsproceduren, jf. artikel 2, stk. 2. Kreditor kan således gøre brug af en anden procedure, der er til rådighed efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat med henblik på inddrivelse af krav omfattet af betalingspåbudsprocedurens anvendelsesområde.

Artikel 3 bestemmer, at anmodning om et europæisk betalingspåbud indgives ved brug af en standardformular, som skal indeholde oplysning om:

- a) parternes navne og adresser og den domstol, som anmodningen indgives til,
- b) kravets størrelse,
- c) rentesatsen og den periode, der kræves renter for (hvis der kræves renter af kravet),
- d) søgsmålsgrunden, herunder en kort beskrivelse af de forhold, som påberåbes som grundlag for kravet, herunder renter, og
- e) en kort beskrivelse af mindst ét bevis, som vil kunne føres under en almindelig civil retssag til støtte for kravet.

Efter artikel 3, stk. 3, skal anmodningen underskrives af sagsøger eller dennes repræsentant. Underskrivelsen kan ske ved at anvende en avanceret elektronisk signatur, jf. artikel 2, stk. 2, i direktiv 1999/93/EF om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer, hvilket gælder generelt i relation til dokumenter, der afgives som led i betalingspåbudsproceduren.

Som betingelse for udstedelse af et europæisk betalingspåbud angiver artikel 4, at den valgte domstol skal undersøge, om kravet, der søges inddrevet, er omfattet af artikel 1 og 2, og at formkravene til anmodningen i artikel 3 er opfyldt.

Hvis en anmodning ikke opfylder formkravene i artikel 3, kan domstole i henhold til artikel 4, stk. 2, give sagsøger mulighed for at fuldstændiggøre eller berigtige anmodningen.

Hvis anmodningen (eventuelt efter at sagsøger har haft mulighed for at fuldstændiggøre eller berigtige anmodningen) ikke opfylder kravene i artikel 4, afviser domstolen ifølge artikel 5 at udstede et betalingspåbud. En sådan afvisning kan ikke påklages.

En afvisning af at udstede et betalingspåbud udelukker ikke anvendelsen af en anden procedure, f.eks. indledning af et almindeligt civilt søgsmål, med henblik på inddrivelse af kravet, jf. artikel 5, stk. 3.

Det følger af artikel 6, at hvis anmodningen opfylder kravene i artikel 4, udsteder domstolen en europæisk betalingsmeddelelse ved brug af en standardformular.

Betalingsmeddelelsen forkyndes for sagsøgte, jf. artikel 6, stk. 2. Forkyndelsen sker efter national ret, idet der dog – hvis sagsøgtes adresse ikke kendes med sikkerhed – ikke kan anvendes en forkyndelsesmetode, der ikke giver bevis for, at sagsøgte personligt har modtaget meddelelsen.

I betalingsmeddelelsen skal sagsøgte oplyses om, at denne har mulighed for enten at betale sagsøgeren det krævede beløb, inklusive de krævede renter og/eller omkostninger, samt indgive en erklæring til retten, som informerer om betalingen, eller afgive svarskrift vedrørende kravet eller dele heraf. Fristen for svarskriftet er 3 uger fra forkyndelsen.

Sagsøgte skal endvidere have oplysning om, at domstolen ikke har prøvet kravets berettigelse inden udstedelsen af betalingsmeddelelsen, og at domstolen vil afsige en eksigibel afgørelse (dvs. en afgørelse der kan fuldbyrdes), medmindre domstolen inden for den angivne frist enten modtager en betalingserklæring eller et svarskrift.

Efter artikel 6, stk. 5, har betalingsmeddelelsen samme virkning som en stævning med hensyn til afbrydelse af forældelsesfristen for det pågældende krav.

Sagsøgte kan i henhold til artikel 7 afgive svarskrift enten ved brug af en standardvarformular eller på anden måde. Sagsøgte skal klart angive i svarskriftet, om denne bestrider det pågældende krav, men er ikke forpligtet til at angive grundene hertil.

Virksomheden af at afgive et svarskrift inden for fristen i artikel 6, der er 3 uger fra datoen for forkyndelsen af betalingsmeddelelsen for sagsøgte, er fastsat i artikel 8. Herefter fortsætter sagen i overensstemmelse med de nationale regler for civile søgsmål, medmindre sagsøger i anmodningen udtrykkeligt har anført, at denne i så fald ønsker sagen hævet. Overgangen til almindelig domstolsbehandling er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor betalingsmeddelelsen er udstedt.

Hvis retten ikke inden for fristen i art. 6, stk. 3, har modtaget et svarskrift eller en betalingserklæring, udsteder domstolen ifølge artikel 9 et europæisk betalingspåbud ved brug af en standardformular.

Betalingspåbuddet forkyndes for sagsøgte efter samme regler som fastsat i artikel 6, stk. 2, med hensyn til betalingsmeddelelsen. Forkyndelsen sker således efter national ret, idet der dog – hvis sagsøgtes adresse ikke kendes med

sikkerhed – ikke kan anvendes en forkyndelsesmetode, der ikke giver bevis for, at sagsøgte personligt har modtaget påbuddet.

Sagsøgte oplyses i betalingspåbuddet om, at denne kan gøre indsigelse mod betalingspåbuddet. Fristen for at gøre indsigelse er 3 uger fra forkyndelsen, jf. artikel 9, stk. 3.

Betalingspåbuddet kan ifølge artikel 10 fuldbyrdes, uden at der stilles krav om sikkerhedsstillelse. Herudover er de nærmere betingelser for fuldbyrdelse af betalingspåbuddet underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor påbuddet er udstedt.

Sagsøgte kan i henhold til artikel 11 gøre indsigelse mod betalingspåbuddet efter tilsvarende regler, som gælder vedrørende afgivelse af svarskrift i relation til betalingsmeddelelsen i henhold til artikel 7.

Sagsøgte kan desuden efter udløbet af fristen i artikel 9, stk. 3, anmode om fornyet prøvelse af betalingspåbuddet. Prøvelsen sker på de betingelser, der er fastsat i den medlemsstats lovgivning, hvor betalingspåbuddet er udstedt, og som er meddelt Kommissionen i henhold til forordningen om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav.

En fornyet prøvelse forudsætter desuden enten at betalingspåbuddet blev forkyndt ved brug af en metode, der ikke giver bevis for, at sagsøgte personligt har modtaget det, og at dokumentet ikke er nået frem til sagsøgte i så god tid eller på en sådan måde, at sagsøgte kunne forberede sit forsvar, uden at denne selv var skyld heri, eller at sagsøgte uden egen skyld var forhindret i at gøre indsigelse mod kravet på grund af force majeure eller andre usædvanlige omstændigheder. I begge tilfælde skal debitor handle hurtigst muligt.

I artikel 12 er det angivet, at der med hensyn til virkningen af, at sagsøgte gør indsigelse inden for fristen i artikel 9 på 3 uger fra datoen for forkyndelsen af betalingspåbuddet for sagsøgte, gælder tilsvarende regler som ved afgivelse af svarskrift i relation til betalingsmeddelelsen inden for fristen i artikel 6. Sagen fortsætter herefter i overensstemmelse med de nationale regler for civile søgsmål, medmindre sagsøger i anmodningen udtrykkeligt har anført, at denne i så fald ønsker sagen hævet. Overgangen til almindelig domstolsbehandling er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor betalingsmeddelelsen er udstedt. Et svarskrift afgivet efter fristen i artikel 6, men inden for fristen i artikel 9, har samme virkning som en indsigelse.

Endvidere følger det af artikel 13, at det ikke er obligatorisk at lade sig repræsentere ved advokat eller en anden jurist i relation til betalingspåbudsproceduren. Hvis sagen overgår til almindelig domstolsbehandling, afgøres spørgsmålet om et eventuelt krav til advokatrepræsentation efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor sagen behandles.

Retsafgifterne til en europæisk betalingspåbudsprocedure samt en eventuel efterfølgende civil retssag som følge af sagsøgtes bestridelse af kravet ved afgivelse af et svarskrift eller en indsigelse mod betalingspåbuddet må ifølge artikel 14 ikke overstige retsafgiften ved en almindelig civil retssag uden forudgående betalingspåbudsprocedure.

I øvrigt reguleres alle processuelle spørgsmål, der ikke specifikt er behandlet i forordningen, af lovgivningen i den medlemsstat, hvor betalingspåbudsproceduren gennemføres, jf. artikel 15.

Efter artikel 16 skal medlemsstaterne senest den 1. juli 2005 meddele Kommissionen, hvilke domstole der har kompetence til at udstede et europæisk betalingspåbud, ligesom de skal oplyse om efterfølgende ændringer heri. Oplysningerne samt ajourføring af disse offentliggøres af Kommissionen.

Artikel 17 og 18 indeholder gennemførelsesbestemmelser vedrørende ajourføring eller ændring af standardformularerne.

I henhold til artikel 19 træder forordningen i kraft den 1. januar 2006.

3. Dansk ret.

Retsplejeloven har hidtil ikke indeholdt særlige regler om behandling af sager vedrørende ubestridte (penge)krav.

Efter retspraksis stilles der dog lempeligere krav til stævningens begrundelse for kravet, når sagsøgeren forventer, at sagsøgte ikke har indsigelser mod kravet. Bortset herfra behandles sager vedrørende ubestridte pengekrav imidlertid efter samme regler som tvistige sager.

Retsplejelovens generelle regler om behandling af civile sager indebærer dog, at disse sager i praksis afgøres væsentligt hurtigere og billigere end tvistige sager. Sager vedrørende ubestridte pengekrav afgøres nemlig uden domsforhandling, enten ved en udeblivelsesdom, når sagsøgte ikke svarer, for så vidt kravet findes begrundet i sagsfremstillingen og det i øvrigt fremkomne, eller ved en såkaldt erkenderdom, når sagsøgte straks i sit første svar erkender kravets rigtighed.

Hvis debitor ikke frivilligt efterkommer en udeblivelsesdom eller erkenderdom, kan fordringshaveren anmode om, at dommen fuldbyrdes gennem fogedretten.

Efter gældende ret indgår der således to særskilte procedurer i en fuldstændig inddrivelse af et ubestridt krav. Først skal der tilvejebringes en dom, og dernæst skal dommen fuldbyrdes gennem fogedretten.

Ved lov nr. 450 af 9. juni 2004 om ændring af retsplejeloven og lov om retsafgifter (forenklet inkassoproces) er der pr. 1. januar 2005 indført en valgfri, forenklet inkassoproces, der kan anvendes ved inddrivelse af forfaldne pengekrav på højst 50.000 kr. (eksklusive renter og omkostninger), når fordringshaveren forventer, at skyldneren ikke har indsigelser mod kravet eller vil gøre modkrav gældende.

Efter loven indledes inddrivelsen ved indlevering af et betalingspåkrav til fogedretten, der indledningsvis foretager samme prøvelse, som i dag sker forud for afsigelse af udeblivelsesdomme. Opfylder påkravet de fastsatte betingelser, forkyndes påkravet for skyldneren, der har en frist til at gøre indsigelse mod påkravet.

Fremsætter skyldneren ikke rettidigt indsigelse, giver fogedretten betalingspåkravet påtegning herom. Når betalingspåkravet har fået en sådan påtegning, kan det tjene som grundlag for tvangsfuldbyrdelse og har i øvrigt samme bindende virkning som en dom. Skyldneren har dog mulighed for at få sagen genoptaget efter samme regler, som gælder ved genoptagelse af udeblivelsesdomme i civile sager.

Der er efter loven mulighed for at få gennemført den samlede inddrivelse på baggrund af blot én anmodning, betalingspåkravet, således at fordringshaver kan vælge, at sagen automatisk fortsætter med indkaldelse til møde i fogedretten med henblik på foretagelse af udlæg, såfremt skyldneren ikke har indsigelser mod kravet.

Fordringshaveren kan desuden vælge, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, hvis skyldneren fremsætter indsigelser.

Retsafgiften for rettens behandling af selve betalingspåkravet er lavere end retsafgiften for en civil retssag. Retsafgiften for rettens behandling af betalingspåkravet og en efterfølgende civil retssag, hvis sagen overgår til almindelig rettergang, fordi skyldneren gør indsigelse, er den samme som retsafgiften for behandlingen af civil retssag uden forudgående betalingspåkravsprocedure.

4. Europa-Parlamentet.

Forslaget behandles efter EF-traktatens art. 251 (proceduren for fælles beslutningstagen). Europa-Parlamentet skal således afgive en udtalelse over forslaget. Udtalelsen er endnu ikke afgivet.

5. Høring.

Forslaget har været sendt i høring hos:

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Ålborg og Roskilde, Domstolsstyrelsen, Procesbevillingsnævnet, Dommerforeningen, Dommerfuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Advokatrådet, Foreningen Danske Inkassoadvokater, Dansk Retspolitisk Forening, Institut for Menneskerettigheder, Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Finansrådet, Realkreditrådet, Forsikring & Pension, HTS Interesseorganisationen, Dansk Industri, Dansk Handel & Service, Håndværksrådet, Byggeriets Firkant, Dansk InkassoBrancheforening, Danske Entreprenører, Liberale Erhvervs Råd, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Dansk Ejendomsæglerforening, De Danske Patentagenters Forening, Danmarks Rederiforening, Danske Speditører, Grundejernes Landsorganisation, Dansk Arbejdsgiverforening, Landsorganisationen i Danmark, Specialarbejderforbundet i Danmark, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, Det Danske Voldgiftsinstitut, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed, Landbrugsrådet, Foreningen af Registrerede Revisorer, IT-Brancheforeningen, Danske Finansieringsselskabers Forening, Boligselskabernes Landsforening samt Lejernes Landsorganisation.

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Ålborg og Roskilde, Domstolsstyrelsen, Procesbevillingsnævnet, Politiforbundet i Danmark, Institut for Menneskerettigheder, Amtsrådsforeningen, Frederiksberg Kommune, Finansrådet, Realkreditrådet, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Danmarks Rederiforening, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed og Foreningen af Registrerede Revisorer har ikke bemærkninger til forslaget.

Den Danske Dommerforening finder det svært at se behovet for europæisk regulering af sager uden grænseoverskridende islæt.

Dommerfuldmægtigforeningen støtter tilvejebringelsen af en summarisk proces, der kan lette bl.a. virksomheders mulighed for at iværksætte inddrivelse af udestående fordringer i udlandet. Foreningen finder forslaget til forordning gen-

nemarbejdet og velafbalanceret, men peger på, at det kan forekomme formalistisk, at såvel det indledende processkrift som det betalingspåkrav, som udstedes af retten, skal forkyndes. Foreningen finder endelig, at idéen med at etablere et katalog over kompetente domstole er god, og opfordrer til, at man skaber en søgemulighed svarende til dén, der findes på www.domstol.dk.

HK Landsklubben Danmarks Domstole bemærker indledningsvist, at behandlingen af ikke-tvistige pengekrav bør finde sted ved domstolene, idet domstolene er de bedst egnede til at behandle sådanne sager. HK Landsklubben gør desuden opmærksom på, at der er flere uafklarede spørgsmål i relation til forslaget, blandt andet om danske erhvervsdrivende vil kunne benytte sig af regler, der ikke vil gælde for og i Danmark. HK Landsklubben finder det endelig vanskeligt at se, hvordan et betalingspåbud fra et andet EU-land vil kunne inddrives ved fogedretten i Danmark, når reglerne på grund af det retlige forbehold ikke gælder i Danmark.

Advokatrådet bemærker indledningsvist, at det ikke fremgår af forslaget, om betalingspåbudsproceduren kan anvendes af danske kreditorer, som har forfaldne krav mod en skyldner med værneting i et af de øvrige EU-lande, eller om en kreditor fra et tredjeland vil kunne anvende betalingspåbudsproceduren mod en skyldner med værneting i et af de øvrige EU-lande. Efter Advokatrådets opfattelse kan der med fordel hentes inspiration i de danske regler ved udformningen af forordningens regler, da den foreslåede procedure indeholder flere sagsskridt end den, der er gennemført i Danmark ved reglerne om en forenklet inkassoprocess for sager indtil 50.000 kr.

Advokatrådet anbefaler, at det fremgår af forordningen, at de vedhæftede standardformularer skal udfyldes på det sprog, der anvendes i det land, hvor skyldner har værneting. Med hensyn til forslagets artikel 5, hvorefter domstolen skal påse, at forordningens betingelser er opfyldt og i modsat fald afvise anmodningen uden mulighed for appel, foreslår Advokatrådet, at det overvejes at skabe hjemmel til at udsætte sagen med en frist til at berigtige formelle fejl. Advokatrådet foreslår endvidere, at en eventuel afvisning begrundes, således at det bliver muligt for kreditor at rette eventuelle formelle mangler.

Skyldner skal efter forslaget reagere, hvis han eller hun vil bestride en fordring, og forslaget er ikke begrænset til fordringer under et vist beløb. Advokatrådet peger på, at en domstol dermed vil skulle give dom for selv meget store beløb, herunder eventuelt med krav om dækning af betydelige rente- og inkassoom-

kostninger, uden noget bestyrket grundlag for, at der foreligger en forfalden, retskraftig fordring. Efter Advokatrådets opfattelse bør det overvejes, at retten af egen drift påser overholdelse af materiel, ufravigelig lovgivning, i hvert fald i tilfælde hvor der er tale om ufravigelige regler, der skal beskytte forbrugeren. Endelig bemærker Advokatrådet, at det ikke fremgår direkte af forordningsforslaget, om retten skal påse, at eventuelle krav i national lovgivning til den forudgående, udenretlige procedure, f.eks. krav om rykker- og inkassoskrivelser, opgørelse af fordringen mv., er iagttaget.

Foreningen Danske Inkassoadvokater tilslutter sig Advokatrådets høringssvar og finder det endvidere problematisk, at en rets afvisning af at udstede et betalingspåbud ikke kan appelleres.

Forbrugerrådet henviser til sit høringssvar af 23. februar 2004 over Retsplejerådets betænkning nr. 1436/04 om Adgang til domstolene (Reform af den civile retspleje III), der bl.a. indeholder et forslag om en forenklet inkassoprocess. Forbrugerrådet anfører heri generelt, at anvendelsen af et statsligt tvangsfuldbyrdesystem mod en borger kræver et sikkert grundlag, og at de grundlæggende regler om prøvelse af kravet ved udeblivelse, genoptagelse, fagedrettens prøvelse af indsigelser samt appel af fagedrettens afgørelser mv. derfor også bør gælde en forenklet inkassoprocess.

Forbrugerrådet opfordrer til, at det sikres, at forordningen får et retssikkerhedsniveau, som opfylder kravene i den danske lov om en forenklet inkassoprocess samt i Retsplejerådets betænkning om bl.a. en forenklet inkassoprocess for det tilfælde, at Danmark i fremtiden vil deltage i det retlige samarbejde.

Forsikring & Pension tilslutter sig overordnet intentionerne i forslaget om at skabe en forenklet inddrivelsesprocedure, herunder ideen om at skabe ensartede og forenklede regler for så vidt angår grænseoverskridende sager.

Forsikring & Pension finder, at der ikke er behov for at indarbejde forslagets regler i de danske regler om en forenklet inkassoprocess for krav under 50.000 kr., herunder udvide ordningen til krav over 50.000 kr.

HTS Interesseorganisationen peger på, at det forekommer uhensigtsmæssigt, hvis en erhvervsdrivende skal forholde sig til to forskellige forenklede inddrivelsesprocedurer og anbefaler, at en eventuel europæisk ordning er i overensstemmelse med den danske inkassoprocess.

Dansk Industri opfatter det som positivt, at der på europæisk niveau indføres forenklede regler for inddrivelsen af både ubestridte og bestridte krav og opfordrer samtidig til, at Danmark søger at tilslutte sig en kommende forordning på dette område gennem en parallelaftale. Dansk Industri opfordrer til, at de gældende danske regler på de områder, der dækkes af forordningsforslaget, tilpasses de kommende regler i en forordning.

Håndværksrådet anbefaler, at der indføres en europæisk betalingspåbudsprocedure i lighed med den inkassoproces, der er indført i Danmark. I den forbindelse finder Håndværksrådet, at reglen om, at kun krav på under 50.000 kr. er omfattet af reglerne i retsplejeloven om forenklet inkassoproces, bør tilpasses forslaget til en europæisk betalingspåbudsprocedure, som ikke indeholder en beløbsgrænse.

Håndværksrådet anfører derudover, at andre end advokater bør kunne indgive betalingspåkrav, og at den danske ordning også på dette punkt bør tilpasses forslaget til en europæisk betalingspåbudsprocedure.

Endelig efterlyser Håndværksrådet en afklaring af, på hvilken måde sprogproblemer, der opstår i relation til anvendelsen af en europæisk betalingspåbudsprocedure, vil skulle løses.

Dansk Inkassobranche finder det positivt, at der på europæisk niveau indføres forenklede regler for inddrivelsen af både bestridte og ubestridte krav. Foreningen opfordrer til, at Danmark søger at tilslutte sig indholdet af en kommende forordning gennem en parallelaftale og anbefaler samtidig, at de gældende danske regler på de områder, der dækkes af forslaget til forordning, tilpasses reglerne i forslaget.

Liberale Erhvervs Råd finder forslaget positivt.

Specialarbejderforbundet i Danmark anfører, at forslaget, i det omfang det ikke begrænses til sager med et grænseoverskridende islæt, vil ”udhule” de bestemmelser, der er indført ved lov om en forenklet inkassoproces, idet en betalingspåkravsprocedure herefter vil kunne anvendes uafhængigt af fordringens størrelse. SID forudser, at de gældende regler i retsplejeloven om en forenklet inkassoproces vil blive uden betydning, hvis de regler, der foreslås i forordningen, indføres i dansk ret. I sager, der ikke har et grænseoverskridende islæt, til-

godeses formålet om at skabe en ensartet europæisk procedure for hurtig opnåelse af en afgørelse, der kan fuldbyrdes, efter SIDs opfattelse allerede i national (dansk) ret.

SID anfører, at de retssikkerhedshensyn, som formentlig har været afgørende for vedtagelsen af reglerne om den danske inkassoproses, vil bortfalde med indførelsen af forslaget. SID henviser endvidere til de bemærkninger, forbundet afgav i relation til den foreslåede inkassoproses i Retsplejerådets betænkning nr. 1436/04 om Adgang til domstolene (Reform af den civile retspleje III) og nævner derudover, at man tidligere har beklaget den udvikling, at processen ved domstolene i stadig større omfang sker på et skriftligt grundlag.

SID kan samlet set kun tiltræde forslaget til forordning, i det omfang reglerne udformes således, at betalingspåbudsproceduren alene kan anvendes på grænseoverskridende tvister.

6. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Forslaget har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

7. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget til Rådets og Europa-Parlamentets forordning ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

8. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Som anført under punkt 1, er forslaget omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en kommende vedtagelse af forordningen, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

9. Forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Et grundnotat er henholdsvis den 2. og den 5. juli 2004 sendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

De modtagne høringsvar og en høringsoversigt vedrørende forslaget vil snarest blive sendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 2: Forventet forslag til Rådets direktiv om visse aspekter af mægling i borgerlige sager, herunder handelssager.*

Nyt notat.

1. Baggrund.

Den 11.-12. december 1998 godkendte Det Europæiske Råd Rådets og Kommissionens handlingsplan af 3. december 1998 for, hvordan Amsterdamtraktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres. Ifølge handlingsplanen skal man inden for et tidsrum på 5 år bl.a. undersøge muligheden for at udarbejde udenretslige løsninger på tvister, særlig i forbindelse med grænseoverskridende familietvister.

Af konklusionerne fra rådsmødet i Tampere den 15. – 16. oktober 1999 fremgår det bl.a., at medlemsstaterne bør tilvejebringe alternative udenretlige procedurer. Det fremgår endvidere af konklusionerne fra Rådets møde (retlige og indre anliggender) den 29. maj 2000, at der som led i oprettelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU bør indledes drøftelser om alternativ konfliktløsning på det civil- og handelsretlige område.

Kommissionen fremlagde som opfølgning herpå den 19. april 2002 en grøn bog om alternativ konfliktløsning på det civil- og handelsretlige område (KOM(2002) 196 endelig af 19. april 2002). Den danske regering afgav den 5. marts 2003 et hørings svar over grønbogen, hvor regeringen bl.a. gav udtryk for, at man som udgangspunkt er positivt indstillet over for tankerne om at arbejde for indførelse af ordninger med alternativ konfliktløsning. Regeringen gav endvidere udtryk for, at et eventuelt initiativ på fællesskabsniveau i første omgang bør fokusere på de overordnede principper for og mindstekrav til alternativ konfliktløsning, idet udmøntningen heraf i konkrete regler må variere fra retsområde til retsområde. Endelig oplyste regeringen i hørings svaret om den danske forsøgsordning med retsmægling, der blev iværksat pr. 1. marts 2003.

Kommissionen fremlagde i april 2004 et foreløbigt uformelt udkast til forslag til direktiv om regulering af visse aspekter af mægling i civile sager og handelssager.

* Forslaget forventes fremsat helt eller delvist med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

Det forventes, at kommissionen i løbet af oktober 2004 vil fremlægge et forslag til direktiv om visse aspekter af mægling i borgerlige sager, herunder handelssager. Direktivet forventes i givet fald præsenteret på rådsmødet den 25.-26. oktober 2004, og der vil eventuelt være adgang for medlemsstaterne til at udveksle indledende overordnede synspunkter vedrørende forslaget.

Direktivforslaget forventes som nævnt fremsat med hjemmel i EF-Traktatens afsnit IV. Efter artikel 1 i Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet som bilag til Amsterdamtraktaten, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i EF-Traktaten (forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender). I det omfang et kommende direktivforslag fremsættes med hjemmel i TEF afsnit IV, deltager Danmark derfor ikke i vedtagelsen, og direktivet vil ikke være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

2. Indhold.

Det forventes, at Kommissionens kommende forslag vil omfatte enhver proces, hvor to eller flere parter bistås af en tredjemand med henblik på løsning af en konflikt (mægling). Forslaget forventes at indeholde visse minimumsstandarder for de enkelte medlemslandes regulering af mægling, herunder f.eks. regler om de muligheder en ret skal have for at kunne henvise parterne i en retssag til mægling, om fortrolighed vedrørende indholdet af mæglingsforhandlinger og om tvangsfuldbyrdelse af forlig, der er resultatet af mægling.

3. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Som anført under punkt 1, forventes et kommende direktivforslag at være omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en kommende vedtagelse af direktivet, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

5. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 3: Status for EU's indsats mod terrorisme.

Nyt notat.

1. Baggrund.

På baggrund af terrorangrebene i Madrid den 11. marts 2004 vedtog stats- og regeringscheferne på mødet i Det Europæiske Råd den 25. marts 2004 en erklæring om en styrkelse af EU's indsats mod terrorisme.

I erklæringen opfordrede Det Europæiske Råd Rådet (retlige og indre anliggender) til i samarbejde med generalsekretæren/den højtstående repræsentant Javier Solana og Kommissionen at aflægge en statusrapport til Det Europæiske Råd i juni 2004 om gennemførelse af de foranstaltninger, der er nævnt i erklæringen.

Som led i opfølgningen på Det Europæiske Råds erklæring af 25. marts 2004 har bekæmpelse af terrorisme været på dagsordenen på alle efterfølgende møder i Rådet (retlige og indre anliggender), idet Rådet i den forbindelse især har drøftet status for gennemførelsen af de enkelte elementer i erklæringen.

Som opfølgning på disse drøftelser vedtog stats- og regeringscheferne på mødet i Det Europæiske Råd den 17.-18. juni 2004 en omfattende handlingsplan for EU's indsats mod terrorisme. Det Europæiske Råd besluttede samtidig fremover at se nærmere på gennemførelsen af handlingsplanen to gange årligt; første gang på Det Europæiske Råds møde i december 2004.

På denne baggrund orienterede formandskabet Rådet (retlige og indre anliggender) den 19. juli 2004 om status for gennemførelsen af handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004 forventes formandskabet på ny at orientere om status for gennemførelsen af handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme, og herunder navnlig om status for evalueringerne af medlemslandenes nationale indsats mod terrorisme med henblik på, at Rådet tager denne orientering til efterretning.

2. Indhold.

Handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme

EU's indsats i kampen mod terrorisme har siden terrorangrebene den 11. september 2001 navnlig været baseret på Rådets (retlige og indre anliggender) konklusioner af 20. september 2001, den handlingsplan, som Det

Europæiske Råd vedtog den 21. september 2001 og den dertil knyttede køreplan, som løbende er opdateret.

Som det fremgår af pkt. 1 ovenfor, godkendte Det Europæiske Råd senest på mødet den 17.-18. juni 2004 en ny, opdateret handlingsplan.

Den gældende handlingsplan udgør en skematisk oversigt over de retlige og operationelle foranstaltninger, der allerede er vedtaget eller fremsat forslag om, samt foranstaltninger, som henholdsvis Det Europæiske Råd og Kommissionen har besluttet, at der skal fremsættes forslag om. Den skematiske oversigt er udarbejdet på baggrund af den oprindelige køreplan fra 2001 med senere ændringer, og er navnlig baseret på de foranstaltninger, der indgår i Det Europæiske Råds erklæring af 25. marts 2004.

Oversigten er inddelt i overensstemmelse med de strategiske målsætninger, som indgår i Det Europæiske Råds erklæring af 25. marts 2004 og indeholder således en række afsnit om foranstaltninger, der skal sikre en styrket international indsats for bekæmpelse af terrorisme. Handlingsplanen indeholder på denne baggrund følgende overordnede målsætninger:

- Hindre terroristers adgang til finansielle og andre økonomiske ressourcer.
- Sikre fuld udnyttelse af kapaciteten både inden for EU's forskellige instanser og i medlemsstaterne for at afsløre, efterforske og retsforfølge terroristaktiviteter og forebygge terrorangreb.
- Sikre beskyttelse af den internationale transport og af effektive grænsekontrolordninger.
- Forbedre EU's og medlemsstaternes håndtering af følgerne af et eventuelt terrorangreb.
- Forbedre håndteringen af de faktorer, der bidrager til støtte for og rekruttering til terrorisme.
- Sikre målrettede aktioner som led i EU's eksterne forbindelser med visse tredjelande, hvor kapaciteten eller indsatsen med hensyn til bekæmpelse af terrorisme bør styrkes.
- Sikre gennemførelsen i medlemsstaterne af en række centrale instrumenter inden for rammerne af det politimæssige og strafferetlige samarbejde.
- Styrke det operationelle samarbejde mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder.
- Styrke af Europol og Eurojust.
- Sikre en integrering af en efterretningskapacitet i Rådets Generalsekretariat, herunder en styrkelse af arbejdsstrukturerne i Rådet.

Herudover indeholder handlingsplanen en række prioritetsområder, som der snarest skal arbejdes videre med, ligesom handlingsplanen indeholder

en række nærmere fastsatte frister for en række konkrete forslag, som Rådet bør nå til enighed om.

Handlingsplanen omhandler endvidere styrkelse af samarbejdet om civilbeskyttelse og endelig betydningen af en integreret tilgang til terrorbekæmpelsen samt betydningen af solidaritet og internationalt samarbejde.

Evaluering af de nationale foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme

Ved Rådets fælles aktion af 5. december 1997 blev der indført en ordning til evaluering af, hvorledes de internationale forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af organiseret kriminalitet udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater.

På det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender) den 20. september 2001 besluttede Rådet, at der skulle udarbejdes en forenklet udgave af evalueringsmekanismen fastsat i den fælles aktion fra 1997 med særligt henblik på bekæmpelse af terrorisme. Rådet vedtog herefter en afgørelse af 28. november 2002 om indførelse af en ordning til evaluering af retssystemerne og deres nationale anvendelse i bekæmpelsen af terrorisme.

I Rådets regi er det efterfølgende besluttet, at en første evaluering skal omhandle samarbejdet mellem de af medlemsstaternes nationale myndigheder, som har ansvaret for indsatsen mod terrorisme.

Som led i gennemførelsen af handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme er det blevet besluttet inden mødet i Det Europæiske Råd i december 2004 at behandle en midtvejsrapport om resultatet af evalueringen af de nationale foranstaltninger i bekæmpelsen af terrorisme i de 15 "gamle" medlemslande og inden september 2005 at behandle en endelig rapport, der omfatter alle medlemslandene, herunder de 10 "nye" medlemslande.

På baggrund af ovennævnte evalueringsmekanisme er en evaluering af medlemsstaternes nationale myndigheders interne samarbejde i forbindelse med indsatsen mod terrorisme påbegyndt. Evalueringen baseres på de enkelte medlemsstats besvarelse af en række spørgsmål og et evalueringsbesøg, der aflægges i hver enkelt af medlemsstaterne.

Indtil videre har de 15 "gamle" medlemslande besvaret spørgsmålene, ligesom der i disse lande er aflagt evalueringsbesøg i perioden fra juni 2003 til april 2004.

Evalueringsrapporterne er under fortløbende udarbejdelse, idet der indtil videre foreligger rapporter for så vidt angår Belgien, Irland, Frankrig, Danmark, Spanien, Portugal, Luxembourg og Grækenland.

Det første udkast til midtvejsrapport indeholder indtil videre udelukkende evalueringerne af Belgien og Irland.

Det forventes, at den endelige midtvejsrapport vil indeholde en gengivelse af de specifikke anbefalinger, som er givet til de enkelte medlemsstater i forbindelse med evalueringsprocessen, ligesom oversigter over den bedste praksis indenfor de evaluerede aspekter vil blive beskrevet. Midtvejsrapporten forventes endvidere at indeholde en række henstillinger til samtlige medlemslande. Det foreliggende udkast til midtvejsrapport er fortroligt.

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke som sådan været forelagt for Europa-Parlamentet. Formandskabet forventes i overensstemmelse med Rådets afgørelse af 28. november 2002 om indførelse af en ordning til evaluering af retssystemerne og deres nationale anvendelse i bekæmpelsen af terrorisme ved afslutningen af den første evalueringsrunde at orientere Europa-Parlamentet om gennemførelsen af evalueringsordningen, ligesom formandskabet løbende orienterer Parlamentet om gennemførelsen af handlingsplanen for EU's indsats mod terrorisme.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke i sig selv lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Implementering af de enkelte dele af handlingsplanen for EU's

indsats mod terrorisme kan have lovgivningsmæssige og/eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Et aktuelt notat om bekæmpelse af terrorisme blev oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg den 18. marts 2004 forud for det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender) den 19. marts 2004.

Endvidere blev et udkast til Det Europæiske Råds erklæring om bekæmpelse af terrorisme oversendt til Folketingets Europaudvalg den 23. marts 2004 og til Folketingets Retsudvalg den 24. marts 2004. Et revideret senere udkast til erklæring blev oversendt til Folketingets Europaudvalg den 25. marts 2004.

Et aktuelt notat om opfølgning på Det Europæiske Råds erklæring om bekæmpelse af terrorisme blev desuden oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for rådsmøderne (retlige og indre anliggender) den 30. marts 2004, den 29.-30. april 2004 og den 8. juni 2004.

Endvidere blev et aktuelt notat om opfølgning på Det Europæiske Råds konklusioner af 17.-18. juni 2004 om bekæmpelse af terrorisme oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 19. juli 2004.

Rådsafgørelsen om en ordning for evaluering af retssystemerne og deres nationale anvendelse i bekæmpelsen af terrorisme er tidligere forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg, senest blev et aktuelt notat om rådsafgørelsen oversendt til udvalgene forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. november 2002.

Dagsordenspunkt 4: Kommissionens forslag om udveksling af oplysninger om straffedomme.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Spørgsmålet om en forenkling og styrkelse af udvekslingen af oplysninger om straffedomme mv. har bl.a. været drøftet i forbindelse med udarbejdelsen af Det Europæiske Råds erklæring af 25. marts 2004 om bekæmpelse af terrorisme. I erklæringen (punkt 5) pålægges Rådet bl.a. at behandle foranstaltninger om et europæisk register over domme og rettighedsfrakendelser.

Kommissionen har i lyset heraf bebudet, at der i slutningen af december 2004 vil blive udsendt en hvidbog med tilknyttede forslag på området. Forinden udsendelsen af den pågældende hvidbog agter Kommissionen dog ifølge det oplyste at udsende et forslag vedrørende etablering af en såkaldt hasteprocedure med henblik på udveksling af oplysninger fra EU-medlemsstaternes strafferegistre. Det er Kommissionens mål, at denne rådsafgørelse kan blive vedtaget allerede i forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender) i december 2004.

Det forventes, at forslaget til rådsafgørelse vil blive fremlagt op til rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004, hvor Kommissionen således vil præsentere forslaget.

2. Indhold.

Som anført ovenfor under punkt 1, agter Kommissionen at fremsætte et forslag vedrørende etablering af en såkaldt hasteprocedure med henblik på udveksling af oplysninger fra EU-medlemsstaternes strafferegistre.

Forslaget er endnu ikke fremlagt, og det nærmere indhold kendes derfor ikke. Det forventes imidlertid, at der vil blive tale om et forslag, som skal effektivisere den procedure for udveksling af oplysninger om straffedomme, som i dag følger af Den Europæiske Konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i kriminelle sager, artiklerne 13 (om fremsendelse af udskrifter af og oplysninger fra strafferegistre efter begæring) og artikel 22 (om underretning om straffedomme og påfølgende foranstaltninger, der vedrører landets statsborgere).

Forslaget forventes at indeholde en række tidsfrister for medlemsstaternes besvarelse af henvendelser i henhold til den nævnte konvention fra Europarådet, ligesom der formentlig også vil blive fremlagt et udkast til et standarddokument, som medlemsstaterne skal anvende i forbindelse med behandlingen af anmodninger.

3. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet er ikke blevet hørt over forslaget, der som nævnt endnu ikke er fremsat.

4. Høring.

Forslaget har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Præsentationen af forslaget giver ikke anledning til overvejelser i relation til subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget er som nævnt endnu ikke fremsat, og der er derfor ikke grundlag for at vurdere, om det vil have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Præsentationen af forslaget vil ikke i sig selv have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslaget, der endnu ikke er fremsat, har i sagens natur ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 5: Rammeafgørelse om styrkelse af strafferetlige rammer til bekæmpelse af forurening fra skibe

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

På baggrund af blandt andet olietankskibet Prestiges forlis i november 2002, der forårsagede en miljøkatastrofe ud for Galiciens kyst, har Kommissionen den 2. maj 2003 fremsat et forslag til rammeafgørelse om styrkelse af strafferetlige rammer til bekæmpelse af forurening fra skibe (KOM(2003) 227 endelig).

Forslaget til rammeafgørelse ledsager et forslag til direktiv om forurening fra skibe og om indførelse af sanktioner, herunder strafferetlige sanktioner, for ulovlig udtømning af forurenende stoffer fra skibe (herefter benævnt "direktivet"), som Kommissionen fremsatte den 5. marts 2003 (KOM(2003) 92 endelig). De to forslag supplerer hinanden således, at forslaget til direktiv som udgangspunkt indeholder bestemmelser, der fastlægger, hvilke handlinger *der skal betragtes som overtrædelser*, mens forslaget til rammeafgørelse indeholder bestemmelser om de strafferetlige sanktioner for overtrædelse af direktivets bestemmelser.

Forslaget til rammeafgørelse bygger tillige videre på Rådets rammeafgørelse om strafferetlig beskyttelse af miljøet, der blev vedtaget den 27. januar 2003, og som forpligter medlemslandene til at drage omsorg for, at fysiske og juridiske personer (selskaber mv.) kan straffes for en række nærmere definerede miljøforbrydelser, og at straffen i de alvorligste tilfælde skal kunne være frihedsberøvelse af en varighed, som kan medføre udlevering.

Miljøministeriet (Miljøstyrelsen) har forhandlet direktivforslaget. På rådsmødet (transport, telekommunikation og energi) den 10.-11. juni 2004 blev der opnået politisk enighed om rådets fælles holdning til direktivforslaget.

Forslaget til rammeafgørelsen forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004 med henblik på, at Rådet tager stilling til en række udestående spørgsmål om forholdet til de folkeretlige instrumenter på området, om jurisdiktion og om bødesanktioner over for juridiske personer og om muligt opnår politisk enighed om forslaget eller dele heraf.

2. Indhold.

Retsgrundlaget for rammeafgørelsen er artikel 31, *stk. 1, litra e*, og artikel 34, *stk. 2, litra b*, i Traktaten om Den Europæiske Union.

Efter gennemgang af Kommissionens forslag i Rådets arbejdsgrupper, er der foretaget en række ændringer, således at forslaget i den seneste reviderede udgave fra formandskabet nu har følgende indhold:

Artikel 1 bestemmer, at definitionerne i direktivforslaget også finder anvendelse i rammeafgørelsen. I direktivforslagets artikel 2, defineres "Marpol 73/78" som den internationale konvention af 1973 om forebyggelse af forurening fra skibe, samt 1978-protokollen hertil, med senere ændringer. "Forurenende stoffer" defineres som olie og skadelige flydende stoffer i bulk, jf. Marpol 73/78 henholdsvis bilag I og II. Endvidere defineres "udtømning" som enhver udledning fra et skib, jf. artikel 2 i Marpol 73/78, og endelig defineres "skib" som et søgående fartøj, uanset flag, af en hvilken som helst type, der opererer i havmiljøet, inklusiv hydrofojlbåde, luftpudefartøjer, undervandsfartøjer og flydende materiel.

Ifølge *artikel 2, stk. 1*, i udkastet til rammeafgørelsen skal medlemsstaterne sikre, at en udtømning af forurenende stoffer som fastlagt i direktivets artikel 3a (nu 4) og 3b (nu 5) skal betragtes som en strafferetlig overtrædelse.

De strafferetlige overtrædelser omfatter således forsætlig, (hensynsløs) og grov uagtsom udtømning af olie og skadelige flydende stoffer i bulk i

- en medlemsstats indre territorialfarvande, herunder havne, for så vidt Marpol finder anvendelse
- en medlemsstats ydre territorialfarvande
- internationale stræder, som er omfattet af bestemmelserne om transitpassage i kapitel III, afsnit 2 i FN's Havretskonvention af 1982, når strædet borer under en medlemsstats jurisdiktion,
- en medlemsstats eksklusive økonomiske zone eller tilsvarende zone som fastlagt i overensstemmelse med folkeretten, og
- det åbne hav.

Efter direktivforslagets artikel 3b (nu 5), der henviser til Marpol 73/78, er udtømning i en række nærmere opregnede situationer dog ikke at betragte som en overtrædelse. Hvorvidt en udtømning er ulovlig afhænger som udgangspunkt af skibets fart, udtømningshastighed, koncentrationen og typen af det forurenende stof, afstand fra kysten, på hvilket område udtømningen sker, under hvilke omstændigheder den sker samt i visse tilfælde også hvilke forholdsregler, der er taget for at begrænse skadens omfang.

Undtagelserne i direktivforslaget er suppleret af rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, hvorefter besætningsmedlemmer under nærmere angivne betingelser er undtaget fra strafferetligt ansvar.

Artikel 3 forpligter medlemsstaterne til - i overensstemmelse med national ret – at sikre, at også medvirken til overtrædelser som nævnt i artikel 2 kan straffes.

Artikel 4, stk. 1, forpligter medlemsstaterne til at sikre, at de overtrædelser, som er defineret i rammeafgørelsens artikel 2 og 3 skal kunne medføre effektive, proportionale og afskrækkende straffe. I det mindste i alvorlige sager skal medlemsstaterne have en strafferamme på mindst 1 til 3 års fængsel, dvs. en frihedsstraf, der kan danne grundlag for udlevering efter reglerne om den europæiske arrestordre.

Artikel 4, stk. 1 a, giver medlemsstaterne mulighed for at anvende andre former for sanktioner end nævnt i artikel 4, stk. 1, i mindre sager, hvor overtrædelserne ikke har medført forringelse af vandkvaliteten.

Efter artikel 4, stk. 2, har medlemsstaterne endvidere mulighed for at supplere de strafferetlige sanktioner nævnt i artikel 4, stk. 1, med andre former for sanktioner, navnlig bøder eller for en fysisk persons vedkommende forbud mod at udøve virksomhed, der forudsætter officiel autorisation eller godkendelse, eller forbud mod at stifte, administrere eller lede et selskab eller en fond, såfremt de forhold, der har ført til den pågældendes domfældelse, viser en tydelig risiko for recidiv med lignet kriminalitet.

Efter artikel 4, stk. 3, skal medlemsstaterne have en strafferamme på mindst 5 til 10 års fængsel, hvis forsætlige overtrædelser af artikel 2 har medført betydelige og omfattende skader på vandkvaliteten, dyre- eller plantearter eller dele af disse samt alvorlig personskade eller død.

Efter artikel 4, stk. 4, skal medlemsstaterne herudover have en strafferamme på mindst 2 til 5 års fængsel, hvis forsætlige overtrædelser af artikel 2:

- a) har medført betydelige og omfattende skader på vandkvaliteten eller på dyre- eller plantearter eller dele af disse, eller
- b) er begået inden for rammerne af en kriminel organisation

Efter artikel 4, stk. 5, skal medlemsstaterne have en strafferamme på mindst 2 til 5 års fængsel, hvis groft uagtsomme overtrædelser af artikel 2 har medført betydelige og omfattende skader på vandkvaliteten, dyre- eller plantearter eller dele af disse samt alvorlig personskade eller død.

Efter artikel 4, stk. 6, skal medlemsstaterne berudover have en strafferamme på mindst 1 til 3 års fængsel, hvis groft uagtsomme overtrædelser af artikel 2 har medført betydelige og omfattende skader på vandkvaliteten eller på dyre- eller plantearter eller dele af disse.

Artikel 4, stk. 7, fastsætter, at der som udgangspunkt alene kan idømmes fængselsstraf i det omfang det er foreneligt med folkeretten, herunder især FN's havretskonventions artikel 230 (om begrænset anvendelse af andet end bødestraf i forhold til fremmede skibe).

Medlemsstaterne anser dog i henhold til FN's havretskonvention artikel 311 ikke fartøjer, der fører en medlemsstats flag, for at være fremmede fartøjer som nævnt i FN's havretskonventions artikel 230. Bestemmelsen må formentlig forstås således, at det bliver muligt inden for EU at anvende navnlig fængselsstraf for overtrædelser begået af skibe fra andre EU-lande, herunder bl.a. over for besætningsmedlemmer, i videre omfang, end hvad der er muligt efter FN's havretskonventions artikel 230, hvorefter der alene kan anvendes bødestraf over for udenlandske skibes overtrædelser, medmindre der er tale om overtrædelser begået på søterritoriet, og hvor der er tale om forsætlig og alvorlig forurening.

Artikel 5, stk. 1, indeholder nærmere regler for juridiske personers strafansvar. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer kan gøres ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er beskrevet i rammeafgørelsens artikel 2 og 3, i det omfang handlingerne er begået for at skaffe den juridiske person vinding, er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person, baseret på beføjelser til at repræsentere den juridiske person, til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne, eller til at udøve intern kontrol.

Endvidere forpligtes medlemsstaterne efter artikel 5, stk. 2, til at sikre, at juridiske personer også kan straffes i tilfælde, hvor utilstrækkelig kontrol eller tilsyn fra den juridiske persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå overtrædelser som nævnt i artikel 2 med henblik på at skaffe den juridiske person vinding.

Artikel 5, stk. 3, fastslår, at juridiske personers ansvar efter bestemmelsens stk. 1 og 2 ikke udelukker strafferetlig forfølgning af fysiske personer, der begår eller medvirker til de i artikel 2 og 3 nævnt overtrædelser.

Ifølge artikel 6, stk. 1, er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at der over for juridiske personer, der findes ansvarlige i medfør af artikel 5, stk. 1, kan iværksættes sanktioner, der er effektive, proportionale og har afskrækkende virkning. *Sanktionerne*

skal, i det mindste hvor der er tale om overtrædelser som nævnt i artikel 2, omfatte bøder med et maksimum på mindst 150.000 EUR (ca. 1.125.000 kr.) til 300.000 EUR (ca. 2.250.000 kr.). I de mest graverende tilfælde, herunder de forsætlige overtrædelser, der er nævnt i artikel 4, stk. 3 og 4, skal bøderammen være på mindst 750.000 EUR (ca. 5.625.000 kr.) til 1.500.000 EUR (ca. 11.250.000 kr.).

Sanktionerne kan i alle tilfælde omfatte andet end bøder, f.eks.:

- a) udelukkelse fra offentlige ydelser eller tilskud,
- b) midlertidigt eller varigt forbud mod at udøve kommerciel virksomhed,
- c) anbringelse under retsligt tilsyn,
- d) likvidation efter retskendelse,
- e) pligt til at træffe bestemte foranstaltninger for at undgå følgerne af den strafbare handling, der medførte ansvar for den juridiske person.

I artikel 6, stk. 1 a, er der taget højde for, at ikke alle medlemsstater deltager i EMU'en. Det fremgår således, at bøderammerne i stk. 1, for de medlemsstater, der ikke anvender euroen, fastlægges efter vekselskursen mellem euroen og den nationale valuta som offentliggjort i EU-Tidende på dagen for vedtagelsen af rammeafgårelsen.

Endvidere fremgår det af artikel 6, stk. 2, at en medlemsstat kan gennemføre bestemmelserne i stk. 1 om bøderammer ved at anvende en alternativ ordning, hvor bøden står i et rimeligt forhold til den juridiske persons omsætning, den finansielle fordel, som opnås eller forventes opnået ved den strafbare handling, eller enhver anden værdi, som angiver den juridiske persons finansielle situation. Det er dog en forudsætning for at anvende den alternative ordning i stk. 2, at ordningen gør det muligt at idømme bøder, som mindst svarer til de bøderammer, der er fastsat i stk. 1.

Efter artikel 6, stk. 3, skal de medlemsstater, der vil gennemføre rammeafgårelsen ved at anvende ordningen i stk. 2, indgive meddelelse herom til Rådets Generalsekretariat og til Kommissionen.

Ifølge artikel 6, stk. 4, er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at der ligeledes over for juridiske personer, der findes ansvarlige i medfør af artikel 5, stk. 2, kan iværksættes sanktioner, der er effektive, proportionale og har afskrækkende virkning.

Artikel 7 indeholder en bestemmelse om straffemyndighed. Efter bestemmelsens stk. 1-3 forpligtes hvert medlemsland til at have straffemyndighed i det omfang folkeretten tillader det, når handlingen er begået helt eller delvist inden for det pågældende medlemslands indre og ydreterritorialfarvand eller inden for den såkaldte eksklusive økonomiske zone eller i en tilsvarende zone, der er oprettet i henhold til folkeretten. Herudover forpligtes medlemslandene til at have straffemyndighed, når lovovertrædelsen er begået på skibe, der fører det pågældende medlemslands flag. Endvidere forpligtes

medlemslandene til at have straffemyndighed, når lovovertrædelsen er begået uden for medlemsstatens territorium, men har medført skader eller sandsynligvis vil medføre skader på det pågældende medlemsstats territorium eller dens eksklusive økonomiske zone, og skibet frivilligt befinder sig i en havn eller en offshore-terminal i den pågældende medlemsstat, eller hvis lovovertrædelsen er begået på det åbne hav og skibet frivilligt befinder sig i en havn eller en offshore-terminal i den pågældende medlemsstat, dvs. staten er såkaldt havnestat. Endelig kan medlemslandene vælge endvidere at have straffemyndighed, hvis lovovertrædelsen er begået til fordel for en juridisk person, der har hjemsted på det pågældende medlemslands territorium eller hvis lovovertrædelsen er begået af en person, der er statsborger i det pågældende medlemsland, hvis lovovertrædelsen er strafbar, der hvor den er begået, eller hvis det sted, hvor den er begået, ikke er omfattet af nogen stedlig jurisdiktion.

Artikel 7 indeholder i *stk. 4-5* regler om samarbejde i tilfælde, hvor mere end en medlemsstat har straffemyndighed. I disse tilfælde opregnes der en række tilknytningsmomenter, der bør tages i betragtning.

Artikel 8 indeholder en bestemmelse om *medlemsstaternes pligt til at underrette andre medlemsstater, der risikerer at blive ramt af en forureningskatastrofe*. Ifølge artikel 9 skal medlemsstaterne udpege kontaktpunkter navnlig til udveksling af oplysninger i henhold til artikel 8, og via Kommissionen skal de øvrige medlemsstater underrettes om disse kontaktpunkter.

Artikel 10 definerer det territoriale anvendelsesområde for udkastet til rammeafgåelsen, så det svarer til direktivforslagets.

Artikel 11 *vedrører gennemførelse af rammeafgåelsen. I lighed med andre rammeafgåelser skal medlemslandene efter stk. 2, foretage en afrapportering over for Rådets Generalsekretariat og Kommissionen om, hvorledes de forpligtelser, der følger af rammeafgåelsen er gennemført i national ret. Kommissionen udarbejder herefter en skriftlig rapport og på baggrund af denne vurderer Rådet, om medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger.*

Endvidere fremgår det af stk. 3, at Kommissionen senest 5 år efter, at rammeafgåelsen skal være gennemført i national ret, på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne forelægger en rapport for Rådet om den konkrete anvendelse af de nationale bestemmelser, der gennemfører bøderegerne artikel 6, stk. 1 og 2. Samtidig fremsætter Kommissionen de forslag, som den finder hensigtsmæssige.

Artikel 12 *vedrører ikrafttrædelse af rammeafgåelsen.*

Det seneste udkast til rammeafgørelse ledsages af et udkast til rådserklæring, der omhandler jurisdiktion for medlemsstater, der grænser op til stræder, der benyttes til international sejlads og er omfattet af bestemmelserne om transitpassage i FN's havretskonvention. Ifølge erklæringen understreger Rådet, at jurisdiktion for så vidt angår overtrædelser begået i sådanne stræder skal fastlægges i henhold til bestemmelserne om søterritorium og eksklusive økonomiske zoner (artikel 7, stk. 1, litra a) og b) i overensstemmelse med international ret.

3. Europa-Parlamentet.

Kommissionens oprindelige forslag er forelagt Europa-Parlamentet, som den 13. januar 2004 har afgivet en udtalelse, der indeholder to mindre ændringsforslag til den nuværende artikel 4. Europa-Parlamentets udtalelse er endnu ikke behandlet i rådsregi.

4. Høring.

Kommissionens oprindelige forslag til rammeafgørelse har (bilagt Kommissionens oprindelige forslag til direktiv) været sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Danmarks Rederiforening, Dansk Industri (videresendt til DONG), Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Greenpeace Danmark, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Præsidenterne for Vestre og Østre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde samt Statsadvokatforeningen.

DONG, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Rigspolitichefen, Vestre Landsret, præsidenterne for retterne i Århus, Aalborg, Odense, Roskilde og Københavns Byret samt Institut for Menneskerettigheder har svaret, at de ikke har bemærkninger til forslaget.

Advokatrådet mener, at der er behov for at vurdere rammeafgørelsens bestemmelser om jurisdiktion i forhold til eksisterende internationale regler. Endvidere anbefales det, at man overvejer hensigtsmæssigheden af konkurrerende straffemyndighed. Det anbefales endvidere, at man ikke indfører sanktionsformer, der ikke er kendt i dansk ret, samt at man ikke forskyder strafferammerne i dansk ret unødigt.

Danmarks Rederiforening mener, at det høje strafferammekrav på minimum 5 til 10 år bør give anledning til nøje overvejelser. Der udtales endvidere kritik af de oprindeligt foreslåede bestemmelser om bøder udmålt på baggrund af omsætning

mv. og pålægget om frihedsstraf vurderes i et vist omfang at være i strid med folkeretlige forpligtelser.

Landsforeningen af beskikkede advokater advarer mod minimumsstraffe og bøder udmålt efter omsætning mv. Desuden udtales der skepsis overfor eventuel indførelse af nye sanktionsformer som eksempel i form af forbud mod at drive virksomhed for stedse.

Rigsadvokaten mener, at rammeafgørelsens regler om jurisdiktionskompetence giver anledning til nærmere overvejelser om de eksisterende danske reglers territoriale udstrækning.

Politidirektøren i København advarer mod indførelsen af minimumsstraffe samt om de oprindelige forslag om bøder udmålt på baggrund af omsætning mv.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har *senest* været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Udkastet til rammeafgørelse ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Strafbare overtrædelser (gerningsindhold)

Den centrale danske lov på området er lov om beskyttelse af havmiljøet (jf. lov nr. 476 af 30. juni 1993 som senest ændret ved lov nr. 393 af 28. maj 2003, ”havmiljøloven”). I medfør af havmiljøloven er der udstedt bekendtgørelse nr. 166 af 1. april 1987 om klassifikation og kategorisering, samt udtømning af flydende stoffer, der transporteres i bulk (udtømningsbekendtgørelsen) samt bekendtgørelse nr. 485 af 15. juni 1999 om udtømning af olie fra skibe.

Der findes endvidere en række andre miljøregler, navnlig i miljøbeskyttelsesloven (jf. lovbekendtgørelse nr. 753 af 25. august 2001, som senest ændret ved lov nr. 314 af 5. maj 2004) og lov om kemiske stoffer og produkter (jf. lovbekendtgørelse nr. 21 af 16. januar 1996, som senest ændret ved lov nr. 315 af 5. maj

2004), der ikke er særligt rettet mod havmiljøforurening, men som efter omstændighederne også vil kunne finde anvendelse.

Havmiljøloven indeholder i kapitel 2 regler om udtømning af olie. Efter § 11, stk. 1, må udtømning af olie ikke finde sted på dansk søterritorium. I de eksklusive økonomiske zoner eller uden for dansk søterritorium i øvrigt er der ikke ubegrænset forbud mod udtømning af olie, men udtømningen må kun finde sted i overensstemmelse med nærmere regler fastsat af miljøministeren, jf. § 11, stk. 2 og 3.

De nærmere regler er fastsat i bekendtgørelsen om udtømning af olie fra skibe, der i § 2-3 regulerer de såkaldte særlige havområder og i §§ 4-5 udtømning uden for de særlige havområder.

Havmiljøloven indeholder endvidere i kapitel 3 regler om udtømning af flydende stoffer, der transporteres i bulk. Efter § 13, stk. 1, må udtømning af sådanne stoffer, bortset fra vand, ikke finde sted på dansk søterritorium. I de eksklusive økonomiske zoner eller uden for dansk søterritorium i øvrigt er der ikke ubegrænset forbud mod udtømning af olie, men udtømningen må kun finde sted i overensstemmelse med nærmere regler fastsat af miljøministeren, jf. § 13, stk. 2 og § 14.

De nærmere regler er fastsat i udtømningsbekendtgørelsen.

Overtrædelse af bestemmelserne i havmiljølovens § 11, stk. 1 og 2, samt bekendtgørelsen om udtømning af olie §§ 2-5 er strafbelagt, jf. henholdsvis havmiljølovens § 59 og bekendtgørelsens § 7. Tilsvarende gælder overtrædelse af bestemmelserne i havmiljølovens § 13 og de relevante bestemmelser i udtømningsbekendtgørelsen, jf. henholdsvis havmiljølovens § 59 og udtømningsbekendtgørelsens § 18.

Rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, om de strafbare overtrædelser, henviser – som det fremgår af indholdsbeskrivelsen i punkt 2 ovenfor – til direktivforslaget. Bestemmelsen i rammeafgørelsen vurderes derfor ikke i sig selv at kræve ændringerne af den danske miljølovgivning, således som den må fastlægges i overensstemmelse med direktivet.

Rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, om undtagelse af strafferetligt ansvar for besætningsmedlemmer går i et vist omfang ud over den undtagelse, der er op-

regnet i direktivforslagets artikel 3b (nu 5), stk. 2, og indebærer som sådant, at besætningsmedlemmer, der ikke har handlet på førerens ansvar, under visse nærmere angivne betingelser begår en overtrædelse i direktivets forstand, men ikke en strafferetlig overtrædelse i rammeafgørelsens forstand.

Da medlemslandene – i det omfang det ikke strider mod folkeretten – kan anvende strengere regler, herunder strafferetlige, end rammeafgørelsen påkræver, indebærer bestemmelsen i stk. 2 reelt, at medlemsstaterne under nærmere angivne betingelser har mulighed for, men ikke pligt til at undtage besætningsmedlemmer fra strafferetligt ansvar. Bestemmelsen vurderes derfor ikke at nødvendiggøre lovændringer.

Medvirken

Artikel 3 må anses for opfyldt ved den almindelige regel om medvirken som følger af straffelovens § 23, og vurderes derfor ikke at kræve lovændringer.

Strafferammer

Efter havmiljølovens § 59, stk. 1, straffes overtrædelser af loven med bøde med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Straffen kan i henhold til havmiljølovens § 59, stk. 3, stige til fængsel indtil 2 år, hvis overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og hvis der ved overtrædelsen er 1) voldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor, eller 2) opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser.

Bekendtgørelserne om henholdsvis klassifikation og kategorisering, samt udtømmning af flydende stoffer, der transporteres i bulk og om udtømmning af olie indeholder også hjemmel til bødestraf og fængselsstraf op til 2 år.

Strafbestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens § 110 og lov om kemiske stoffer og produkter § 59 er sammenlignelige med havmiljølovens § 59, og hjemler således almindeligvis bødestraf og i alvorligere tilfælde fængsel indtil 2 år.

I særligt alvorlige tilfælde finder straffelovens § 196 om grov miljøkriminalitet anvendelse. Ifølge denne bestemmelse straffes bl.a. den, der forsætligt og under skærpende omstændigheder i strid med miljølovgivningen forurener vand med den følge, at der sker betydelig skade på miljøet eller fremkaldes nærliggende fare derfor. Straffen er fængsel indtil 4 år.

På baggrund af de nævnte danske regler om havmiljøforurening er det vurderingen, at artikel 4, stk. 1, ikke vil kræve lovændringer, da de danske

strafferammer må betegnes som proportionale, effektive og afskrækkende, og da der i de alvorlige sager gælder en strafferamme på 2 års fængsel efter særlovgivningen og under skærpende omstændigheder 4 års fængsel efter straffeloven.

Der eksisterer ikke i dansk ret en bagatelgrænse, hvorefter udtømminger under et vist omfang ikke retsforfølges. Dette følger udtrykkeligt af bemærkningerne til lov nr. 393 af 28. maj 2003, jf. lovforslagets pkt. 2.4. *Da bestemmelsen i artikel 4, stk. 1 a, imidlertid er fakultativ, vurderes den ikke at kræve lovændringer.*

Bestemmelsen i artikel 4, stk. 2, er ligeledes fakultativ, og kræver således heller ikke lovændringer.

Strafferammekravet på 5-10 år i artikel 4, stk. 3, gælder kun, når den ulovlige udtømning forsætligt har forårsaget *betydelige og omfattende skader på vandkvaliteten, dyre- eller plantearter eller dele af disse samt alvorlig personskade eller død.*

Gerningsbeskrivelsen vurderes efter dansk ret at være omfattet af straffelovens § 196, jf. navnlig havmiljøloven. Det er dog ikke efter denne bestemmelse noget krav, at den ulovlige udtømning har haft alvorlig personskade eller død til følge, idet straffelovens § 196 er anvendelig allerede fordi den ulovlige udtømning har haft til følge, at miljøet er blevet betydeligt skadet (eller der har været nærliggende fare herfor). Det er i den forbindelse ikke noget krav for anvendelse af straffelovens § 196, at gerningsmanden havde forsæt til følgen (miljøforureningen). Straffelovens § 196 har en strafferamme på 4 år.

I de tilfælde, hvor der både sker alvorlig skade på miljøet og på person, vil der efter omstændighederne ikke alene være tale om en overtrædelse af de danske havmiljøregler (og straffelovens § 196), men eventuelt også en overtrædelse af visse bestemmelser om forbrydelser mod liv og legeme, som der i givet fald vil kunne straffes i sammenstød med, herunder navnlig straffelovens § 237 (forsætligt manddrab), der har en strafferamme på fængsel fra 5 år til livstid, § 241 (uagtsomt manddrab), der straffes med fængsel indtil 4 måneder eller under særligt skærpende omstændigheder med fængsel indtil 8 år, § 245 (grov vold), der har en strafferamme på 6 år, § 246 (særlig grov vold), der har en strafferamme på 10 år eller § 249 (uagtsom vold), der straffes med fængsel indtil 4 måneder eller under særligt skærpende omstændigheder med fængsel indtil 8 år.

Hvorvidt overtrædelser som omfattet af artikel 4, stk. 3, konkret vil være dækket af strafferamme på 5-10 år, afhænger af de nærmere omstændigheder. For at sikre, at alle situationer omfattet af artikel 4, stk. 3, er dækket af den fornødne strafferamme, vurderes bestemmelsen således at nødvendiggøre lovændringer.

Strafferammekravet på 2-5 år i artikel 4, stk. 4, litra a) vurderes at være opfyldt i dansk ret, idet der er tale om en overtrædelse, der medfører *betydelig og omfattende* skade af vandkvalitet, på dyr eller planter. I disse tilfælde må det således antages, at både havmiljølovens § 59, stk. 3, og straffelovens § 196 finder anvendelse, idet der voldes betydelig skade på miljøet.

Strafferammekravet kan imidlertid ikke antages at være opfyldt i tilfælde, hvor forureningen er begået inden for rammerne af en kriminel organisation, *jf. artikel 4, stk. 4, litra b)*. Dette er ikke en selvstændig skærpsesgrund efter dansk ret, og *kræver således en ændring af de gældende danske regler.*

Strafferammekravene på 2-5 år i artikel 4, stk. 5, og på 1-3 år i artikel 4, stk. 6, vurderes at være opfyldt i dansk ret, idet de groft uagtsomme overtrædelser, der (bl.a.) har medført betydelige og omfattende skade på miljøet som anført i bestemmelserne, må antages at være omfattet af havmiljølovens § 59, stk. 3, nr. 1, hvor der som nævnt gælder en strafferamme på 2 års fængsel.

I relation til artikel 4, stk. 7, bemærkes, at havmiljølovens § 59, stk. 4, udtrykkeligt foreskriver, at der alene kan anvendes fængselsstraf over for udenlandske skibe, hvis overtrædelsen er begået på søterritoriet, og der er tale om forsætlig og alvorlig forurening af havmiljøet, jf. FN's havretskonvention artikel 230. Artikel 4, stk. 7 vurderes derfor at kræve en ændring af havmiljøloven, idet "udenlandske skibe" i havmiljølovens § 59, stk. 4, må antages også at omfatte skibe fra de øvrige EU-lande.

Juridiske personer

I medfør af havmiljølovens § 62 kan juridiske personer pålægges sanktioner i overensstemmelse med principperne i straffelovens kapitel 5. Straffelovens § 196 finder ligeledes anvendelse overfor juridiske personer i overensstemmelse med reglerne i straffelovens § 306, jf. kapitel 5.

Det strafferetlige ansvar for juridiske personer i henhold til straffelovens kapitel 5, må derfor umiddelbart anses for at opfylde kravene efter rammeafgørelsens artikel 5. På denne baggrund vurderes *denne* bestemmelser ikke at nødvendiggøre lovændringer.

For så vidt angår rammeafgørelsens artikel 6 om sanktionerne over for juridiske personer bemærkes, at bestemmelsen stk. 1, litra i), fastsætter nogle minimumskrav til bødernes mulige maksimum, dvs. at der er tale om bødestrafferammer svarende til de strafferammekrav, der efter rammeafgørelsens artikel 4 gælder for fængselsstraf. Der stilles ikke efter rammeafgørelsen krav om, at bøden konkret skal udmåles til de i bestemmelsen anførte beløb, men alene om at det efter de nati-

onale regler skal være muligt at nå et sådant i beløb i sager omfattet af rammeafgørelsen. Udmåling af bøder i konkrete sager er således ikke reguleret i rammeafgørelsen, og det er derfor fortsat overladt til domstolene konkret at fastsætte bøder i overensstemmelse med gældende nationale udmålingsregler. De bødereger, der i Danmark finder anvendelse i denne type sager, hindrer ikke udmåling af bøder i den størrelsesorden, som rammeafgørelsen omfatter, og bestemmelsen om bøderammer vurderes derfor ikke at nødvendiggøre lovændringer.

Bestemmelsen i stk. 1, litra ii) er fakultativ og nødvendiggør derfor ikke lovændringer. Ligeledes vurderes bestemmelsen i stk. 1 a om valutakurs ikke at kræve lovændringer.

Bestemmelserne i stk. 2 og 3 udgør et alternativ til bestemmelsen i stk. 1, litra i) og tager højde for de lande, der har et bødesystem, hvorefter bødens mulige maksimum afhænger af omsætning eller andet. Ligesom det er tilfældet efter stk. 1, regulerer stk. 2 ikke, hvorledes bøder konkret skal udmåles. Idet Danmark forventer at anvende ordningen i stk. 1, har stk. 2 ikke betydning, og bestemmelsen kræver derfor ikke lovændringer.

Rammeafgørelsens artikel 6, stk. 4, vurderes ligeledes ikke at kræve lovændringer.

Straffemyndighed

Dansk straffemyndighed er ifølge straffeloven som udgangspunkt begrænset til handlinger foretaget på dansk territorium eller på dansk fartøj, der befinder sig uden for nogen stats folkeretligt anerkendte område, samt på dansk fartøj, som befinder sig på fremmed folkeretligt anerkendt område, af personer, der hører til fartøjet eller som rejsende følger med dette, jf. straffelovens § 6.

Ifølge straffelovens § 9 betragtes handlingen tillige som foretaget dér, hvor virkningen er indtrådt eller tilsigtet at skulle indtræde i de tilfælde, i hvilke en handlingstrafbarhed afhænger af eller påvirkes af en indtrådt eller tilsigtet følge.

Herudover er der efter straffelovens § 7 under visse betingelser straffemyndighed over for danskere, der har begået lovovertrædelser i udlandet og uden for folkeretligt anerkendt statsområde. Endelig opregner straffelovens § 8 en række særlige tilfælde, hvor handlinger, foretaget uden for den danske stat kan retsforfølges i Danmark, uden hensyn til hvor gerningsmanden hører hjemme (typisk fordi handlingen krænker særlige danske interesser).

Efter § 8, nr. 5, hører handlinger blandt andet under dansk straffemyndighed, når de er foretaget uden for den danske stat, uden hensyn til hvor gerningsmanden hører hjemme, når handlingen er omfattet af mellemløselig overenskomst, ifølge

hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning. Det er lagt til grund, at bestemmelsen også omfatter situationer, hvor Danmark — som det vil være tilfældet efter rammeafgårelsen — generelt forpligtes til at have straffemyndighed i visse konkrete tilfælde begået af udlændinge uden for dansk territorium.

Disse generelle straffemyndighedsregler er suppleret af havmiljølovens særlige regler, hvorefter loven ud over danske skibe også omfatter udenlandske skibe, der befinder sig i de eksklusive økonomiske zoner samt uden for disse zoner dvs. på åbent hav, når det er foreneligt med international ret, jf. havmiljølovens § 2, stk. 1.

Havmiljølovens bestemmelser om lovens anvendelsesområde og straffelovens bestemmelser om straffemyndighed skal således læses i lyset af de gældende internationale regler på området, herunder navnlig FN's havretskonvention fra 1982.

Pligten til at etablere straffemyndighed i rammeafgårelsens artikel 7 begrænses efter bestemmelsens ordlyd *ligeledes* udtrykkeligt til, hvad der er tilladt i henhold til folkeretten. De begrænsninger der følger af FN's havretskonvention må således indlæses i bestemmelserne. Dette gælder navnlig *de* begrænsninger i forhold til den eksklusive økonomiske zone og i forhold til åbent hav, der følger af havretskonventionens artikel 220 *henholdsvis artikel 218*.

Rammeafgårelsens bestemmelser om straffemyndighed vurderes på denne baggrund ikke at kræve lovændringer.

Øvrige bestemmelser

Rammeafgårelsens bestemmelser om internationalt samarbejde, koordination, *informationsudveksling, kontaktpunkter og afrapportering om den nationale gennemførelse* antages ikke at nødvendiggøre lovændringer.

Samlede lovgivningsmæssige konsekvenser

Sammenfattende er det vurderingen, at følgende tre bestemmelser i rammeafgårelsen i den foreliggende udgave i sig selv har lovgivningsmæssige konsekvenser:

- Artikel 4, stk. 3,
- artikel 4, stk. 4, litra b), og
- artikel 4, stk. 7.

Statsfinansielle konsekvenser

Forslaget til rammeafgårelse skønnes ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Udkastet til rammeafgørelse tillige med et grundnotat herom blev oversendt til Folketingets Europaudvalg den 22. september 2003 og til Folketingets Retsudvalg den 26. september 2003.

Aktuelt notat om forslaget til rammeafgørelse blev oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for rådsmødet den 27.-28. november 2003. Sagen blev imidlertid taget af dagsordenen for rådsmødet inden justitsministerens mundtlige forelæggelse af rådsmødet i udvalgene, og forelæggelsen kom derfor ikke til at omfatte forslaget til rammeafgørelse.

Dagsordenspunkt 6: Rapport om gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Rådet vedtog den 13. juni 2002 en rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme (EFT2002/L164/3).

Efter rammeafgørelsens artikel 11, stk. 1, skal medlemsstaterne senest den 31. december 2002 have truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme rammeafgørelsen.

Efter rammeafgørelsens artikel 11, stk. 2, skal medlemsstaterne senest samtidig indberette de gennemførte foranstaltninger til Rådets Generalsekretariat og Kommissionen. På grundlag af medlemsstaternes indberetninger og en skriftlig rapport fra Kommissionen skal Rådet herefter vurdere, om medlemsstaterne har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de forpligtelser, som følger af rammeafgørelsen.

På den baggrund har Kommissionen udarbejdet en rapport om medlemsstaternes gennemførelse af rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme (KOM(2004)409 endelig).

Rapporten forventes forelagt Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004 med henblik på, at Rådet noterer sig rapporten samt de konklusioner, der kan udledes af denne. Samtidig forventes det, at Rådet vil træffe beslutninger om det videre arbejde med afrapportering af den nationale gennemførelse af rammeafgørelsen, og herunder opfordre Kommissionen til at forelægge en yderligere og endelig rapport på baggrund af nye indberetninger fra såvel de "gamle" som de "nye" medlemslande.

2. Indhold.

Rapporten omhandler alene de 15 "gamle" medlemslandes nationale gennemførelse af rammeafgørelsen.

I rapporten konkluderes det generelt, at ikke alle medlemsstater har fremsendt alle relevante gennemførelsesbestemmelser til Kommissionen inden for den fast-

satte frist, hvorfor Kommissionens vurdering i visse tilfælde er baseret på ufuldstændige oplysninger. Det fremgår i den forbindelse, at to lande på tidspunktet for rapportens udfærdigelse ikke havde afrapporteret over for Kommissionen, og at et land ikke havde indsendt specifikke oplysninger.

Rapporten indeholder herefter en specifik gennemgang af den nationale gennemførelse af de enkelte artikler i rammeafgåelsen for så vidt angår de tolv medlemsstater, som Kommissionen har fået oplysninger fra, herunder Danmark.

For så vidt angår artikel 1 om terrorhandlinger konkluderes det i rapporten, at otte medlemsstater specifikt har kategoriseret de nævnte terrorhandlinger som en særskilt kategori af forbrydelser. To lande anvender specifikke regler kombineret med en generel terrorbestemmelse. Et land er i færd med at gennemføre den nødvendige lovændring, hvorimod et sidste land ikke synes at have gennemført bestemmelsen.

I relation til artikel 2, der omhandler strafbare handlinger med forbindelse til en terroristgruppe, konkluderes det, at de fleste medlemsstater har eller vil få lovgivning, der særskilt kriminaliserer sådanne handlinger. To lande har ikke særskilt kriminaliseret ledelse og deltagelse i en terroristgruppe, men har i stedet henvist til de specifikke nationale terrorbestemmelser kombineret med de generelle nationale bestemmelser om navnlig medvirken.

For så vidt angår artikel 3, der omhandler strafbare handlinger med forbindelse til terroraktivitet, konkluderes det, at kun fire medlemsstater synes at have lovgivning, der fuldt ud dækker bestemmelsen. En femte medlemsstat vil opfylde bestemmelsen, når den pågældende stats nye lovgivning træder i kraft. Resten af de lande, som Kommissionen har modtaget oplysninger fra, synes kun i et mindre omfang at være i stand til at efterkomme bestemmelsen.

Gennemførelsen af artikel 4 om forsøg og medvirken afhænger i vidt omfang af, om medlemsstaterne har gennemført de forudgående artikler, idet artikel 4 henviser til disse. I det omfang medlemsstaterne har gennemført de forudgående artikler, vurderes artikel 4 at være implicit opfyldt ved generelle bestemmelser om forsøg og medvirken.

Opfyldelsen af artikel 5 om sanktioner vurderes ligeledes at afhænge af opfyldelsen af de forudgående bestemmelser.

Alle medlemsstater, der har indgivet oplysninger, vurderes at være i stand til at opfylde betingelserne i stk. 1, hvorefter de i artikel 1-4 nævnte strafbare handlinger skal kunne straffes med effektive, proportionale og afskrækkende straffetretlige sanktioner, der kan medføre udlevering.

Efter stk. 2 skal terrorhandlinger som nævnt i artikel 1, stk. 1, og forsøg herpå samt medvirken hertil efter artikel 4 kunne straffes med strengere straffe end dem, der i national ret er fastsat for samme overtrædelser begået uden det særlige terrorisme-forsæt, medmindre handlingerne allerede straffes med den maksimumstraf, der kan idømmes i medfør af national ret. Bestemmelsen vurderes at være opfyldt i otte medlemslande, hvorimod der anses for mere tvivlsomt om de øvrige fire lande, der har afrapporteret, fuldt ud har gennemført bestemmelsen.

Stk. 3 omhandler sanktionerne i relation til de strafbare handlinger med forbindelse til en terroristgruppe, jf. artikel 2. Når det drejer sig om at lede en terrorgruppe, konkluderes det, at syv medlemsstater eksplicit lever op til sanktionskravet. Yderligere tre lande lever i et vist omfang op til sanktionskravet. Drejer det sig derimod om at deltage i en terrorgruppes handlinger, konkluderes det, at otte medlemsstater lever op til sanktionskravet, hvorimod sanktionskravet kun er delvist opfyldt i fire medlemsstater.

Artikel 6, der er en fakultativ bestemmelse, hvorefter medlemsstaterne har mulighed for under visse særlige omstændigheder at nedsætte sanktionerne, er ifølge rapporten implementeret i seks medlemsstater.

For så vidt angår artikel 7 om juridiske personers ansvar, konkluderes det, at otte medlemsstater har lovgivning, der sikrer, at juridiske personer kan holdes ansvarlige for terrorhandlinger. Blandt disse har imidlertid kun halvdelen givet tilstrækkelige oplysninger til, at det kan konkluderes, at de fuldt ud har gennemført bestemmelsen. De resterende fire lande, der har afrapporteret, har i det hele ikke givet tilstrækkelige oplysninger til, at bestemmelsen kan anses for gennemført.

Artikel 8 om sanktioner over for juridiske personer er ifølge rapporten gennemført i syv medlemsstater.

For så vidt angår artikel 9 om straffemyndighed og retsforfølgning konkluderes det, at alle medlemsstater formentlig er i stand til at efterkomme bestemmelserne om territorialprincippet i stk. 1, litra a), og stk. 4.

Den eksteritoriale jurisdiktion i stk. 1, litra c) og e) er implementeret i national ret i et flertal af medlemsstaterne, hvorimod den eksteritoriale jurisdiktion i stk. 1, litra d) alene vurderes at være gennemført i et fåtal af medlemsstaterne.

Otte medlemsstater har eller vil få lovgivning, der er i overensstemmelse med stk. 3 om medlemsstaternes pligt til at fastlægge sin straffemyndighed i tilfælde, hvor staten nægter at udlevere en person, der er mistænkt eller dømt for overtrædelse af de i artikel 1-4 nævnte handlinger. Herudover opfylder tre medlemsstater delvist bestemmelsen.

Bortset fra en enkelt medlemsstat synes ingen i deres nationale lovgivning at have inkorporeret kriterierne for at løse positive jurisdiktionskonflikter som omhandlet i stk. 2.

For så vidt angår artikel 10 om beskyttelse af og hjælp til ofre anføres det, at kun en medlemsstat har givet tilstrækkelige oplysninger til at konkludere, at stk. 1 er efterkommet. Otte medlemsstater har oplyst om yderligere foranstaltninger til at hjælpe familierne til ofre for terrorhandling, jf. stk. 2.

For så vidt angår artikel 12 om anvendelse af rammeafgørelsen på Gibraltar, der alene har betydning for én medlemsstat, anføres det, at Kommissionen ikke har modtaget specifikke oplysninger om gennemførelsen.

På baggrund af Kommissionens rapport er der udarbejdet en række rådskonklusioner, hvorefter Rådet vil skulle tage rapporten og de dragne konklusioner deri til efterretning, ligesom Rådet noterer sig, at visse medlemslande har forsynet Kommissionen med yderligere oplysninger, efter at rapporten er skrevet. Endvidere opfordrer Rådet de medlemslande, der endnu ikke har gennemført rammeafgørelsen fuldt ud, til snarest at gøre dette. I den forbindelse beslutter Rådet, at de "gamle" medlemsstater, som det er relevant for, samt de "nye" medlemsstater, som ikke er omfattet af den første rapport, skal foretage de fornødne indberetninger til Kommissionen om nationale gennemførelsesforanstaltninger inden udgangen af 2004, og at Kommissionen på den baggrund skal forelægge en revideret rapport for Rådet om gennemførelsen af rammeafgørelsen senest i juni 2005.

Det bemærkes, at Kommissionen i sin rapport har udtrykt tvivl om, hvorvidt Danmark på alle punkter har gennemført rammeafgørelsen korrekt.

Fra dansk side har man på denne baggrund afholdt et møde med Kommissionen, hvorunder man har redegjort for gennemførelsen af rammeafgørelsen, herunder de regler der blev vedtaget i forbindelse med den såkaldte ”anti-terrorpakke” (Lov nr. 378 af 6. juni 2002). Danmarks mundtlige redegørelse vil blive fulgt op af en supplerende skriftlig redegørelse for de relevante danske regler, som vil kunne indgå i Kommissionens overvejelser til brug for den reviderede rapport til Rådet.

3. Europa-Parlamentet.

Rapporten er ikke forelagt Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Rapporten om gennemførelse af rammeafgørelsen sendes ikke i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Rapporten har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Rapporten har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 7: Rapport om gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse af 28. maj 2001 om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Rådet vedtog den 28. maj 2001 en rammeafgørelse om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter (EFT2001/L149/1).

Efter rammeafgørelsens artikel 14, stk. 1, skal medlemsstaterne senest den 2. juni 2003 have truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme rammeafgørelsen.

Efter rammeafgørelsens artikel 14, stk. 2, skal medlemsstaterne senest samtidig indberette de gennemførte foranstaltninger til Rådets Generalsekretariat og Kommissionen. På grundlag af medlemsstaternes indberetninger og en skriftlig rapport fra Kommissionen skal Rådet inden den 2. september 2003 vurdere, om medlemsstaterne har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de forpligtelser, som følger af rammeafgørelsen.

På den baggrund har Kommissionen udarbejdet en rapport om medlemsstaternes gennemførelse af rammeafgørelse af 28. maj 2001 om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter (KOM(2004)346 endelig).

Rapporten forventes forelagt Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004 med henblik på, at Rådet noterer sig rapporten samt de konklusioner, der kan udledes af denne. Samtidig forventes det, at Rådet vil træffe beslutninger om det videre arbejde med afrapportering af den nationale gennemførelse af rammeafgørelsen, og herunder opfordre Kommissionen til at forelægge en yderligere og endelig rapport på baggrund af nye indberetninger fra såvel de "gamle" som de "nye" medlemslande.

2. Indhold.

Rapporten omhandler alene de 15 "gamle" medlemslandes nationale gennemførelse af rammeafgørelsen.

I rapporten konkluderes det generelt, at ikke alle medlemsstater har fremsendt alle relevante gennemførelsesbestemmelser til Kommissionen inden for den fastsatte frist, hvorfor Kommissionens vurdering i visse tilfælde er baseret på ufuldstændige oplysninger. Samtidig fremgår det, at alene fem af de medlemsstater, som Kommissionen har modtaget oplysninger fra, har truffet alle nødvendige foranstaltninger til fuldt ud at efterkomme rammeafgørelsen inden for den fastsatte frist. Enkelte andre lande har efterfølgende gennemført rammeafgørelsen.

Udover de generelle konklusioner indeholder rapporten en specifik gennemgang af medlemsstaternes gennemførelse af de enkelte artikler i rammeafgørelsen.

Rammeafgørelsens artikel 1 indeholder alene definitioner og er således ikke behandlet i rapporten om national gennemførelse.

For så vidt angår artikel 2, der omhandler lovovertrædelser i forbindelse med betalingsinstrumenter, anføres det i rapporten, at syv medlemsstater efterkommer bestemmelsen, hvorimod to medlemsstater ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger til fuldstændig gennemførelse af bestemmelsen. Hvordan det forholder sig med de øvrige medlemsstater fremgår ikke direkte, men det konkluderes generelt, at et flertal af medlemsstaterne har eller snarest vil have gennemført artikel 2.

Artikel 3 om edb-relaterede overtrædelser er ifølge rapporten eksplicit implementeret i otte medlemsstaters nationale lovgivning. Hvorvidt de øvrige medlemsstater efterlever bestemmelsen fremgår ikke.

For så vidt angår artikel 4 om lovovertrædelser i forbindelse med de såkaldte særligt tilpassede anordninger fremgår det af rapporten, at flertallet af de medlemsstater, der har sendt oplysninger til Kommissionen, efterkommer bestemmelsen enten eksplicit eller i de fleste tilfælde implicit. Et enkelt land synes ikke at have gennemført bestemmelsen. Et andet land er for tiden ved at forberede særlige foranstaltninger med henblik på at gennemføre den.

Gennemførelsen af artikel 5 om medvirken og forsøg afhænger som udgangspunkt af, i hvilket omfang medlemsstaterne har gennemført artikel 2-4, idet artikel 5 henviser til disse. Alle medlemsstater, der har svaret Kommissionen, har generelle bestemmelser om medvirken og forsøg, og de har således gennemført

artikel 5 i det omfang, de pågældende lande i øvrigt har gennemført de forudgående artikler.

Artikel 6 pålægger medlemsstaterne at have effektive, proportionale og afskrækkende strafferetlige sanktioner, herunder i det mindste i grove tilfælde i form af frihedsstraf, som kan medføre udlevering. Der er ikke fastsat særlige straffesammekrav. I rapporten anføres det, at medlemsstaternes gennemførelse af bestemmelsen er forholdsvis uensartet. Stort set alle medlemsstater, der har afrapporteret over for Kommissionen, har eller vil dog, når deres lovgivning herom træder i kraft, have efterkommet forpligtelserne efter artikel 6. jf. artikel 2-4. Endvidere har eller vil et flertal af medlemsstaterne have lovgivning, der muliggør udlevering i tilfælde af de i artikel 2-4 omhandlede lovovertrædelser.

For så vidt angår artikel 7 og 8 om juridiske personers ansvar og sanktioner over for juridiske personer anføres det i rapporten, at syv medlemsstater har lovgivning, der sikrer, at juridiske personer kan gøres ansvarlige i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1 og 2. Endvidere fremgår det, at seks medlemsstater har gennemført artikel 8. Herudover forventes yderligere to medlemsstater at opfylde forpligtelserne i henhold til artikel 7 og 8, når deres nye lovgivning er henholdsvis vedtaget og trådt i kraft.

Et flertal af medlemsstaterne efterkommer ifølge rapporten forpligtelserne i henhold til artikel 9 om jurisdiktion.

I artikel 10 om udlevering og retsforfølgning er der taget højde for, at visse medlemsstater på tidspunktet for vedtagelse af rammeafgårelsen ikke udleverede deres egne statsborgere. Rapporten tager ikke stilling til, i hvilket omfang bestemmelsen er gennemført i national ret, idet det bemærkes, at statsborgerskab ikke længere udgør en begrundelse for at afslå udlevering, jf. rammeafgårelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre.

For så vidt angår artikel 11 om samarbejde mellem medlemsstaterne, herunder navnlig ved gensidig retshjælp, konkluderes det, at medlemsstaterne ikke har fremlagt oplysninger om anvendelse af særlige ordninger eller aftaler på dette område.

Den nationale gennemførelse af artikel 12 om udveksling af oplysninger er ikke behandlet i rapporten.

For så vidt angår artikel 13 om anvendelse af rammeafgørelsen på Gibraltar, der alene har betydning for én medlemsstat, konkluderes det, at Kommissionen ikke har modtaget oplysninger, der sætter den i stand til at vurdere, om den pågældende medlemsstat har gennemført bestemmelsen.

Der lægges op til, at Rådet vil skulle tage rapporten og de dragne konklusioner til efterretning, samt at Rådet tager den omstændighed til efterretning, at visse medlemslande har forsynet Kommissionen med yderligere oplysninger, efter rapporten er skrevet. Endvidere lægges der op til, at Rådet opfordrer de medlemslande, der endnu ikke har gennemført rammeafgørelsen fuldt ud, til snarest at gøre dette. I den forbindelse beslutter Rådet, at de "gamle" medlemsstater, som det er relevant for, samt de "nye" medlemsstater, som ikke er omfattet af den første rapport, foretager de fornødne indberetninger til Kommissionen om nationale gennemførelsesforanstaltninger inden udgangen af 2004, og at Kommissionen på den baggrund forelægger en revideret rapport for Rådet om gennemførelsen af rammeafgørelsen senest i juni 2005.

Det bemærkes, at man fra dansk side har vurderet, at rammeafgørelsen kunne gennemføres inden for eksisterende dansk lovgivning. Beklageligvis har man fra dansk side imidlertid ikke foretaget afrapportering over for Kommissionen. Afrapporteringen er under udarbejdelse og vil snarest blive sendt, således at den kan indgå i den reviderede rapport.

3. Europa-Parlamentet.

Rapporten er ikke forelagt Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Rapporten om gennemførelse af rammeafgørelsen sendes ikke i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Rapporten har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Rapporten har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 8: Samarbejdsaftale mellem Eurojust og Norge.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Eurojust blev oprettet ved Rådets afgørelse af 28. februar 2002. Formålet med Eurojust er at lette samarbejdet mellem medlemsstaterne om efterforskning og retsfulgning af alvorlige lovovertrædelser, der berører to eller flere medlemsstater. Hver medlemsstat udpeger et nationalt medlem af Eurojust. De nationale medlemmer udgør Eurojusts kollegium.

Det følger af rådsafgørelsens artikel 27, stk. 3, at Eurojust – med godkendelse af Rådet – kan indgå samarbejdsaftaler med tredjelande. Sådanne aftaler kan navnlig indeholde bestemmelser om betingelserne for udstationering af forbindelsesofficerer eller forbindelsesanklagere-/dommere ved Eurojust. Aftalerne kan også indeholde bestemmelser om udveksling af personoplysninger.

Forud for indgåelse af en aftale mellem Eurojust og et tredjeland skal Den Fælles Kontrolinstans (hvor Datatilsynet er repræsenteret), høres af Eurojust.

Et udkast til en samarbejdsaftale mellem Eurojust og Norge forventes at blive forelagt på rådsmødet (retlig og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004 med henblik på godkendelse.

2. Indhold.

Formålet med aftaleudkastet er at styrke samarbejdet mellem Eurojust og Norge i bekæmpelsen af alvorlig international kriminalitet. I henhold til aftaleudkastet skal samarbejdet omfatte Eurojusts generelle kompetenceområder, således som disse er fastlagt i den nævnte rådsafgørelse af 28. februar 2002 (artikel 4).

Udkastet til samarbejdsaftale indeholder bestemmelser om, hvem som skal anses for kompetent myndighed i Norge, om udstationering af en norsk ”forbindelsesanklager” ved Eurojust, om udpegelse af nationale kontaktpunkter og regelmæssige kontakter samt operationelle og strategiske møder, om udveksling af oplysninger og datasikkerhed samt om registrerede personers rettigheder og erstatningsansvar og tvistbilæggelse mv.

Hvad særligt angår udvekslingen af oplysninger, skabes der efter aftaleudkastet mulighed for, at dette kan ske i det omfang, det er nødvendigt for at opnå samarbejdsaftalens formål. Informationsudveksling skal ske gennem den udpegede ”forbindelsesanklager” og i overensstemmelse med nærmere fastsatte databeskyttelsesmæssige bestemmelser, herunder bl.a. principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger.

Aftaleudkastet har været forelagt for Den Fælles Kontrolinstans, som ikke har haft indvendinger mod aftalen.

3. Europa-Parlamentet.

Udkastet til aftale har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af aftaleudkastet.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Udkastet til aftale ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Udkastet har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 9: Årsrapport fra det europæiske netværk til beskyttelse af fremtrædende personer.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Efter artikel 29 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) skal Rådet fremme samarbejdet om bekæmpelse af bl.a. terrorisme og organiseret kriminalitet gennem et tættere samarbejde mellem medlemsstaternes politimyndigheder, ligesom Rådet efter TEU artikel 30, stk. 1, litra a, skal fremme det operative politisamarbejde mellem medlemsstaterne.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. – 16. oktober 1999 blev der opnået enighed om, at der i højere grad bør udveksles oplysninger om bedste praksis vedrørende forebyggelse af kriminalitet mellem medlemslandene. På den baggrund blev der ved rådsafgørelse af 28. november 2002 oprettet et europæisk netværk til beskyttelse af fremtrædende personer.

Netværket har til opgave at forestå udvekslingen af oplysninger, medarbejdere og erfaringer i forbindelse med beskyttelsen af fremtrædende personer, fastlæggelsen af fælles kriterier for udvælgelse og uddannelse af personale, oprettelsen af en database navnlig over overfald på og attentater mod fremtrædende personer samt en indbyrdes tilnærmelse af eksisterende love og bestemmelser i de enkelte medlemsstater.

Ifølge rådsafgørelsens artikel 5 skal netværket hvert år udarbejde en rapport om sine aktiviteter. Årsrapporten fra netværket forventes fremlagt til orientering på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. februar 2004.

2. Indhold.

I rapporten redegøres der for det arbejde, netværket har udført i det forløbne år. Det anføres blandt andet i rapporten, hvilke emner netværkets medlemmer har drøftet i forbindelse med det årlige møde, som blev afholdt i Haag den 22. og 23. april 2004. Rapporten indeholder desuden en række anbefalinger til forbedringer af netværkets arbejde, og det anbefales blandt andet at udarbejde et arbejdsprogram og en håndbog.

3. Europa-Parlamentet.

Rapporten skal ikke forelægges Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Rapporten har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Rapporten ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Rapporten har ikke lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Rapporten har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 10: Bemyndigelse af Europols direktør til at indlede forhandlinger med Kroatien om en samarbejdsaftale.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Det følger af Europol-konventionens artikel 42, stk. 2, 1. pkt., at Europol, i det omfang det er nødvendigt for at kunne gennemføre de opgaver, der er pålagt Europol i henhold til konventionens artikel 3, kan oprette og opretholde forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Rådet vedtog den 3. november 1998 en afgørelse, der fastsætter nærmere regler for Europols forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i rådsafgårelsen, at Rådet med enstemmighed beslutter, hvilke tredjelande og eksterne organisationer der skal indledes forhandlinger med.

Det fremgår endvidere af artikel 2, stk. 3, at Europols direktør efter at have konsulteret Styrelsesrådet og efter Rådets godkendelse kan indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og eksterne organisationer. Sådanne aftaler kan først indgås, efter at Rådet med enstemmighed har godkendt disse.

Rådet har desuden ved to rådsafgårelser af henholdsvis 3. november 1998 og 12. marts 1999 fastsat nærmere regler for Europols videregivelse af personlige oplysninger til tredjelande og eksterne organisationer samt for Europols modtagelse af information fra tredjeparter.

Ved Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev Europols direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger om samarbejde mellem Europol og en række tredjelande og internationale organisationer. Ved Rådets afgørelse af 13. juni 2002 blev denne række af lande og organisationer udvidet med bl.a. Kroatien.

Rådets afgørelse angiver de nærmere betingelser for denne bemyndigelse, herunder at eventuelle bestemmelser i aftalerne om udveksling af oplysninger skal være i overensstemmelse med reglerne i Europol-konventionen og gennemførelsesbestemmelserne i tilknytning hertil.

For så vidt angår udvekslingen af personoplysninger er det i rådsafgørelsen fastsat, at forhandling med tredjelande og eksterne organisationer herom først kan påbegyndes, når Rådet med enstemmighed på grundlag af en databeskyttelsesrapport fra Europol og efter høring af Styrelsesrådet og Den Fælles Kontrolinstans, har konstateret, at der ikke er hindringer for at påbegynde sådanne forhandlinger.

Det følger af Rådets afgørelse af 12. marts 1999 om regler for videregivelse af personlige oplysninger fra Europol til tredjelande og eksterne organisationer, at Rådet ved vurderingen af, om Europol bør indlede forhandlinger om videregivelse af personlige oplysninger i forhold til et tredjeland eller en ekstern organisation, skal tage lovgivningen og den administrative praksis vedrørende databeskyttelse i det pågældende tredjeland eller den pågældende eksterne organisation i betragtning.

I en rådserklæring, der blev opnået enighed om i forbindelse med vedtagelsen af Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om indledning af forhandlinger mellem Europol og tredjelande samt eksterne organisationer, opfordres Europol til at udarbejde og forelægge rapporter for Rådet om lovgivningen og den administrative praksis vedrørende databeskyttelse i de tredjelande og eksterne organisationer, der er nævnt i rådsafgørelsen.

På denne baggrund har Europol nu udarbejdet en rapport vedrørende lovgivningen og den administrative praksis i Kroatien med henblik på, at Rådet kan tage stilling til spørgsmålet om at indlede forhandlinger med Kroatien vedrørende Europols videregivelse af personoplysninger til dette land. Rapporten er tiltrådt af Europols Styrelsesråd og af Den Fælles Kontrolinstans.

Rapporten forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004 med henblik på Rådets beslutning om, at Europols direktør kan indlede forhandlinger om en samarbejdsaftale mellem Europol og Kroatien.

2. Indhold.

Rapporten indeholder en beskrivelse af de for Kroatien relevante regler vedrørende databeskyttelse samt af landets administrative praksis på området. Rapporten sammenholder desuden Kroatiens nationale regler og praksis med de databeskyttelsesprincipper, der gælder for Europols virksomhed.

Det konkluderes i rapporten, at nationale regler og administrativ praksis i Kroatien er af en sådan karakter, at der er grundlag for at indlede forhandling om udveksling af personoplysninger mellem Europol og Kroatien.

Det understreges dog i den forbindelse, at der ikke med rapporten er taget stilling til, om en samarbejdsaftale med Kroatien om udveksling af personoplysninger bør indgås. I den forbindelse peges der på enkelte områder, hvor Europol bør være opmærksom på at indgå særlig aftale med Kroatien. Det drejer sig om de områder, hvor den kroatiske lovgivning ikke indeholder regler svarende til Europols.

3. Europa-Parlamentet.

Rapporten har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Der har ikke været foretaget høring i anledning af rapporten.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg eller Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 11: Europols eksterne forbindelser - Australien.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Det følger af Europol-konventionens artikel 42, stk. 2, 1. pkt., at Europol, i det omfang det er nødvendigt for at kunne gennemføre de opgaver, der er pålagt Europol i henhold til konventionens artikel 3, kan oprette og opretholde forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Rådet vedtog den 3. november 1998 en afgørelse, der fastsætter nærmere regler for Europols forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i rådsafgårelsen, at Rådet med enstemmighed beslutter, hvilke tredjelande og eksterne organisationer der skal indledes forhandlinger med.

Det fremgår endvidere af artikel 2, stk. 3, at Europols direktør efter at have konsulteret Styrelsesrådet og efter Rådets godkendelse kan indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og eksterne organisationer. Sådanne aftaler kan først indgås, efter at Rådet med enstemmighed har godkendt disse.

Rådet har desuden ved to rådsafgårelser af henholdsvis 3. november 1998 og 12. marts 1999 fastsat nærmere regler for Europols videregivelse af personlige oplysninger til tredjelande og eksterne organisationer samt for Europols modtagelse af information fra tredjeparter.

Ved Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev Europols direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger om samarbejde mellem Europol og en række tredjelande og internationale organisationer. Disse lande og organisationer fremgår af afgørelsens artikel 2, stk. 1. Ved Rådets afgørelser af 6. december 2001 og 13. juni 2002 blev denne række af lande og organisationer udvidet.

På baggrund af en ny strategi vedrørende relationer med tredjelande har Europol planer om at udvide samarbejdet med få lande i verdens øvrige regioner for på den måde at kunne udveksle oplysninger af betydning for bekæmpelsen af kriminalitet inden for Europols mandat, herunder vedrørende terrorisme. I den forbindelse ønsker Europol at udvide samarbejdet med Australien, der skal fungere som et kontaktpunkt i den sydøstasiatiske region.

Det forventes, at der på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25.-26. oktober 2004 vil blive fremlagt et forslag om, at Australien optages på listen over Europols mulige samarbejdspartnere.

2. Indhold.

Forslaget vil indebære, at Australien tilføjes til listen i artikel 2, stk. 1, i Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om bemyndigelse af Europols direktør til at indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og organisationer, der ikke er tilknyttet EU.

3. Europa-Parlamentet.

Forslaget har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Forslaget har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslaget har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 12: Rapport om de første fem evalueringsbesøg i forbindelse med den tredje runde af de gensidige evalueringer vedrørende "Udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem Europol og medlemsstaterne og mellem medlemsstaterne indbyrdes".

Nyt notat.

1. Baggrund.

Den 5. december 1997 vedtog Rådet en fælles aktion vedrørende indførelse af en ordning for evaluering af, hvordan de internationale forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af organiseret kriminalitet udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater.

I medfør af artikel 2, stk. 1, i den fælles aktion besluttede Den Tværfaglige Gruppe vedrørende Organiseret Kriminalitet på sit møde den 3. - 4. juni 2002 at iværksætte en tredje runde af gensidige evalueringer vedrørende udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem Europol og medlemsstaterne og mellem medlemsstaterne indbyrdes. Evalueringen skulle navnlig tage sigte på at vurdere samarbejdet og koordineringen mellem de forskellige retshånd-hævende myndigheder med særlig fokus på det daglige praktiske samarbejde mellem de forskellige enheder på nationalt og internationalt plan.

De første fem lande, der er blevet evalueret, er Sverige, Portugal, Finland, Tyskland og Belgien. Evalueringerne af disse lande fandt sted i perioden maj 2003 til februar 2004. Rapporterne om besøgene i hvert af landene er blevet udarbejdet og forelagt den pågældende medlemsstat. Rapporterne er efterfølgende drøftet på møder i Den Tværfaglige Gruppe vedrørende Organiseret Kriminalitet.

I overensstemmelse med artikel 8, stk. 3, i den fælles aktion skal formandskabet én gang om året orientere Rådet om resultatet af evalueringerne. Den Tværfaglige Gruppe vedrørende Organiseret Kriminalitet har i den anledning udarbejdet en rapport, som afspejler de væsentligste konklusioner og henstillinger fra de første fem evalueringsrapporter.

Rapporten forventes forelagt for Rådet med henblik på, at Rådet noterer sig konklusionerne og henstillingerne.

2. Indhold.

Rapporten beskriver indledningsvist de procedurer og metoder, som er anvendt i forbindelse med den tredje evalueringsrunde.

Rapporten indeholder en række generelle konklusioner. Det anføres bl.a. i rapporten, at alle de evaluerede medlemsstater har gjort en stor indsats for at gøre det muligt at udveksle oplysninger på nationalt såvel som internationalt plan. På trods af store forskelle i organisationsstrukturer og regelgrundlag har man i alle de evaluerede lande været bevidst om nødvendigheden af et øget samarbejde mellem de myndigheder, som har ansvaret for bekæmpelse af international kriminalitet.

Rapporten konstaterer dog samtidig bl.a., at medlemsstater med tradition for decentraliserede beføjelser eller føderalisme ofte har vanskeligt ved at etablere et effektivt internt samarbejde på grund af myndighedernes autonomi i udøvelsen af deres beføjelser. Det konstateres endvidere, at så godt som ingen af de evaluerede lande har en klart defineret politik med hensyn til brugen af de forskellige kanaler til informationsudveksling. I de fleste tilfælde afhænger valget af kommunikationskanal af arbejdsrutiner eller af, hvor meddelelsen kommer fra. Det fremhæves desuden, at ingen af medlemsstaterne har indført metoder til at måle de nuværende netværks effektivitet.

Rapporten indeholder endvidere en række specifikke henstillinger til Europol og de evaluerede medlemsstater.

Endelig findes der i rapporten en række generelle henstillinger til medlemsstaterne, herunder bl.a. at man bør ratificere alle Europol-protokoller hurtigst muligt, at der bør skabe flere direkte kontakter mellem Europols forbindelsesofficerer og de operative tjenester i medlemsstaterne, og at udvekslingen af oplysninger med Europol bør styrkes.

3. Europa-Parlamentet.

Rapporten har ikke været forelagt Europa-Parlamentet.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Rapporten har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 13: Beretning om forvaltningen (anlæg og drift) af C.SIS i 2003.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I forbindelse med Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union, idet bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) fik retsgrundlag i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) findes i Schengen-konventionens afsnit IV (artikel 92-119). Schengen-informationssystemet består af en national del i hvert medlemsland (N.SIS) og en central teknisk støttefunktion (C.SIS), som er beliggende i Strasbourg.

Frankrig er ansvarlig for etablering og drift af C.SIS. De nærmere regler herom er fastsat i finansforordningen for C.SIS. Det følger af finansforordningen, at Rådet (Schengen-landene) fastlægger budgettet for C.SIS. Frankrig afholder de løbende etablerings- og driftsudgifter, som efterfølgende dækkes af Schengen-landene i fællesskab. Dette sker i henhold til en fordelingsnøgle, der fastlægges hvert år på grundlag af den andel, som de enkelte landes momsindtægt udgør af De Europæiske Fællesskabers samlede momsindtægter i det forudgående regnskabsår, jf. Schengen-konventionens artikel 119, stk. 1.

I henhold til Finansforordningen skal Frankrig hvert år udarbejde og fremlægge en årsberetning om forvaltningen (anlæg og drift) af C.SIS.

Da udgifterne til forvaltningen af C.SIS afholdes af de berørte medlemslande, skal årsberetningen godkendes af de pågældende medlemslande. Danmarks bidrag varierer, men ligger på ca. 1,6 – 2 procent af den samlede udgift.

Beretningen om forvaltningen (anlæg og drift) af C.SIS i 2003 forventes at blive forelagt til godkendelse i forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 25. – 26. oktober 2004.

2. Indhold.

Beretningen indeholder dels en redegørelse for de afholdte udgifter, dels en redegørelse for hvilke beløb, der er betalt eller skal betales af de enkelte medlemslande som bidrag til omkostningerne forbundet med anlæg og drift af C.SIS.

I 2003 er der afholdt anlægsudgifter vedrørende C.SIS for 396.451 euro (svarende til ca. 2.949.595 dkr.). Danmarks samlede bidrag for 2003 beregnet med udgangspunkt i konventionens artikel 119 udgør 6.224 euro (svarende til ca. 46.307 dkr.).

Det fremgår endvidere af beretningen, at der er i 2003 er afholdt driftsudgifter vedrørende C.SIS på i alt 1.377.066 euro (svarende til ca. 11.245.371 dkr.). Danmarks bidrag til driftsudgifterne i 2003 udgør 21.620 euro (svarende til ca. 160.853 dkr.).

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af beretningen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Det danske bidrag til drifts- og anlægsudgifter for C.SIS betales af Rigspolitichefen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Udgifterne afholdes inden for de bevillingsmæssige rammer.

Beretningen har således ikke statsfinansielle eller lovgivningsmæssige konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg eller Retsudvalg.

Det bemærkes, at forslaget til drifts- og anlægsbudgettet for C.SIS for 2003 blev forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 25. – 26. april 2002.

Dagsordenspunkt 14: Årsregnskab for SISNET i 2003.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I forbindelse med Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union, idet bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) fik retsgrundlag i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) findes i Schengen-konventionens afsnit IV (artikel 92-119). Schengen-informationssystemet består af en national del i hvert medlemsland (N.SIS) og en central teknisk støttefunktion (C.SIS), som er beliggende i Strasbourg.

SISNET er et kommunikationsnetværk, der anvendes dels til kommunikation mellem den centrale tekniske støttefunktion (C.SIS) og de nationale dele af Schengen-informationssystemet (N.SIS), dels til udveksling af supplerende oplysninger mellem Schengen-landene i forhold til de oplysninger, der er indeholdt i Schengen-informationssystemet. SISNET blev taget i brug den 26. juli 2001 og har ved samme lejlighed afløst Sirene-nettet (fase II). Den sidste kontrakt vedrørende Sirene II udløb i august 2001.

Udgifterne til SISNET afholdes i medfør af finansforordningen for SISNET af Schengen-landene og ikke over Fællesskabets budget.

Fastsættelsen af de enkelte landes bidrag sker i henhold til en fordelingsnøgle, der fastlægges hvert år på grundlag af den andel som de enkelte landes momsindtægt udgør af De Europæiske Fællesskabers samlede momsindtægter i det foregående regnskabsår. Danmark bidrager med ca. 2 procent af det samlede budget.

Budgettet for SISNET i 2003 blev vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island den 28. – 29. november 2002. Rådet har efterfølgende den 6. november 2003 vedtaget et ændringsbudget for SISNET i 2003.

Rådets Vicegeneralsekretær har i overensstemmelse med artikel 46 i finansforordningen vedrørende SISNET udarbejdet et årsregnskab vedrørende SISNET.

Årsregnskabet er blevet revideret af Revisionsretten, der den 1. juli 2004 har afgivet revisionsrapport og godkendt årsregnskabet med en enkelt bemærkning.

Årsregnskabet forventes at blive fremlagt til godkendelse på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island den 25. – 26. oktober 2004.

2. Indhold.

Det fremgår af det fremlagte årsregnskab for SISNET i 2003, at der er et bevillingsmæssigt overskud på 1.147.230 euro (svarende til ca. 8.535.391 dkr.) for regnskabsåret 2003.

3. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i sagen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Årsregnskabet for SISNET i 2003 har ikke statsfinansielle eller lovgivningsmæssige konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg eller Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 15: Rådets fælles holdning til forordningsforslaget om adgang til SIS for Motorkøretøjsregistreringsmyndigheder.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Som led i Schengen-samarbejdet er der oprettet et fælles informationssystem (Schengen-informationssystemet), der ved hjælp af elektronisk søgning giver de myndigheder, der er udpeget af Schengen-landene, adgang til indberetninger om personer og genstande til brug for grænsekontrollen og for anden politi- og toldkontrol i de enkelte lande samt for administrationen af udlændingelovgivningen. Schengen-informationssystemet består af en national del i hvert medlemsland (N.SIS) og en central teknisk støttefunktion (C.SIS), som er beliggende i Strasbourg.

Bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) findes i Schengen-konventionens afsnit IV (artikel 92-119).

De nærmere bestemmelser om indberetning i SIS er fastsat i konventionens artikel 95-100. Det drejer sig om indberetning af personer, der ønskes udleveret (artikel 95), af uønskede udlændinge, der nægtes indrejse (artikel 96), af forsvundne personer eller personer, der af hensyn til deres egen sikkerhed m.v. midlertidigt bør tages i varetægt (artikel 97), af vidner eller andre personer, der er indstævnet for en domstol, eller som skal have forkyndt en strafferetlig dom eller en tilsigelse til afsoning af frihedsstraf (artikel 98), af personer og genstande med henblik på diskret overvågning eller målrettet kontrol (artikel 99) og af genstande, der eftersøges med henblik på beslaglæggelse, eller som er bevismidler i en straffesag (artikel 100).

Ved Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union. I den forbindelse blev der ikke taget stilling til retsgrundlaget for Schengen-konventionens bestemmelser vedrørende Schengen-informationssystemet. Disse bestemmelser betragtes derfor som mellemstatslige retsakter baseret på afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), jf. artikel 2, stk. 1, 2. afsnit, sidste punktum, i protokollen om integrationen af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union (Schengen-protokollen), der ved Amsterdam-traktaten er knyttet som bilag til TEU og Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (TEF).

Det følger imidlertid af artikel 5 i Schengen-protokollen, at forslag og initiativer til udbygning af Schengen-reglerne er underlagt de relevante traktatbestemmelser. Dette gælder, selvom Rådet ikke har fastsat retsgrundlaget for de Schengen-regler,

der udbygges.

Det eksisterende Schengen-informationssystem (SIS) er dimensioneret til maksimalt at indeholde oplysninger for så vidt angår 18 lande (de 15 deltagende Schengenlande samt yderligere tre lande) og giver således ikke mulighed for at medtage oplysninger fra yderligere lande i forbindelse med udvidelsen af Den Europæiske Union.

Etableringen af et ændret og udvidet Schengen-informationssystem (SIS II) med mulighed for tilslutning af yderligere lande er på denne baggrund en forudsætning for, at de nye medlemsstater vil kunne deltage i Schengen-samarbejdet. Etableringen af SIS II vil endvidere give mulighed for at gennemføre forbedringer inden for en række områder for så vidt angår anvendelsen af Schengen-informationssystemet. De relevante arbejdsgrupper i Rådets regi arbejder derfor på at forberede udviklingen og etableringen af SIS II.

På et rådsmøde den 28-29. maj 2001 blev det besluttet, at udgifter til udvikling af SIS II i 2001 skulle afholdes over anlægsbudgettet for C.SIS. Endvidere vedtog Rådet en række konklusioner vedrørende udviklingen af SIS II, hvori det bl.a. er anført, at udviklingen af SIS II bør have højeste prioritet, at der i Fællesskabets budget for 2002 bør afsættes de fornødne midler med henblik på udviklingen af SIS II, og at der bør udarbejdes udkast til de fornødne retsakter med henblik på gennemførelsen af udviklingsarbejdet.

På denne baggrund vedtog Rådet i december måned 2001 henholdsvis en rådsforordning og en rådsafgørelse om udviklingen af SIS II, og Kommissionen har herefter indledt udviklingsarbejdet.

En række ændringer kan imidlertid gennemføres allerede i forhold til det nuværende SIS uden at afvente udviklingen af SIS II. Det gælder navnlig udvidelse af adgangen til oplysninger i SIS og tilpasning af indberetningskategorierne.

Det daværende franske formandskab iværksatte i 1999 en undersøgelse af, hvilke nye funktioner brugerne af SIS mente var nødvendige for, at SIS bedre kunne opfylde målene for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Én af de funktioner, som der blev peget på, var behovet for at give registreringsmyndighederne for motorkøretøjer adgang til SIS, navnlig SIS-data om stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne motorkøretøjer og påhængsvogne samt blankodokumenter og udstedte identitetspapirer (pas, identitetskort, kørekort) med henblik på at kontrollere, at et køretøj, der ønskes registreret, ikke er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet, og at

de personer, der ansøger om en registreringsattest, ikke til det formål bruger stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne identitetspapirer eller registreringsdokumenter for motorkøretøjer.

På den baggrund har Kommissionen den 3. september 2003 forelagt et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af konventionen om gennemførelsen af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med hensyn til adgang til Schengen-informationssystemet for de tjenester i medlemsstaterne, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer.

Forordningsforslaget er fremsat med hjemmel i TEF artikel 71, stk. 1, der henviser til proceduren i TEF art. 251 om den fælles beslutningstagen.

Europa-Parlamentet har afgivet udtalelse om forslaget den 1. april 2004, I udtalelsen fremkommer Parlamentet med en række ændringsforslag til forordningsforslaget.

Det forventes, at formandskabet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede udvalg med deltagelse af Norge og Island den 25. – 26. oktober 2004 vil fremsætte et forslag til Rådets fælles holdning vedrørende forslaget til dels med de af Europa-Parlamentet foreslåede ændringer, jf. TEF artikel 251, stk. 2.

2. Indhold.

Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om adgang til Schengen-informationssystemet for de tjenester i medlemsstaterne, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer er fremsat med hjemmel i TEF artikel 71, stk. 1, litra d), om vedtagelse af foranstaltninger på transportområdet.

Forslagets artikel 1 indebærer, at der skal indsættes en ny bestemmelse i Schengenkonventionen (som artikel 102 a), der giver medlemsstaternes registreringsmyndigheder for motorkøretøjer ret til at søge i visse kategorier af oplysninger i SIS.

Den nye bestemmelses stk. 1 fastlægger, hvilke tjenester, der efter bestemmelsen skal have adgang til SIS og rækkevidden af denne adgang.

Det følger således af bestemmelsen, at de tjenester i medlemslandene, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer, jf. Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer, skal

have adgang til en række nærmere oplyste oplysninger i SIS, med henblik på at kontrollere, at køretøjer, der ønskes registreret, ikke er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet, og at de personer, der ansøger om en registreringsattest, ikke til det formål bruger stjalne, ulovligt handlede eller forsvundne identitetspapirer.

De oplysninger, som tjenesterne skal have adgang til er: a) oplysninger om motor-køretøjer med et slagvolumen på over 50 cc, der er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet b) oplysninger om påhængsvogne og campingvogne med en egenvægt på over 750 kg., der er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet, og c) oplysninger om motorkøretøjsregistreringscertifikater og nummerplader, der er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet.

Bestemmelsen er en undtagelse til bestemmelserne i Schengen-konventionens artikel 92, stk. 1, artikel 100, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, og artikel 102, stk. 1, 4 og 5. Bestemmelsen er således en undtagelse fra reglen om, at det kun er myndigheder med ansvar for grænse- politi- og toldkontrol samt myndigheder, der er ansvarlig for udstedelse af visum, der har adgang til SIS. Herudover fraviger bestemmelsen princippet om, at oplysningerne i SIS ikke må anvendes til administrative formål.

Med forbehold af stk. 2 er de pågældende tjenesters adgang til de nævnte oplysninger underlagt national lovgivning.

Efter den nye bestemmelses stk. 2 sondres der mellem statslige registreringsmyndigheder og ikke-statslige tjenester, der foretager registrering af motorkøretøjer.

Således følger det, af 1. pkt., at de registreringsmyndigheder, der er omhandlet i stk. 1, og som er statslige myndigheder, har ret til direkte søgning i de oplysninger i SIS, der er nævnt i stk. 1.

Det følger derimod af 2. pkt., at de tjenester, der er omhandlet i stk. 1, og som ikke er statslige myndigheder, kun har adgang til de oplysninger i SIS, som er nævnt i stk. 1, gennem en af de myndigheder, der er omhandlet i Schengen-konventionens artikel 101, stk. 1 (dvs. myndigheder med ansvar for grænsekontrol og myndigheder med ansvar for anden politi- og toldkontrol inde i landet samt samordning heraf). Den relevante myndighed skal have ret til at søge direkte i systemet og videregive disse oplysninger til den ikke-statslige tjeneste. Det påhviler medlemsstaten at sikre, at de ikke-statslige tjenester og deres medarbejdere er forpligtet til at respektere enhver begrænsning i adgangen til at anvende data, der er videregivet til dem.

Ifølge den nye bestemmelses stk. 3 finder Schengen-konventionens artikel 100, stk. 2, om kontakt til den indberettende myndighed i tilfælde af, at det ved søgning kon-

stateres, at der foreligger en indberetning, ikke anvendelse på søgninger foretaget af motorkøretøjsregistreringsmyndigheder. Videregivelse af oplysninger fra myndigheder eller ikke-statslige tjenester til politiet eller andre retlige myndigheder i tilfælde af mistanke om, at der er begået et strafbart forhold, er reguleret af national lovgivning.

Rådsforordningen træder i henhold til [artikel 2](#) i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

For at give medlemsstaterne tid til at træffe de nødvendige tekniske og organisationsmæssige gennemførelsesforanstaltninger er der fastsat en periode på seks måneder, fra forordningen offentliggøres, til den får virkning.

3. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet har i overensstemmelse med proceduren i TEF artikel 251 om den fælles beslutningstagen afgivet udtalelse vedrørende forordningsforslaget den 1. april 2004. Parlamentet er i den forbindelse fremkommet med en række ændringsforslag, der delvist er imødekommet i det foreliggende forordningsforslag.

4. Høring.

Forslaget er sendt i høring hos Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Aalborg, Præsidenten for Retten i Roskilde, Domstolsstyrelsen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Datatilsynet, Rigspolitechefen, Det Kriminalpræventive Råd, Rigsadvokaten, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Politidirektøren i København, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Statsadvokatforeningen, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Landsklubben HK Politiet, Advokatrådet, Amnesty International, Institut for Menneskerettigheder samt Dansk Told- og Skatteforbund.

Justitsministeriet har modtaget høringssvar fra Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Domstolsstyrelsen, Datatilsynet, Rigspolitechefen, Det Kriminalpræventive Råd, Politidirektøren i København, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Landsklubben HK Politiet, Advokatrådet, Institut for

Menneskerettigheder.

Præsidenten for Vestre Landsret, har meddelt, at man ikke finder at burde udtale sig om forslaget, Præsidenten for Københavns Byret har meddelt, at man ikke finder anledning til at udtale sig om forslaget, Domstolsstyrelsen har oplyst, at man ikke har bemærkninger til forslaget, Datatilsynet har meddelt, at man under hensyntagen til de organisatoriske forhold i Danmark, hvorefter det er Centralregisteret for Motorkøretøjer under Rigspolicehøveden, der gives adgang til at søge i Schengen-informationssystemet, ingen bemærkninger har til forslaget, Rigspolicehøveden, Det Kriminalpræventive Råd, Politidirektøren i København og Den danske Dommerforening har oplyst, at forslaget ikke giver anledning til bemærkninger, Dommerfuldmægtigforeningen og Foreningen af Politimestre i Danmark har oplyst, at man ikke har bemærkninger til forslaget, Landsforeningen af beskikkede advokater har oplyst, at forslaget ikke giver anledning til bemærkninger, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark og Landsklubben HK Politiet har meddelt, at man ikke har bemærkninger til forslaget, Advokatrådet har meddelt, at forslaget ikke giver anledning til bemærkninger og Institut for Menneskerettigheder har oplyst, at forslaget ikke giver anledning til bemærkninger af menneskeretlig art.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen skønnes ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Danmark deltager fuldt ud i forordningen, der vedtages med hjemmel i TEF artikel 71, stk. 1, litra d).

Forordningen gælder umiddelbart i alle medlemsstater og indebærer, at der skal etableres en forbindelse mellem de nationale registreringsmyndigheder for motor-køretøjer og den nationale del af SIS (N.SIS). I den forbindelse skal der i de medlemsstater, hvor registreringsmyndighederne er offentlige og der dermed efter forordningen skal være en direkte adgang til oplysninger i SIS, indsættes de nødvendige filtre, der sikrer, at disse registreringsmyndigheder ikke får adgang til andre oplysninger, end hvad der følger af forordningen. I de medlemsstater, hvor registre-

ringsmyndighederne ikke er offentlige, skal der etableres en forbindelse mellem den private registreringstjeneste for motorkøretøjer og den offentlige myndighed, som er udpeget til at forestå forbindelsen med den pågældende tjeneste.

Forordningen har således ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser for Danmark, hvor registrering af motorkøretøjer som nævnt henhører under politiet.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Et grundnotat om forordningsforslaget har været oversendt til Folketingets Europaudvalg den 19. december 2003 og til Folketingets Retsudvalg den 22. december 2003.

Dagsordenspunkt 16: Fælles holdning fastlagt af Rådet vedrørende forhandlingerne i Europarådet om protokol til konventionen af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Europarådets Stedfortræderkomité besluttede den 24. september 2003 at nedsætte en ekspertgruppe, der skal forhandle en protokol til Europarådets konvention om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold. Første møde i den ekspertgruppe, der forhandler protokollen (PC-RM), blev holdt i december 2003. Der er efterfølgende afholdt yderligere tre møder i arbejdsgruppen, der har gennemført første gennemlæsning af udkast til protokol og påbegyndt anden gennemlæsning. Næste møde i ekspertgruppen afholdes i perioden fra den 24. til den 26. november 2004.

I EU-regi er der de seneste år vedtaget en række instrumenter med henblik på bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Der kan særligt henvises til Rådets direktiv 91/308/EØF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og Europa-Parlamentets og Rådets ændringsdirektiv 2001/97/EF. Kommissionen har endvidere den 30. juni 2004 fremlagt forslag til et 3. hvidvaskdirektiv. Endvidere kan nævnes Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme.

Kommissionen har den 28. juni 2004 fremlagt et udkast til Rådets fælles holdning vedrørende de punkter i udkastet til protokollen til hvidvaskkonventionen, hvor Fællesskabet ikke har kompetence. Udkastet forventes behandlet på rådsmødet (RIA) den 25.-26. oktober 2004 med henblik på vedtagelse.

Et udkast til Rådets beslutning om at bemyndige Kommissionen til at føre forhandlinger om udkastet til protokollen til hvidvaskkonventionen for så vidt angår de artikler i udkastet, der henhører under Fællesskabets kompetence, forventes ligeledes behandlet på rådsmødet med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

Formålet med den fælles holdning er at samordne EU-landenes holdninger under forhandlingerne om en protokol til Europarådets konvention af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold for derved at bidrage så fuldstændigt som muligt til forhandlingerne om den foreslåede protokol og for at undgå uforenelighed mellem den foreslåede protokol og de instrumenter, der er udarbejdet i EU-regi.

Efter udkastet til fælles holdning vil medlemsstaterne generelt støtte udarbejdelsen af en protokol til hvidvaskkonventionen og arbejde for en hurtig afslutning af forhandlingerne med henblik på forelæggelse af protokollen på Europarådets topmøde for regeringschefer i maj 2005.

Efter udkastet skal protokollen sikre, at hvidvaskkonventionens bestemmelser om identifikation, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra kriminelle handlinger og bestemmelser om internationalt samarbejde er tilsvarende anvendelige ved bekæmpelse af finansiering af terrorisme. De myndigheder, der efter national lovgivning har kompetence til at modtage underretning om mistanke om hvidvask, skal også være kompetente til at modtage underretning om mistanke om terrorfinansiering.

I overensstemmelse med protokollen af 16. oktober 2001 til EU-retshjælpskonventionen skal der endvidere i protokollen til hvidvaskkonventionen tages hensyn til behovet for øget internationalt samarbejde vedrørende informationer om bankkonti og banktransaktioner i relation til personer, der er genstand for strafferetlig efterforskning.

Medlemsstaterne skal efter udkastet til fælles holdning yderligere sikre, at protokollen ikke forhindrer dem i at anvende instrumenter i henhold til afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union i de spørgsmål, der er omfattet af den foreslåede protokol, eller i fremtiden at vedtage sådanne instrumenter. Under forhandlingerne i Europarådet skal den stat, der har formandskabsposten i EU, koordinere holdningerne hos medlemsstaterne og søge at opnå fælles holdninger på områder, der er omfattet af afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union.

Efter udkastets artikel 5 er den fælles holdning uden præjudice for mandatet til Kommissionen til at forhandle på fællesskabets vegne for så vidt angår de dele af protokollen, der er omfattet af fællesskabskompetence.

3. Europa-Parlamentet.

Der har ikke været foretaget høring af Europa-Parlamentet.

4. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

5. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

6. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen ses ikke i sig selv at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

7. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 17: Rådets afgørelse om bemyndigelse af Kommissionen til at føre forhandlinger i Europarådet om en protokol til konventionen af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Europarådets Stedfortræderkomité besluttede den 24. september 2003 at nedsætte en ekspertgruppe, der skal forhandle en protokol til Europarådets konvention om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold. Første møde i den ekspertgruppe, der forhandler protokollen (PC-RM), blev holdt i december 2003. Der er efterfølgende afholdt yderligere tre møder i arbejdsgruppen, der har gennemført første gennemlæsning af udkast til protokol og påbegyndt anden gennemlæsning. Næste møde i ekspertgruppen afholdes i perioden fra den 24. til den 26. november 2004.

I EU-regi er der de seneste år vedtaget en række instrumenter med henblik på bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Der kan særligt henvises til Rådets direktiv 91/308/EØF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og Europa-Parlamentets og Rådets ændringsdirektiv 2001/97/EF. Kommissionen har endvidere den 30. juni 2004 fremlagt forslag til et 3. hvidvaskdirektiv. Endvidere kan nævnes Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme.

Kommissionen har den 25. juni 2004 fremlagt et udkast til en henstilling med henblik på at bemyndige Kommissionen til at føre forhandlinger i Europarådet om en protokol til konventionen af 8. november 1990 om hvidvask, ransagning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold.

Udkastet forventes behandlet på rådsmødet (RIA) den 25.-26. oktober 2004 med henblik på vedtagelse.

Et udkast til fælles holdning vedrørende de punkter i protokoludkastet, hvor Fællesskabet ikke har kompetence, forventes ligeledes forelagt på dette rådsmøde med henblik på vedtagelse.

2. Indhold.

I udkastet til forhandlingsmandet bemyndiges Kommissionen til på Fællesskabets vegne og i overensstemmelse med visse retningslinjer at forhandle de dele af protokollen til hvidvaskkonventionen, der er undergivet fællesskabskompetence. Det drejer sig om protokoludkastets artikel 1(f) om definitionen af Financial Intelligence Units, artikel 11 om foranstaltninger til bekæmpelse af hvidvask og artikel 12 om udsættelse af gennemførelsen af mistænkelige transaktioner.

Fra det tidspunkt, hvor der er opnået en fælles holdning om indholdet af det 3. hvidvaskdirektiv, er Kommissionen endvidere bemyndiget til i Europarådet at forhandle på de områder, hvor 3. hvidvaskdirektiv måtte gå videre end de foreliggende to hvidvaskdirektiver.

Kommissionen skal under forhandlingerne arbejde for, at protokollen er forenelig med retsakter udstedt i medfør af Traktaten om Den Europæiske Union. Protokollen kan, hvis det findes passende, indeholde en bestemmelse om, at den ikke hindrer medlemsstaterne i at anvende nugældende fællesskabsinstrumenter eller i fremtiden at vedtage sådanne instrumenter.

Kommissionen skal endvidere under forhandlingerne arbejde for, at der i protokollen tages hensyn til de dele af rekommandationerne fra Financial Action Task Force (FATF), der er omfattet af fællesskabskompetencen, via generelle henvisninger til disse rekommandationer, og at der i protokollen tages hensyn til andre relevante internationale instrumenter, herunder navnlig FN's konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet og FN's konvention om bekæmpelse af korruption.

Protokollen skal indeholde bestemmelser om, at Fællesskabet kan deltage i alle beslutninger, der sædvanligvis træffes blandt de stater, der har tiltrådt protokollen, og at Fællesskabet skal tildeles det antal stemmer, der svarer til antallet af medlemsstater, der har tiltrådt protokollen.

Protokollen skal endvidere indeholde en bestemmelse om, at Fællesskabet kan tiltræde protokollen.

3. Europa-Parlamentet.

Der har ikke været foretaget høring af Europa-Parlamentet.

4. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

5. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

6. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen ses ikke i sig selv at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

7. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 18: Rådets beslutning om undertegnelse af Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder med hensyn til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand (KOM (2003) 783 endelig af 15. december 2003).

Nyt notat.

1. Baggrund.

Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand, blev vedtaget under en diplomatkonference i Haag den 13. december 2002. Konventionen har til formål at skabe forudsigelighed om lovvalg med hensyn til rettigheder i relation til værdipapirer i grænseoverskridende sager. Konventionen indeholder således regler om, hvilken lov der skal anvendes i grænseoverskridende sager med hensyn til en række nærmere specificerede rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand.

Efter hovedreglen i konventionen anvendes som udgangspunkt den stats lov, som ifølge en aftale om en værdipapirkonto skal regulere aftalen om værdipapirkontoen, medmindre aftalen udtrykkeligt fastsætter, at en anden stats lov er anvendelig med hensyn til de relevante emner. Ovennævnte gælder imidlertid kun, hvis den involverede mellemmand har kontor i den pågældende stat på det tidspunkt, hvor aftalen om værdipapirkontoen, herunder vedrørende lovvalget, er indgået.

53 lande, inklusive 22 EU-medlemslande (herunder Danmark), har underskrevet vedtagelsen af den endelige tekst til Haagerkonventionen.

Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 19. maj 1998 henholdsvis den 6. juni 2002 direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse. Disse Fællesskabsdirektiver indeholder bl.a. regler, der berører området for Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand.

Med vedtagelse af direktiverne fik Fællesskabet såkaldt ekstern kompetence på de retsområder, som dækkes af direktiverne. Dette indebærer bl.a., at Fællesskabet på punkter, som berører reglerne i direktiverne, i forhold til medlemsstaterne fik enekompetence til at forpligte Fællesskabet over for tredjelande.

På rådsmødet den 28. november 2002 blev der herefter vedtaget en beslutning, som bemyndigede Kommissionen til på Fællesskabets vegne at forhandle om vedtagelsen af Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand, for så vidt angår de områder, der falder ind under Fællesskabets enekompetence i medfør af de to direktiver. Det fremgår i den forbindelse af forhandlingsmandatet, at konventionen henhører dels under fællesskabets kompetence, dels under medlemsstaternes kompetence.

Konventionen blev som nævnt færdigforhandlet den 13. december 2002. Konventionen indeholder bl.a. en regel, hvorefter regionale organisationer for økonomisk integration, hvis medlemmer er suveræne stater, og som har kompetence med hensyn til visse anliggender, der er omfattet af konventionen, kan undertegne, tiltræde eller tilslutte sig konventionen.

Kommissionen har på den baggrund fremsat forslag til Rådets beslutning om undertegnelse af Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand.

Da retsgrundlaget for Rådets beslutning om undertegnelse er EF-traktatens artikel 95, deltager Danmark i vedtagelsen heraf, som således vil være bindende for Danmark.

Danmark har ligesom de øvrige medlemsstater selvstændig kompetence vedrørende de dele af konventionen, som ikke berøres af Fællesskabsdirektiverne. Da de dele af konventionen, hvor Fællesskabet har enekompetence, ikke kan adskilles fra de dele, hvor medlemsstaterne har kompetence, indebærer en vedtagelse af forslaget om Fællesskabets undertegnelse (og senere ratifikation) af konventionen, at også medlemsstaterne må undertegne (og senere ratificere) konventionen.

Forslaget forventes vedtaget på Rådsmødet den 25.-26. oktober 2004 eller på et senere rådsmøde.

2. Indhold.

Forslag til Rådets beslutning om undertegnelse af Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand, indeholder en bestemmelse om, at formanden for Rådet udpeger en person, som på Fællesskabets vegne - og med forbehold for eventuel indgåelse - undertegner konventionen.

Det bestemmes endvidere, at Fællesskabet i forbindelse med undertegnelsen af konventionen skal afgive erklæring om, på hvilke områder omfattet af konventionen Fællesskabet har fået overført kompetence fra medlemsstaterne, dvs. de områder der berøres af direktiverne.

Herudover er der som bilag til Rådsbeslutningen medtaget to erklæringer. Den første erklæring, som skal afgives i henhold til Haagerkonventionen, er en beskrivelse af Fællesskabets kompetence med hensyn til anliggender, der er omfattet af konventionen. Ifølge den anden erklæring vil medlemsstaterne, der mødes i Rådet, bestræbe sig på at undertegne konventionen på samme tidspunkt, som den undertegnes af Fællesskabet.

3. Europa-Parlamentet.

Forslaget behandles i henhold til proceduren i EF-traktatens artikel 300, 2. led. Europa-Parlamentet høres derfor ikke over forslaget til Fællesskabets undertegnelse af Haagerkonventionen om lovvalg med hensyn til visse rettigheder i relation til værdipapirer, der besiddes via en mellemmand, men vil senere skulle høres over spørgsmålet om Fællesskabets tiltrædelse af konventionen.

4. Høring.

Forslaget har ikke været sendt i høring.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Ved lov nr. 1171 af 19. december 2003 er værdipapirhandelsloven § 58 n affattet således, at Haagerkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på visse rettigheder over værdipapirer, der opbevares af en mellemmand, finder anvendelse her i landet. Bestemmelsen er endnu ikke trådt i kraft, og ikrafttrædelsestidspunktet (og

dermed tidspunktet for, hvornår Haagerkonventionen finder anvendelse i Danmark) fastsættes af økonomi- og erhvervsministeren

Undertegnelse af og en senere ratifikation af konventionen vil således ikke kræve lovændringer i Danmark, men kunne gennemføres ved, at værdipapirhandelslovens § 58 n sættes i kraft.

Forslaget har ikke lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 19: Rådets afgørelse om bekæmpelse af grænseoverskridende køretøjskriminalitet.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Efter artikel 29 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) skal Rådet fremme samarbejdet om bekæmpelse af blandt andet terrorisme og organiseret kriminalitet gennem et tættere samarbejde mellem medlemsstaternes politimyndigheder.

Efter TEU artikel 30, stk. 1, litra a, skal Rådet fremme det operative politisamarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder vedrørende forebyggelse, afsløring og efterforskning af kriminelle handlinger.

Rådet for retlige og indre anliggender vedtog den 27. maj 1999 en resolution om bekæmpelse af international kriminalitet, som følger bestemte ruter. Ifølge resolutionen kan medlemsstaterne gennemføre projekter med politimæssige aktioner ved at indsætte ressourcer, materiale og metoder, der er tilpasset situationen, på bestemte ruter, hvor der foregår grænseoverskridende kriminalitet.

En af disse former for kriminalitet er køretøjskriminalitet. Køretøjskriminalitet er omdrejningspunkt for mange kriminalitetsformer. Ofte har der vist sig at være forbindelse mellem på den ene side biltyveri og ulovlig handel med biler og på den anden side andre former for kriminalitet, såsom handel med euforiserende stoffer, skydevåben samt menneskehandel.

Et effektivt redskab til bekæmpelse af denne form for kriminalitet er udveksling af oplysninger om stjålne køretøjer. Dette sker i dag blandt andet via Schengeninformationssystemet og Interpols register over stjålne køretøjer. Ikke alle medlemsstater er imidlertid tilsluttet disse.

En række af medlemsstaterne har desuden tiltrådt traktaten om europæisk køretøjs- og kørekortsinformation af 29. juni 2000 (EUCARIS). Også ikke-medlemsstater og tiltrædelseslande har tiltrådt traktaten. Formålet med EUCARIS, som har eksisteret siden 1994, er at udveksle informationer via en database om blandt andet køretøjsregistreringer med henblik på at afsløre eventuelle forsøg på at indregistrere stjålne køretøjer.

Det anslås, at der hvert år stjæles omkring 1,2 mio. personbiler for en samlet værdi af mindst 15 mia. euro.

På den baggrund har formandskabet fremlagt et forslag til rådsafgørelse om bekæmpelse af grænseoverskridende køretøjskriminalitet. Forslaget er fremsat med hjemmel i TEU artikel 30, stk. 1, litra a (operativt samarbejde mellem bl.a. politimyndigheder) og artikel 34, stk. 2, litra c (forenelighed mellem medlemsstaternes gældende regler). Teksten indeholder ikke forslag vedrørende teknisk sikring af køretøjer, da dette er omfattet af Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (søjle 1).

2. Indhold.

I henhold til forslagens artikel 1 skal rådsafgørelsen omfatte alle motorkøretøjer, trailere eller campingvogne, således som disse er defineret i bestemmelserne vedrørende Schengen Informationssystemet (SIS).

Formålet er, jf. artikel 2, at etablere en fælles strategi og et samarbejde i EU med henblik på at forebygge og bekæmpe den grænseoverskridende køretøjskriminalitet. Forslaget retter sig særligt mod forbindelsen mellem på den ene side biltyverier og ulovlig handel med biler og på den anden side andre former for kriminalitet, såsom handel med euforiserende stoffer og skydevåben samt menneskehandel.

Artikel 3 omhandler samarbejdet mellem nationale kompetente myndigheder. Efter bestemmelsen træffer medlemsstaterne - i overensstemmelse med national ret - de nødvendige foranstaltninger til at styrke samarbejdet mellem deres kompetente myndigheder med henblik på at fremme bekæmpelsen af grænseoverskridende køretøjskriminalitet, bl.a. gennem samarbejdsaftaler. Dette gælder især med hensyn til kontrol med udførsel af varer under hensyn til de respektive beføjelser.

Artikel 4 omhandler samarbejde mellem de kompetente myndigheder og den private sektor. Efter bestemmelsen træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national ret regelmæssigt fører samråd med den private sektor (f.eks. indehavere af private registre over forsvundne biler, forsikringsselskaber og autobranschen) med henblik på at koordinere hinandens oplysninger og afstemme indsatsen på området.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med hensyn til de procedurer, der i overensstemmelse med national ret skal følges ved tilbageførsel af et køretøj, som de retshåndhævende myndigheder har frigivet efter beslaglæggelse.

Ifølge [artikel 5](#) udpeger medlemslandene inden tre måneder efter, at rådsafgørelsen får virkning, et kontaktpunkt hos de retshåndhævende myndigheder med henblik på bekæmpelse af køretøjskriminalitet. Medlemslandene skal bemyndige kontaktpunkterne til at udveksle erfaringer, ekspertise samt generelle og tekniske oplysninger om køretøjskriminalitet på grundlag af den eksisterende lovgivning. Oplysninger om de udpegede nationale kontaktpunkter meddeles Generalsekretariatet for Rådet, som offentliggør oplysningen i Den Europæiske Unions Tidende.

Kontaktpunkterne mødes mindst én gang om året under ledelse af den medlemsstat, der har formandskabet for Rådet. Europol indbydes til at deltage heri. Formandskabet aflægger rapport til Rådet om de fremskridt, der er gjort med det praktiske politisamarbejde, jf. [artikel 11](#).

Ifølge [artikel 6](#) skal de kompetente myndigheder i medlemslandene – efter at tyveri af et køretøj er anmeldt – sørge for, at det stjålne køretøj straks indberettes til Schengen-informationssystemet (SIS) i overensstemmelse med nationale regler, og om muligt til Interpols ASF-database over stjålne motorkøretøjer. Den indberettende medlemsstat skal i overensstemmelse med national ret straks trække en indberetning til eftersøgningsregistret tilbage, så snart grunden til indberetningen bortfalder. De kompetente myndigheder i medlemslandene sørger efter anmeldelsen af tyveriet af blankoregistreringsattester for, at dette – i overensstemmelse med national ret - straks indberettes til SIS.

Efter [artikel 7](#) træffer de kompetente myndigheder de nødvendige foranstaltninger til at forhindre tyveri af registreringsdokumenter til køretøjer.

Af bestemmelsens stk. 2 følger videre, at de retshåndhævende myndigheder efter anmodning fra den nationale registreringsmyndighed skal informere denne – i overensstemmelse med national ret – om et køretøj, som myndigheden er i færd med at registrere, er indberettet i en af de databaser, som er nævnt i forslagets artikel 6, dvs. i henholdsvis SIS og Interpols ASF-database.

For at forhindre misbrug af registreringsattester til motorkøretøjer skal den kompetente myndighed ifølge [artikel 8](#) - i overensstemmelse med national ret - kræve registreringsattesten udleveret af ejeren og/eller indehaveren af køretøjet, når køretøjet er blevet alvorligt skadet ved en påkørsel (totalskade). Registreringsattesten skal også kræves udleveret, når der ved myndighedens kontrol opstår formodning om, at der er manipuleret ved køretøjets identitetskendtegn. Køretøjets registreringsattest tilbageleveres først, når køretøjets identitet er blevet undersøgt og efterprøvet med et gunstigt resultat, såfremt dette er muligt ifølge national ret.

Efter artikel 9 underretter de retshåndhævende myndigheder – inden for rammerne af Europols mandat og opgaver – Europol om personer eller grupper af personer, som begår køretøjskriminalitet.

I henhold til artikel 10 træffer medlemslandene de nødvendige foranstaltninger til, at de nationale uddannelsessteder for politi og toldvæsen i deres læseplaner fremmer specialtræning i forebyggelse og eftersporing af biltyveri.

Endelig indeholder rådsafgårelsen bestemmelser vedrørende evaluering af rådsafgårelsen og ikrafttræden heraf.

Til rådsafgårelsen vil der formentlig blive udfærdiget to rådserklæringer. Ifølge den første erklæring lægges der op til, at samarbejds- og partnerskabsaftaler, der skal indgås mellem Den Europæiske Union og tredjelande, så vidt muligt skal indeholde en bestemmelse om køretøjskriminalitet, navnlig om kontrol af køretøjer ved registrering i tredjelande, såfremt køretøjet oprindeligt kommer fra et af medlemslandene. Ifølge den anden rådserklæring opfordres Kommissionen til at overveje, om direktiv 1993/37/EC af 29. april 1999 (om registreringsdokumenter for motorkøretøjer) bør udvides til at etablere en pligt for de nationale registreringsmyndigheder til at kontakte hinanden forinden registrering af køretøjer fra en anden medlemsstat.

3. Europa-Parlamentet.

Forslaget er forelagt for Europa-Parlamentet, der endnu ikke har afgivet udtalelse.

4. Høring.

Forslaget har været sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Dansk Told- og Skatteforbund, Institut for Menneskerettigheder, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Landsforeningen af beskikkede advokater, Landsklubben HK Politiet, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Politimesterforeningen i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolitechefen, Politidirektøren i København og Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet.

Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Politidirektøren i København, Politimesterforeningen i Danmark, Landsklubben HK Politiet, Advokatrådet, Landsforeningen af beskikkede advokater og Institut for Menneskerettigheder har oplyst, at de ikke har kommentarer til forslaget.

Rigspolitichefen har bl.a. anført, at det bør være op til de nationale myndigheder at træffe beslutning om, hvorvidt der er grundlag for at indberette oplysninger om stjålne attester til SIS.

Vedrørende det oprindelige forslag til artikel 7 har Rigspolitichefen anført, at en pligt til at konsultere motorkøretøjsregistret i det land køretøjet senest har været registreret i samt SIS og Interpols ASF-databaser i forbindelse med registrering af et køretøj her i landet vil medføre en ganske betydelig forsinkelse af registreringen. Rigspolitichefen foreslår på den baggrund, at der for registrering af køretøjer hidrørende fra en anden medlemsstat alene skal foretages opslag i SIS. Rigspolitichefen oplyser i den sammenhæng, at der er direkte adgang til SIS fra politiets motorkontorer.

Om det oprindelige forslag til artikel 8 anfører Rigspolitichefen, at der i dansk ret ikke er hjemmel til at inddrage et køretøjs registreringsattest på grund af totalskade. Til gengæld sker der i visse situationer inddragelse af attesten af enten det udbetalende forsikringselskab eller told- og skattemyndighederne.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget vurderes ikke at ville have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser af betydning.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslaget har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg eller Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 20: Ny næstformand for Eurojust.

Nyt notat.

1. Baggrund.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 vedtog Rådet en rådsafgørelse om oprettelse af Eurojust. Formålet med Eurojust er at lette samarbejdet mellem medlemsstaterne om efterforskning og retsforfølgning af alvorlige lovovertrædelser, der berører to eller flere medlemsstater. Hver medlemsstat udpeger et nationalt medlem af Eurojust. De nationale medlemmer udgør Eurojusts kollegium.

Efter artikel 28 i rådsafgørelsen vælger Eurojusts kollegium en formand blandt de nationale medlemmer. Kollegiet kan desuden, hvis det skønnes nødvendigt, vælge en eller to næstformænd. Resultatet af valget forelægges Rådet til godkendelse. Formanden vælges for en periode på tre år, der kan forlænges én gang og næstformandens embedsperiode fastsættes i henhold til forretningsordenen.

Eurojusts kollegium valgte den 25. juni 2002 Storbritanniens nationale repræsentant i Eurojust, Michael Kennedy som formand for Eurojusts kollegium. Olivier de Baynast, der er Frankrigs nationale repræsentant, blev samtidig valgt som næstformænd for kollegiet, og den 14. januar 2004 valgte Eurojust desuden Østrigs nationale repræsentant Ulrike Haberl-Schwarz som næstformand for kollegiet.

Da Olivier de Baynast træder tilbage fra posten som næstformand, skal kollegiet vælge en ny næstformand.

Det forventes, at valget af ny næstformand for Eurojust forelægges på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004 med henblik på godkendelse.

2. Indhold.

Eurojust har ved brev af 22. september 2004 meddelt, at Olivier de Baynast afløses som næstformand af den nederlandske nationale repræsentant Roelof Jan Manschot, der blev valgt til posten den 21. september 2004.

3. Europa-Parlamentet.

Valget af ny næstformand for Eurojusts kollegium har ikke været forelagt for Europa Parlamentet.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af valget af ny næstformand for Eurojusts kollegium.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været forelagt skriftligt for Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 13. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Valget af ny næstformand for Eurojusts kollegium er ikke i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Valget af ny næstformand for Eurojusts kollegium har ingen lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 21: Rådets beslutning om udveksling af oplysninger om, risiko-vurdering af og kontrol med nye psykoaktive stoffer. (KOM(2003) 560 endelig).

Nyt notat.

1. Indledning

Kommissionen fremsatte den 3. oktober 2003 et forslag til ”Rådets beslutning om udveksling af oplysninger om, risikovurdering af og kontrol med nye narkotiske stoffer og nye syntetiske stoffer” – KOM(2003) 560 endelig.

Sagen er sat på dagsordenen for Rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. – 26. oktober 2004 med henblik på vedtagelse.

2. Retsgrundlag

Forslaget til beslutning har hjemmel i traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 29, 31, stk. 1, litra c og 34 stk. 2, litra c.

3. Formål og indhold

Formålet med Kommissionens forslag til Rådets beslutning er at ajourføre, styrke og udvide fælles aktion nr. 97/396/RIA af 16. juni 1997 vedrørende udveksling af oplysninger, risikovurdering og kontrol med nye former for syntetiske stoffer.

Forslaget omfatter tre på hinanden følgende, men uafhængige faser, der blev indført ved den fælles aktion om nye former for syntetiske stoffer:

1. Et system for tidlig varsling med henblik på hurtigt at udveksle alle foreliggende oplysninger om stoffer, som Europol og Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (EMCDDA) har fået indberetning om fra et medlemsland.
2. En risikovurdering, der foretages af et videnskabeligt udvalg for at vurdere de sociale, sundhedsmæssige og andre tilknyttede risici ved det stof, der er kommet indberetning om.
3. En procedure på EU-plan med henblik på at underkaste stoffer, der er kommet indberetning om, kontrol i medlemsstaterne.

I forslaget lægges der op til, at Rådets beslutning udover syntetiske stoffer tillige skal omfatte andre former for narkotika, herunder stoffer der kan defineres som lægemidler.

Det udvidede anvendelsesområde vil gøre det muligt at indberette et større antal stoffer end under den nuværende fælles aktion om nye former for syntetisk narkotika, ligesom der skal ske udveksling af flere oplysninger end tilfældet er i dag, f.eks. om stoffet optræder i forbindelse med organiseret kriminalitet, og om stoffet allerede er undergivet kontrol i den indberettende medlemsstat.

Kommissionen forventer ikke, at forslaget vil føre til en øget anvendelse af risikovurderinger og kontrolforanstaltninger (fase 2 og 3). Det skyldes, at disse to faser er begrænset til et mindre antal stoffer. Der foretages således som udgangspunkt f.eks. ikke risikovurdering af stoffer, der er ved at blive vurderet inden for rammerne af FN-systemet, eller som allerede er blevet vurderet, uden at der i dette regi er blevet truffet beslutning om at undergive det nye narkotiske stof regulering i henhold til FN-konventionerne herom, eller af et lægemiddel, hvortil der i en eller flere medlemsstater eller i EU er givet markedsføringstilladelse, eller som er fritaget for krav om markedsføringstilladelse. Når en risikovurdering iværksættes – hvilket skal være betinget af, at mere end halvdelen af medlemsstaterne anmoder herom – skal der tages stilling til en række sundhedsmæssige og sociale forhold, men også f.eks. spørgsmålet om, hvorvidt stoffet udnyttes af organiserede kriminelle grupper. Risikovurderingen foretages af Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrugs videnskabelige udvalg, hvis sammensætning udvides med højst 5 eksperter, der er specialister på videnskabelige områder, der ikke i tilstrækkelig grad er repræsenteret i udvalget, men hvis bidrag konkret skønnes at være nødvendige. Endvidere opfordres Kommissionen, Europol og Lægemiddelagenturet til begge at deltage med højst 2 eksperter.

I tilfælde, hvor Det Videnskabelige Udvalg skønner, at et stof udgør en risiko, kan Kommissionen senest seks uger fra modtagelsen af risikovurderingsrapporten forelægge et initiativ for Rådet med henblik på at få indført kontrolforanstaltninger. Rådet kan herefter med kvalificeret flertal beslutte, at det pågældende stof skal undergives kontrol i medlemslandene. I tilfælde, hvor Kommissionen skønner, at det ikke er nødvendigt at undergive et stof kontrolforanstaltninger i medlemslandene, skal Kommissionen senest seks uger efter modtagelse af risikovurderingsrapporten fremlægge en rapport til Rådet og

i den forbindelse begrunde, hvorfor stoffet efter Kommissionens vurdering ikke bør undergives kontrolforanstaltninger.

4. Nærheds- og proportionalitetsprincippet.

Kommissionen har tilkendegivet, at der kan opstå problemer i forbindelse med samarbejdet mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder, når et nyt narkotisk stof ikke er undergivet regulering i alle medlemsstaterne.

Det er regeringens opfattelse, at rapportering om samt udredning og klassificering af nye narkotiske stoffer kan opnå større effektivitet, hvis den koordineres og gennemføres på fællesskabsplan.

5. Udtalelse fra Europa Parlamentet

Europa-Parlamentet er den 18. december 2003 fremkommet med en udtalelse om forslaget. Der lægges i udtalelsen først og fremmest op til at lette adgangen til at iværksætte risikovurdering af et nyt narkotisk stof og forkorte medlemsstaternes frist til i givet fald at undergive et nyt narkotisk stof regulering.

6. Gældende danske regler

Nye former for syntetiske stoffer klassificeres i henhold til bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 med senere ændringer om euforiserende stoffer. Klassificeringen forudsætter, at der enten foreligger en international vedtagelse eller et skøn fra Sundhedsstyrelsen om, at et stof frembyder fare eller ganske særlig fare i anledning af sine euforiserende egenskaber.

7. Konsekvenser

Vedtagelsen af forslaget til beslutning skønnes ikke i sig selv at ville få lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser, men vil indebære en forpligtelse til at regulere nye narkotiske stoffer, hvis Rådet med kvalificeret flertal beslutter, at de pågældende stoffer skal undergives kontrol i medlemslandene.

8. Høring

Forslaget til beslutning har været forelagt de i EU-Specialudvalget for Sundhedsspørgsmål repræsenterede organisationer samt Dansk Selskab of Addiktiv Medicin og Lægemedelindustriforeningen, der ikke har haft bemærkninger. Forslaget har endvidere været forelagt til udtalelse for Rigsadvokaten, Rigspolicefen, Politidirektøren i Købehavn, Datatilsynet, Advokatrådet, Domstolsstyrelsen, Foreningen af Politimestre i Danmark og Institut for Menneskerettigheder. Rigspolitiet har i den forbindelse tilkendegivet, at det formentligt vil være nyttigt, hvis den tidlige advarselsmekanisme omfatter et bredere spektrum af narkotiske stoffer, end tilfældet er i dag, ligesom man støtter udveksling af oplysninger om, hvorvidt organiserede kriminelle grupper er involveret i fremstilling eller handel med nye narkotiske stoffer. Sagen har endvidere været drøftet på et møde i Specialudvalget for Politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

9. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg

Grundnotat om forslaget er fremsendt til Folketingets Europaudvalg den 12. december 2004 og til Folketingets Retsudvalg den 16. december 2003.

Dagsordenspunkt 22: Aftale mellem på den ene side Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab og på den anden side Schweiz om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet *.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I forlængelse af de syv sektoraftaler, der blev indgået mellem EU og Schweiz i 1999, og som trådte i kraft den 1. juni 2002, er der mellem EU og Schweiz enighed om at udbygge samarbejdet på en række andre områder. Schweiz har i den forbindelse udtrykt ønske om at deltage i Schengen-samarbejdet og Dublin/Eurodac-regelsættet.

Ved Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union. I tilknytning hertil fastsatte Rådet ved sin afgørelse 1999/436/EF af 20. maj 1999 retsgrundlaget for hver af de bestemmelser og afgørelser, der udgør Schengen-reglerne. Af rådsafgørelsen fremgår det, at Schengen-reglerne har retsgrundlag i såvel EF-traktatens (herefter TEF) afsnit IV (søjle 1) som EU-traktatens (herefter TEU) afsnit VI (søjle 3). Aftalen om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet har derfor både relevans i forhold til søjle 1 og søjle 3.

For så vidt angår den del af aftalen, der er relevant i forhold til søjle 3, følger det af TEU artikel 38, jf. artikel 24, at Rådet kan bemyndige formandskabet, der om nødvendigt bistås af Kommissionen, til at indlede forhandlinger med en eller flere stater eller internationale organisationer om indgåelse af aftaler om politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager. Sådanne aftaler indgås af Rådet med enstemmighed efter henstilling fra formandskabet. Ingen aftale er bindende for en medlemsstat, hvis repræsentant i Rådet meddeler, at medlemsstaten må opfylde de krav, der gælder ifølge dens egen forfatningsmæssige procedure.

For så vidt angår den del af aftalen, der er relevant i forhold til søjle 1, følger det af TEF artikel 300, at Rådet bemyndiger Kommissionen til at indlede de nødvendige forhandlinger om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og en eller flere stater eller internationale organisationer. Forhandlingerne føres af Kommissionen i samråd med særlige udvalg, der er udpeget af Rådet til at bistå den i dette arbejde, og inden for rammerne af de direktiver, som Rådet måtte meddele den. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed i forbindelse med undertegnelse og

* Forslaget er fremsat helt eller delvist med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdam-traktaten, finder derfor anvendelse.

indgåelse af en international aftale, der vedrører et område, hvor der kræves enstemmighed for vedtagelsen af interne regler, jf. TEF artikel 300, stk. 2, 1. afsnit, 2. pkt. sammenholdt med TEF artikel 62, 63, stk. 3 og 66. Ifølge artikel 1 i Protokollen om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i TEF, og ifølge Protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til dette afsnit, bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Dette gælder tillige afgørelser om Fællesskabets indgåelse af aftaler med tredjelande. Det danske forbehold for retlige og indre anliggender medfører, at Danmark ikke kan deltage i den del af aftalen, der er omfattet forbeholdet.

Rådet (generelle anliggender) vedtog den 17. juni 2002 forhandlingsmandater med henblik på schweizisk deltagelse i henholdsvis Schengen-samarbejdet og Dublin/Eurodac-regelsættet.

For så vidt angår mandatet vedrørende Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet bemyndiges Kommissionen til at forhandle en aftale om associering af Schweiz i de dele af Schengen-reglerne, der hører under EF-traktaten (søjle 1), og formandskabet til at forhandle schweizisk deltagelse i de dele af Schengen-reglerne, der hører under EU-traktaten (søjle 3). Formandskabet bistås under forhandlingerne af Kommissionen, ligesom Norge og Island deltager i forhandlingerne.

Det første forhandlingsmøde med Schweiz fandt sted den 11. juli 2002, og der har efterfølgende været afholdt en række yderligere forhandlingsmøder.

På rådsmøderne (retlige og indre anliggender) og møderne i Den Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island den 8. maj og den 5. – 6. juni 2003 blev en række udestående spørgsmål i forbindelse med aftalen drøftet.

Det forventes, at et udkast til aftale mellem på den ene side Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab og på den anden side Schweiz om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet forelægges på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island den 25. – 26. oktober 2004 med henblik på, at aftalen undertegnes i margen af mødet.

Der er i den forbindelse lagt op til, at også de øvrige aftaler med Schweiz, herunder aftalen om rentebeskatning, undertegnes på rådsmødet som en samlet pakke. Rentebeskatningsaftalen er tidligere forelagt for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg, og der er opnået politisk enighed om aftalen i forbindelse med rådsmødet (ECOFIN) den 2.

juni 2004.

Formandskabet forventes på den baggrund at forelægge udkast til to rådsafgørelser om undertegnelse af aftalen om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet og de relaterede dokumenter bestående af slutakten, en aftale i form af brevveksling om de udvalg, der bistår Kommissionen i dens udøvelse af sine gennemførelsesbeføjelser, og fælleserklæringen om fælles møder i det blandede udvalg på vegne af Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab, med henblik på vedtagelse. Den ene rådsafgørelse vedrører undertegnelse af aftalen med Schweiz på Det Europæiske Fællesskabs vegne for så vidt angår den del af aftalen, der har hjemmelsgrundlag i TEF artikel 62, 63, stk. 3, 66 og 95 (søjle 1). Den anden rådsafgørelse vedrører undertegnelse af aftalen med Schweiz for så vidt angår den del af aftalen, der har hjemmelsgrundlag TEU artikel 38, jf. artikel 24 (søjle 3).

Formandskabet forventes endvidere at forelægge udkast til to rådsafgørelser om indgåelse af aftalen om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet og de relaterede dokumenter bestående af slutakten, en aftale i form af brevveksling om de udvalg, der bistår Kommissionen i dens udøvelse af sine gennemførelsesbeføjelser, og fælleserklæringen om fælles møder i det blandede udvalg på vegne af Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab, med henblik på opnåelse af politisk enighed om teksten. Den ene rådsafgørelse vedrører indgåelse af aftalen med Schweiz på Det Europæiske Fællesskabs vegne for så vidt angår den del af aftalen, der har hjemmelsgrundlag i TEF artikel 62, 63, stk. 3, 66 og 95 (søjle 1). Den anden rådsafgørelse vedrører indgåelse af aftalen med Schweiz for så vidt angår den del af aftalen, der har hjemmelsgrundlag i TEU artikel 38, jf. artikel 24 (søjle 3).

Rådets endelige godkendelse af aftalen vil først kunne finde sted, når de nødvendige nationale procedurer og den relevante procedure i forhold til Europa-Parlamentet er afsluttet.

2. Indhold.

Formandskabet og Kommissionen har på baggrund af forhandlingerne med Schweiz fremlagt et udkast til en aftale om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet. De kontraherende parter i aftalen er på den ene side Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab og på den anden side Schweiz.

For så vidt angår den del af aftalen, der vedrører TEF afsnit IV, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af rådsafgørelserne vedrørende undertegnelse og indgåelse og er ikke bundet af disse. Det fremgår således af præambelen til rådsafgø-

relserne, at Danmark i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling ikke deltager i vedtagelsen af rådsafgørelserne, og at disse ikke er bindende for og finder anvendelse i Danmark. For så vidt angår den del af aftalen, der vedrører søjle 3, er de kontraherende parter Den Europæiske Union og Schweiz. Medlemsstaterne er derfor ikke direkte forpligtet i forhold til Schweiz i medfør af aftalen. Aftalen vil imidlertid blive indgået på baggrund af en rådsafgørelse, hvorefter medlemsstaterne vil være EU-retligt forpligtet til at anvende aftalen.

Artikel 1:

Det fremgår af artiklens stk. 1, at Schweiz deltager som associeret i forhold til Schengen-reglerne og den videre udvikling heraf.

Af stk. 2 fremgår det, at aftalen skaber gensidige rettigheder og forpligtelser i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i aftalen.

Artikel 2:

Ifølge aftalens artikel 2 forpligter Schweiz sig til at gennemføre og anvende reglerne og retsakterne i Schengen-acquis'et som angivet i bilag A og B til aftalen samt senere ændringer af disse bestemmelser og retsakter.

Artikel 3 - 5:

Det følger af artikel 3, at der oprettes et blandet udvalg med deltagelse af repræsentanter for Schweiz, medlemsstaterne i Rådet og Kommissionen. Udvalget kan holde møder på minister-, højt embedsmands- eller ekspertplan. Udvalget vedtager sin forretningsorden ved konsensus. I forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg den 25. – 26. oktober 2004 forventes det således, at det blandede udvalg med deltagelse af Schweiz vil vedtage sin forretningsorden i margen af mødet. Det forventes yderligere, at det blandede udvalg med deltagelse af Norge og Island vil vedtage de fornødne tekniske ændringer af sin forretningsorden med henblik på at forberede, at de to blandede udvalg kan afholde fælles møder.

Det blandede udvalg med deltagelse af Schweiz behandler ifølge artikel 4 alle spørgsmål, der er omhandlet i aftalens artikel 2, og sikrer, at der tages behørigt hensyn til alle Schweiz' ønsker. I det blandede udvalg har Schweiz mulighed for at forklare egne problemer eller reagere på andre landes problemer i forbindelse med en bestemt retsakt eller foranstaltning. Schweiz har endvidere mulighed for

at udtale sig om alle spørgsmål vedrørende udviklingen af bestemmelser af betydning for Schweiz eller gennemførelsen heraf. Endelig har Schweiz ret til at fremsætte forslag i det blandede udvalg vedrørende de i artikel 1 omhandlede spørgsmål, hvorefter Kommissionen eller enhver af medlemsstaterne kan overveje disse forslag med henblik på fremsættelse af forslag til en retsakt eller foranstaltning under Det Europæiske Fællesskab eller Den Europæiske Union.

Ifølge artikel 5, underrettes det blandede udvalg, hvis Rådet forbereder eventuelle retsakter eller foranstaltninger, der kan være relevante for aftalen.

Artikel 6:

Artikel 6 pålægger Kommissionen at rådføre sig uformelt med eksperter i Schweiz på samme måde som medlemsstaternes eksperter i forbindelse med ny lovgivning på et område, der er omfattet af aftalen.

Artikel 7:

Ifølge artikel 7, stk. 1, er vedtagelsen af nye retsakter eller foranstaltninger i forbindelse med spørgsmål, der er omhandlet i aftalens artikel 2, forbeholdt Den Europæiske Unions kompetente institutioner. De vedtagne retsakter eller foranstaltninger træder som udgangspunkt samtidig i kraft for alle aftalens parter, idet der dog for så vidt angår Schweiz skal tages behørigt hensyn til det tidsrum, der kræves for, at Schweiz kan opfylde sine forfatningsmæssige krav.

Stk. 2 angiver proceduren, der skal iagttages i forbindelse med vedtagelse af nye retsakter eller foranstaltninger. Schweiz skal således senest 30 dage efter vedtagelsen underrette Rådet og Kommissionen om Schweiz' beslutning om, hvorvidt det vil acceptere og gennemføre indholdet af retsakterne eller foranstaltningerne. Hvis der kræves folkeafstemning, gives Schweiz en frist på højst to år til at meddele sin beslutning. I sidstnævnte tilfælde anvender Schweiz dog midlertidigt indholdet af den pågældende retsakt eller foranstaltning allerede fra ikrafttrædelsestidspunktet i det omfang, det er muligt. Hvis Schweiz ikke kan anvende bestemmelserne midlertidigt, og hvis dette skaber vanskeligheder, der forstyrrer Schengen-samarbejdet, kan Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab til at træffe passende foranstaltninger overfor Schweiz.

Schweiz' accept af en retsakt skaber i medfør af stk. 3 rettigheder og forpligtelser mellem på den ene side Schweiz og på den anden side Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og de af dets medlemsstater, der er bundet af den

pågældende retsakt.

Af stk. 4 fremgår det, at aftalen ophæves, bl.a. hvis Schweiz ikke kan acceptere indholdet af en relevant retsakt eller foranstaltning eller ikke meddeler sin beslutning rettidigt. Det blandede udvalg kan dog beslutte at opretholde aftalen.

I stk. 5 er angivet en undtagelse til princippet om aftalens ophør i stk. 4, idet Schweiz gives mulighed for at meddele, at Schweiz ikke accepterer og gennemfører nye retsakter, der medfører, at medlemsstaterne i forbindelse med en retsanmodning på det strafferetlige område eller anerkendelsen af en kendelse om ransagning og/eller beslaglæggelse af bevismidler ikke længere kan stille de betingelser til den underliggende strafbare handling, der er angivet i Schengenkonventionens artikel 51. Undtagelsen omfatter dog kun sådanne bestemmelser i det omfang disse finder anvendelse på retsanmodninger eller anerkendelse af kendelser om ransagning eller beslaglæggelse i forbindelse med efterforskning eller retsforfølgelse af lovovertrædelser om direkte beskatning, som, hvis de var begået på schweizisk territorium, ikke ville medføre frihedsstraf efter schweizisk ret.

Efter anmodning fra et af dets medlemmer træder det blandede udvalg sammen for at drøfte den situation, der foreligger som følge af en meddelelse om, at Schweiz ikke accepterer og gennemfører en ny retsakt.

Artikel 8-10:

Artikel 8 pålægger det blandede udvalg at overvåge fortolkningen af bestemmelserne i Schengen-acquis'et henholdsvis ved EF-domstolen og de schweiziske domstole. Schweiz gives mulighed for at afgive processkrifter eller skriftlige bemærkninger i tilknytning til præjudicielle sager for EF-domstolen vedrørende fortolkningen af bestemmelserne i Schengen-acquis'et.

Til brug for det blandede udvalgs overvågning pålægges Schweiz i artikel 9 at rapportere om fortolkningen i Schweiz af bestemmelserne i Schengen-acquis'et. Det blandede udvalg skal søge at sikre en ensartet anvendelse og fortolkning af bestemmelserne, hvis det konstaterer en væsentlig forskel. Hvis dette ikke kan sikres, indledes en procedure efter artikel 10.

Tvister om fortolkningen skal igennem proceduren i artikel 10 søges bilagt af det blandede udvalg. I modsat fald ophører aftalen.

Artikel 11:

Artikel 11 angiver den andel af administrations- og driftsomkostningerne i forbindelse med anvendelsen af aftalen, som Schweiz skal dække. Desuden angives Schweiz' bidrag til udviklingen af Schengen-informationssystemets 2. generation, SIS II.

Schweiz' bidrag til administrationsomkostningerne er baseret på beregningen af de relevante norske og islandske bidrag, således at de tre lande bidrager i forhold til deres BNP.

Artikel 12:

Det følger af artikel 12, at andre internationale aftaler som udgangspunkt ikke påvirkes af den foreliggende aftale. Dog følger det af bestemmelsens stk. 2, at denne aftale går forud for aftaler mellem på den ene side Schweiz og på den anden side en eller flere medlemsstater i det omfang disse aftaler er uforenelige med den foreliggende aftale.

Artikel 13:

Efter artikel 13 i aftaleudkastet indgår Schweiz en aftale med Danmark om etablering af rettigheder og forpligtelser mellem Danmark og Schweiz for så vidt angår de dele af Schengen-reglerne, der henhører under TEF afsnit IV og dermed er omfattet af det danske forbehold for retlige og indre anliggender. Der er primært tale om Schengen-reglerne vedrørende visse dele af visumområdet, udsendelsesområdet og grænsekontrol.

Tilsvarende skal Schweiz efter artikel 13 indgå en aftale med Island og Norge om gensidige rettigheder og forpligtelser i henhold til deres respektive associering i gennemførelsen, anvendelse og udviklingen af Schengen-reglerne.

Aftalen om Schweiz' associering i Schengen-reglerne kan alene finde anvendelse, hvis disse to aftaler ligeledes finder anvendelse, jf. artikel 15, stk. 3. Aftalen om Schweiz associering i Schengen-reglerne betragtes endvidere som opsagt, hvis Schweiz opsiger aftalerne med henholdsvis Danmark, og Norge og Island, jf. artikel 18.

Artikel 14:

Artiklen regulerer aftalens ikrafttræden. Aftalen finder midlertidigt anvendelse allerede fra dens undertegnelse for så vidt angår artikel 3, 4, 5, 6 og 7, stk. 2, litra a). Det betyder bl.a., at bestemmelserne om det blandede udvalgs oprettelse og sammensætning finder anvendelse allerede fra undertegnelsen.

Artikel 15:

I artikel 15, stk. 1, fastslås princippet om, at Schengen-reglerne kun kan gennemføres af Schweiz, efter at Rådet har bestemt, at alle forudsætninger for gennemførelsen er opfyldt af Schweiz, herunder at kravene til kontrollen ved Schweiz' ydre grænser er opfyldt. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed blandt de af dets medlemmer, der anvender Schengen-reglerne som angivet i bilag A og B fuldt ud, og efter høring af det blandede udvalg med deltagelse af Schweiz.

I artikel 15, stk. 2, angives det, at anvendelsen af de i stk. 1 nævnte bestemmelser skaber rettigheder og forpligtelser mellem på den ene side Schweiz og på den anden side Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, og de af dets medlemsstater, der er bundet af disse bestemmelser.

Stk. 3 og 4 skaber en forbindelse mellem gennemførelsen og ophøret af aftalen om Schengen-regelsættet og gennemførelsen og ophøret henholdsvis af aftalerne med Danmark og Island og Norge, jf. artikel 13, og af aftalen om Dublin/Eurodac-regelsættet. Alle de nævnte øvrige aftalers anvendelse er med andre ord en forudsætning for anvendelsen af den foreliggende aftale om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet.

Artikel 16:

I henhold til artikel 16, kan Liechtenstein tiltræde aftalen. Dermed er det hverken nødvendigt at indgå en separat aftale med Liechtenstein eller at oprette et tredje blandet udvalg, hvis Liechtenstein associeres i Schengen-reglerne. Liechtenstein kan deltage i den nuværende organisatoriske struktur.

I tilfælde af Liechtensteins tiltrædelse skal der udfærdiges en protokol til aftalen, hvori alle følger af tiltrædelsen fastslås, herunder skabelsen af rettigheder og forpligtelser mellem Liechtenstein og Schweiz, og mellem på den ene side Liechtenstein og på den anden side Den Europæiske Union, Det Europæiske

Fællesskab og dets medlemsstater, i det omfang disse er bundet af bestemmelserne i Schengen-reglerne.

Artikel 17-18:

Bestemmelserne omhandler aftalens ophævelse. Som nævnt ovenfor betragtes aftalen som ophævet, hvis Schweiz opsiger en af aftalerne med henholdsvis Danmark eller Norge og Island, samt hvis Schweiz opsiger aftalen om Dublin/Eurodac-regelsættet.

Bilag A og B:

Bilagene angiver Schengen-reglerne og deres senere udvikling, og de vil blive ajourført indtil datoen for undertegnelse.

Bilagene angiver de bestemmelser, der ifølge aftalens artikel 2 skal gennemføres og anvendes af Schweiz.

I bilag A, 1. del henvises til bestemmelserne i Schengen-konventionen bortset fra de af konventionens bestemmelser, der ikke er blevet integreret i Den Europæiske Union.

I bilag A, 2. del henvises der til relevante bestemmelser i tiltrædelsesinstrumenterne for de lande, der deltager i Schengen-samarbejdet.

I bilag A, 3. del henvises til relevante afgørelser og erklæringer fra Eksekutivkomitéen samt relevante afgørelser fra Centralgruppen.

I bilag B henvises til Schengen-relevante EU-retsakter, der er vedtaget siden integrationen af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union.

Slutakt:

I slutakten henvises til en række fælleserklæringer, der vedtages, samt en række ensidige erklæringer, der tages til efterretning i forbindelse med aftalens indgåelse.

Aftale i form af brevveksling:

Det fremgår af aftalen, at Rådet noterer sig Schweiz' anmodning om deltagelse

som fuldt associeret i arbejdet i de udvalg, der bistår Kommissionen under udøvelsen af dennes gennemførelsesbeføjelser på de områder, der er omfattet af aftalen.

Det Europæiske Fællesskab forpligter sig til at forhandle om passende arrangementer, så Schweiz kan blive inddraget i disse udvalgs arbejde.

Fælleserklæring om fælles møder:

Både den eksisterende aftale med Island og Norge og den foreliggende aftale med Schweiz indebærer oprettelse af et blandet udvalg til behandling af alle de af Rådet drøftede emner af relevans for gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne. Det fremgår af fælleserklæringen, at alle parter er enige om, at møderne i disse to blandede udvalg afholdes som fælles møder.

3. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet har ikke afgivet udtalelse i sagen.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen skønnes ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Aftalen om Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet har formentlig lovgivningsmæssige konsekvenser, særligt i relation til spørgsmålet om retshjælp og udlevering.

Aftalen har ikke statsfinansielle konsekvenser.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forhandlingsmandaterne for Kommissionens og formandskabets forhandlinger med Schweiz om indgåelsen af aftaler vedrørende Schweiz' deltagelse i Schengen-samarbejdet og Dublin/Eurodac-regelsættet blev forelagt til orientering for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for rådsmødet den 13. – 14. juni 2002.

Status for forhandlingerne med Schweiz blev forelagt til orientering for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for rådsmøderne (retlige og indre anliggender) den 8. maj 2003 og den 5. – 6. juni 2003.

Dagsordenspunkt 23: Aftale mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser (KOM(2004)559 endelig.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Der blev op gennem 1990'erne konstateret en ikke uvæsentlig stigning i organiseret svig og smugleri samt andre illegale aktiviteter. Dette førte bl.a. til, at Europa-Parlamentet nedsatte et særligt undersøgelsesudvalg, der skulle analysere svigproblemerne inden for ordningen for fællesskabsforsendelse. I udvalgets rapport fra 1997 påpeges der en række problemer i forhold til svigsaktiviteter i Schweiz.

Europa-Parlamentet anbefalede Kommissionen at føre forhandlinger om en aftale mellem EU og Schweiz, der skal sikre et mere effektivt samarbejde om bekæmpelse af svig og bedrageri på toldområdet.

I lyset heraf – og på baggrund af brevveksling mellem Kommissionen og Schweiz – traf Rådet den 14. december 2000 beslutning om bemyndigelse af Kommissionen til at gennemføre forhandlinger om en aftale mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser.

Efterfølgende har der været afholdt en række forhandlingsmøder med Schweiz, og der er på et topmøde den 19. maj 2004 mellem EU og Schweiz opnået enighed om det foreliggende aftaleudkast.

For så vidt angår den del af aftalen, der er relevant i forhold til tredje søjle, følger det af Rådets bemyndigelse til Kommissionen af 14. december 2000 sammenholdt med en udtalelse fra Rådets Juridiske Tjeneste herom, at Kommissionen forhandler på medlemslandenes vegne, idet Kommissionen bistås under forhandlingerne af et udvalg under Rådet med deltagelse af samtlige medlemslande. Denne del af aftalen indgås af de enkelte medlemslande på den ene side og Schweiz på den anden side. En sådan aftale er ikke bindende for et medlemsland, før eventuelle nødvendige forfatningsmæssige procedurer er gennemført.

For så vidt angår de dele af aftalen, der er relevant i forhold til første søjle, følger det af TEF artikel 300 sammenholdt med artikel 280, at Rådet i dette tilfælde be-

myndiger Kommissionen til at indlede de nødvendige forhandlinger om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og en eller flere stater eller internationale organisationer om bekæmpelse af svig. Forhandlingerne føres af Kommissionen i samråd med særlige udvalg, der er udpeget af Rådet til at bistå den i dette arbejde, og inden for rammerne af de direktiver, som Rådet måtte meddele den. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal, når der som i det konkrete tilfælde er tale om indgåelse af en international aftale i medfør af TEF artikel 300, stk. 2, 1. punktum. Indgåelse af en sådan aftale kræver desuden en samstemmende udtalelse fra Europa-Parlamentet. Indgåelse af aftalen, herunder aftalens ikrafttrædelse, vil dog samtidig afhænge af de enkelte medlemslandes eventuelle ratifikationer for så vidt angår de dele, der er relevant i forhold til tredje søjle.

Det forventes, at udkastet til aftale mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser forelægges på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004 med henblik på, at aftalen godkendes og undertegnes i margen af mødet.

Der er i den forbindelse lagt op til, at også de øvrige aftaler med Schweiz, herunder aftalen om rentebeskatning og aftalen om Schweiz' deltagelse i Schengensamarbejdet, undertegnes på rådsmødet som en samlet pakke. Hvad særligt angår rentebeskatningsaftalen er denne tidligere forelagt for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg, og der er opnået politisk enighed om aftalen i forbindelse med rådsmødet (ECOFIN) den 2. juni 2004.

Formandskabet forventes på den baggrund at forelægge et udkast til rådsafgørelse om udpegelse af den person, der skal være beføjet til på vegne af Det Europæiske Fællesskab at undertegne aftalen mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser, samt den slutakt, der ledsager aftalen. Udkastet til rådsafgørelse forventes forelagt Rådet med henblik på vedtagelse.

Endelig forventes formandskabet at forelægge et udkast til rådsafgørelse om indgåelse (godkendelse) af aftalen og den ledsagende slutakt på vegne af Det Europæiske Fællesskab med henblik på opnåelse af politisk enighed om teksten. Rådets endelige godkendelse af aftalen vil først kunne finde sted, når de nødvendige nationale procedurer er afsluttet, og når Europa-Parlamentet har afgivet samstemmende udtalelse om indgåelse af aftalen, jf. TEF artikel 300, stk. 3.

2. Indhold.

Forslagene til rådsafgørelser er fremsat under henvisning til traktaten om Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 280 sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første afsnit, første punktum.

Formålet med aftalen mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og på den anden side Schweiz om bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet til skade for deres finansielle interesser er at styrke samarbejdet på det retlige område og administrativ bistand i forbindelse med bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet, herunder overtrædelser af moms- og toldlovgivningen, i forbindelse med handel med varer og tjenesteydelser. Samarbejdet omfatter også hvidvaskning af penge af afkastet af disse ulovlige aktiviteter.

Aftalen indeholder følgende 4 afsnit:

- Afsnit I; Almindelige bestemmelser.
- Afsnit II: Administrativ bistand.
- Afsnit III: Gensidig retshjælp.
- Afsnit IV: Afsluttende bestemmelser.

Udkastet indeholder bestemmelser, der henhører under henholdsvis Justitsministeriets og Skatteministeriets område.

Ad aftalens afsnit I – Almindelige bestemmelser

Efter artikel 1 er formålet med aftalen at udvide det administrative og strafferetlige samarbejde mellem EU og dens medlemsstater og Schweiz med henblik på at bekæmpe ulovlige aktiviteter.

Artikel 2 definerer aftalens anvendelsesområde som administrativ og strafferetlig forebyggelse, opdagelse, efterforskning og forfølgelse samt bekæmpelse af svig og andre ulovlige aktiviteter vedrørende:

- varehandel i modstrid med told- og landbrugslovgivning,
- handel i modstrid med moms-, forbrugsafgifts- eller punktafgiftslovgivningen,
- anvendelse eller tilbageholdelse af midler fra de kontraherende parter budgetter og
- de kontraherende parter procedurer for tildeling af kontrakter.

Omvendt er det nævnt i svigsaftalen, at den ikke omfatter direkte skatter.

Parterne forpligter sig også til samarbejde vedr. beslaglæggelse og inddrivelse af beløb, der skyldes eller uretmæssigt er modtaget som følge af de ulovlige aktiviteter, som nævnt ovenfor.

Anvendelsesområdet omfatter desuden bistand vedrørende hvidvaskning af udbyttet af disse ulovlige aktiviteter, forudsat at aktiviteterne efter de berørte to kontraherende parts lovgivning kan straffes med frihedsstraf mv. af en maksimal varighed af mindst seks måneder.

En anmodning om bistand kan ikke afvises med den begrundelse, at den anmodede parts lovgivning ikke har samme type regler eller samme retlige definition af de pågældende aktiviteter som den anmodende part.

For at undgå et stort antal sager om bistand vedrørende mindre sager bestemmer artikel 3, at en kontraherende part ikke behøver at yde bistand i sådanne sager (under bestemte beløbsgrænser).

Efter artikel 4 kan en part afvise at imødekomme en anmodning om bistand, hvis det ville være i modstrid med dens suverænitet, sikkerhed, offentlige orden eller andre væsentlige interesser. Bankhæmmelighed udgør dog ikke en grund til at afvise gensidig bistand i denne artikels betydning.

Artikel 5 bestemmer, at oplysninger og bevismidler, som fremsendes eller modtages efter aftalen, er omfattet af samme tavshedspligt, som gælder for tilsvarende oplysninger mv. efter den nationale lovgivning for den part, der modtager oplysningerne, eller tilsvarende regler for fællesskabsinstitutioner. Særligt må oplysningerne ikke bruges til andre formål end dem, der er omfattet af aftalen, og de må derfor kun gives til personer, som skal bruge dem til formål omfattet af aftalen.

En kontraherende part, som efter anmodning har modtaget oplysninger efter aftalen, kan fremsende dem til en anden kontraherende part, hvis sidstnævnte er ved at gennemføre en undersøgelse med samme formål som omfattet af aftalen eller med fordel kunne gennemføre en sådan undersøgelse

Artikel 6 fastsætter regler for fortrolighed og foreskriver således, at den anmodende kontraherende part kan anmode om, at anmodningen og dens indhold behandles fortroligt, undtagen hvis dette er uforeneligt med udførelsen af anmodningen. Hvis den anmodede kontraherende part ikke kan overholde fortrolighedskravene, giver

den på forhånd den anmodende kontraherende parts myndigheder meddelelse herom.

Ad aftalens afsnit II – Administrativ bistand

Afsnit II, kapitel 1, har almindelige bestemmelser for administrativ bistand.

Efter artikel 7 berører aftalens afsnit om administrativ bistand hverken gældende regler om gensidig retshjælp i straffesager eller mere fordelagtige bestemmelser i gældende aftaler mellem de kontraherende parter.

Efter artikel 8 skal de kontraherende parter yde hinanden bistand til at bekæmpe ulovlige aktiviteter. Det skal særlig ske ved at forebygge og afsløre transaktioner og andre handlinger (herunder undladelse af handlinger), som er i strid med den relevante lovgivning, og ved at gennemføre efterforskning heraf. Den bistand, der fastlægges ved afsnit II, gælder enhver af de kontraherende parter kompetente administrative myndigheder, når disse handler som led i udøvelsen af administrative undersøgelsesbeføjelser eller beføjelser vedrørende strafferetlig forfølgelse, herunder når disse myndigheder udøver deres beføjelser efter anmodning fra retlige myndigheder.

Efter artikel 9 skal en kontraherende parts myndighed alene yde administrativ bistand inden for rammerne af den kompetence, som myndigheden har efter landets nationale lovgivning. Omvendt skal myndigheden udnytte alle de retlige beføjelser, som den har efter den nationale lovgivning, for at efterkomme anmodningen.

I visse tilfælde kan en kontraherende part dog afvise at imødekomme en anmodning fra en anden kontraherende part, jf. artikel 10. Det gælder især, hvis anmodningerne fra den anden part i en periode ville medføre uforholdsmæssigt store administrative byrder, eller hvis den anden part ikke har udtømt dens egne sædvanlige informationskilder for selv at opnå de ønskede oplysninger, uden at dette ville medføre risiko for, at det ønskede resultat ikke kan nås.

Artikel 11 vedrører udpegning af centrale tjenester, der har kompetence til at behandle anmodninger om administrativ bistand i medfør af afsnit II.

Afsnit II, kapitel 2, angår forskellige former for samarbejde efter anmodning.

Efter artikel 12 skal en kontraherende part efter anmodning sende en anden kontraherende part enhver oplysning, som den førstnævnte part er i besiddelse af, og

som den anden part kan bruge til at forebygge, efterforske og straffe ulovlige aktiviteter, omfattet af aftalen, eller enhver oplysning, som er nødvendig for at inddrive en fordring. Hvis den anmodede part ikke selv er i besiddelse af en oplysning, skal den foretage den nødvendige administrative undersøgelse for at fremskaffe den.

Efter anmodning fra en kontraherende part skal en anden kontraherende part sikre overvågning vedrørende vareudvekslinger, der er i strid med den lovgivning, der er omfattet af aftalen, jf. [artikel 13](#).

[Artikel 14](#) indeholder regler om, at en kontraherende part skal yde bistand ved forkyndelse af dokumenter mv. fra en anden kontraherende part for adressater på førstnævnte parts område.

Efter anmodning fra en kontraherende part skal en anden kontraherende part foretage eller foranledige passende undersøgelser vedr. transaktioner eller adfærd, der udgør ulovlige aktiviteter som omfattet af aftalen, jf. [artikel 15](#). Den anden part skal anvende alle de undersøgelsesmidler, som ville gælde for tilsvarende undersøgelser på egne vegne. Efter undersøgelsen skal resultaterne videresendes til den kontraherende stat, der har anmodet om undersøgelsen.

To kontraherende parter kan aftale, at embedsmænd fra den ene part er til stede ved administrative undersøgelser, der foretages af den anden part, jf. [artikel 16](#). Tilstedeværelsen kræver ikke tilladelse fra den person eller erhvervsdrivende, som undersøgelsen angår.

Erhvervsdrivende er derimod forpligtet til at give adgang til deres lokaler m.v. og meddelelse af alle relevante oplysninger med henblik på, at en kontraherende part kan imødekomme en anmodning om administrativ bistand, jf. [artikel 17](#).

[Artikel 18](#) fastsætter form og indhold for anmodninger om bistand.

[Artikel 19](#) begrænser anvendelsen af oplysninger, der er modtaget efter aftalen, så de ikke må anvendes til andre formål end dem, der er omfattet af aftalen. En kontraherende part, der har modtaget oplysninger efter aftalen, kan dog anmode den anden kontraherende part, der har fremsendt oplysningerne, om tilladelse til at anvende oplysningerne til andre formål. Artiklen hindrer dog ikke anvendelse af oplysningerne som led i retlige eller administrative procedurer, der er indledt som følge af ikke-overholdelse af lovgivning, som anmodningen vedrører, hvis de samme bistandsmidler ville være til rådighed i forbindelse med sådanne procedurer.

Afsnit II, kapitel 3, angår spontan bistand. Efter artikel 20 kan kontraherende part – uden særlig anmodning herom – give en anden kontraherende part samme former bistand, som nævnt i kapitel 2.

Afsnit II, kapitel 4, angår særlige former for samarbejde.

De kontraherende parter kan aftale at gennemføre fælles grænseoverskridende operationer i forbindelse med vareimport, -eksport og –transit, såfremt transaktionerne vil kunne medføre betydelige tab for de kontraherende parter, jf. artikel 21.

Efter artikel 22 kan de kontraherende parter også oprette fælles særlige efterforskningshold, som udfører vanskelige efterforskningsopgaver, der kræver indsættelse af betydelige aktionsmidler, og koordinerer fælles aktioner. Deltagelse i et sådant efterforskningshold giver ikke repræsentanter fra en part beføjelse til at intervenere i en anden part, hvor efterforskningen udføres.

Efter artikel 23 kan de kontraherende parter aftale at udveksle forbindelsesofficerer med henblik på at yde hinanden gensidig bistand underudførelsen af den administrative bistand. En forbindelsesofficer fra en kontraherende part har til opgave at rådgive og yde bistand, og den pågældende må ikke intervenere på en anden kontraherende parts område.

Afsnit II, kapitel 5, angår bistand med inddrivelse. Efter anmodning fra en kontraherende part skal en anden kontraherende part foretage inddrivelse af førstnævnte parts fordringer, som er omfattet af aftalens anvendelsesområde, jf. artikel 24. Inddrivelsen skal ske på samme måde, som hvis der var tale om den anden parts egne fordringer. De fordringer, der skal inddrives, nyder ikke nødvendigvis godt af de samme privilegier som tilsvarende fordringer opstået hos den anmodede kontraherende part.

Ad aftalens afsnit III – Gensidig retshjælp

Artikel 25 angår forholdet til andre aftaler. Den fastslår, at bestemmelserne i afsnittet har til formål at supplere den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp og konventionen af 8. november 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold og skal lette de kontraherende parters anvendelse af disse konventioner. Dette berører ikke anvendelsen af de mere vidtgående bestemmelser i gældende bilaterale eller multilaterale aftaler mellem de kontraherende parter.

Efter artikel 26 udvides retshjælpsområdet til (ligeledes) at omfatte gensidig retshjælp ved retsforfølgning for handlinger, der er strafbare i henhold til en af de kontraherende parters lovgivning eller i henhold til begge parters lovgivning, når der er tale om overtrædelser af bestemmelser, som kan forfølges af administrative myndigheder, hvis afgørelser kan indankes for en domstol med kompetence i straffesager, i civile søgsmål anlagt i forbindelse med straffesager, så længe kriminalretten endnu ikke har truffet endelig afgørelse i straffesagen og ved handlinger eller overtrædelser, der kan indebære et ansvar for en juridisk person i den anmodende kontraherende part.

Der ydes ligeledes gensidig retshjælp med henblik på undersøgelser og procedurer, der sigter mod beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet af sådanne overtrædelser og af de redskaber, der er anvendt til at begå dem.

Artikel 27 fastlægger den procedure, som skal følges, og de oplysninger, som skal fremsendes, ved fremsættelse af anmodninger i henhold til afsnit III. Af bestemmelsen følger bl.a., at anmodninger forelægges af den anmodende kontraherende parts myndighed enten gennem en kompetent central myndighed i den anmodede kontraherende part eller direkte for den kontraherende parts myndighed, der har kompetence til at udføre anmodningen fra den anmodende kontraherende part.

Artikel 28 angår fremsendelse pr. post, og den foreskriver bl.a. , at som hovedregel sender de kontraherende parter, i forbindelse med procedurer vedrørende ulovlige aktiviteter som omhandlet i denne aftale, procedureakter direkte pr. post til personer, der befinder sig på den anden kontraherende parts område. Den kontraherende parts myndighed, der sender anmodningen, gør modtageren opmærksom på, at myndigheden ikke direkte kan gennemføre tvang eller sanktioner på den anden kontraherende parts område.

Artikel 29 angår foreløbige foranstaltninger, og det fastsættes, at inden for de grænser, der sættes af dens interne retsorden og dens respektive beføjelser, og efter anmodning fra den anmodende kontraherende part, kan den kompetente myndighed i den anmodede kontraherende part beordre de foreløbige foranstaltninger gennemført, der er nødvendige for at opretholde en eksisterende situation, beskytte truede retlige interesser eller bevare bevismidler, forudsat at anmodningen om gensidig retshjælp ikke forekommer klart uantagelig. Der vil i forebyggelsesøjemed blive beordret indefrysning og beslaglæggelse af udbyttet af de overtrædelser, som der anmodes om hjælp til, og det samme gælder de redskaber, der er anvendt i den forbindelse. Hvis udbyttet af en overtrædelse helt eller delvis er forsvundet, kræves de

samme foranstaltninger i forhold til goder, der befinder sig på den anmodede kontraherende parts områder, og som svarer til værdien af det pågældende udbytte.

Artikel 30 regulerer tilstedeværelse af den anmodende kontraherende parts myndigheder, og fastsætter bl.a. herom, at den anmodede part giver, efter anmodning fra den anmodende part, repræsentanter for sidstnævnte parts myndigheder tilladelse til at deltage i udførelsen af anmodningen om gensidig retshjælp. Denne tilstedeværelse kræver ikke den pågældende persons samtykke. Der kan knyttes betingelser til en sådan tilladelse. Sådanne tilstedeværende personer har adgang til samme lokaler og samme dokumenter, som repræsentanterne for den anmodede kontraherende parts myndighed, og de får adgang ved disses mellemkomst og udelukkende til brug for udførelsen af anmodningen om gensidig retshjælp. Denne tilstedeværelse må ikke medføre, at oplysninger udbredes til andre end de personer, der er bemyndiget hertil i henhold til stk. 1 og 2, i modstrid med tavshedspligten og den pågældende persons rettigheder. Oplysninger, som meddeles den anmodende kontraherende parts myndighed, kan ikke anvendes som bevismidler, før afgørelsen om fremsendelse af aktstykkerne vedrørende gennemførelsen er blevet retskraftig.

Artikel 31 omhandler ransagninger og beslaglæggelse. Bestemmelsen fastsætter, at de kontraherende parter ikke må stille andre betingelser for efterkommelse af retsanmodninger om ransagning og beslaglæggelse end følgende: (a) den handling, der ligger til grund for retsanmodningen, skal efter begge kontraherende parters lovgivning kunne straffes med frihedsstraf eller en frihedsbegrænsende sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst seks måneder, eller den skal efter en af de kontraherende parters lovgivning kunne straffes tilsvarende og efter den anden kontraherende parts lovgivning udgøre en overtrædelse af bestemmelser, der forfølges af administrative myndigheder, hvis afgørelse kan indankes for en domstol med kompetence i straffesager, (b) efterkommelsen af retsanmodningen skal være forenelig med den anmodede kontraherende parts lovgivning.

Retsanmodninger med henblik på ransagning og beslaglæggelse i forbindelse med hvidvaskning, der falder ind under denne aftales anvendelsesområde, kan også efterkommes, forudsat at de aktiviteter, der ligger til grund, efter begge kontraherende parters lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en frihedsbegrænsende sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst seks måneder.

Artikel 32 vedrører anmodninger om bankoplysninger og finansielle oplysninger, og fastsætter, at hvis betingelserne i artikel 31 er opfyldt, udfører den anmodede kontraherende part anmodningen om gensidig retshjælp vedrørende opnåelse og fremsendelse af nærmere angivne bankoplysninger og finansielle oplysninger.

I det omfang, det er tilladt i henhold til den anmodede kontraherende parts straffereftlige procedurebestemmelser for tilsvarende tilfælde på denne parts eget område, kan denne part beordre overvågning i en nærmere angivet periode af banktransaktioner foretaget fra, til eller via bankkonti eller udført af bestemte personer, og meddeler den anmodende kontraherende part resultatet heraf.

Hver kontraherende part træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bankerne ikke meddeler den berørte bankkunde eller andre tredjemænd, at der gennemføres foranstaltninger efter anmodning fra den anmodende kontraherende part, eller at en efterforskning er i gang, i en periode, der er begrænset til, hvad der er nødvendigt for ikke at kompromittere resultatet heraf.

Den anmodende kontraherende parts myndighed skal i sin anmodning: (a) angive, hvorfor den finder, at de ønskede oplysninger sandsynligvis vil være af væsentlig betydning for efterforskningen af lovovertrædelsen (b) angive, hvad der ligger til grund for dens formodning om, at banker på den anmodede kontraherende parts område fører de pågældende konti, og, i det omfang, den råder over indicier herfor, hvilke banker der er tale om, (c) meddele enhver oplysning, der kan gøre det lettere at udføre anmodningen.

Artikel 33 regulerer betingelserne for gennemførelse af kontrollerede leverancer. Af bestemmelsen følger bl.a., at beslutninger om anvendelse af kontrollerede leverancer træffes i hvert enkelt tilfælde af den anmodede kontraherende parts kompetente myndigheder under behørigt hensyn til dennes nationale ret. Kontrollerede leverancer finder sted efter de procedurer, der er fastsat i den anmodede kontraherende parts lovgivning. Beføjelsen til at handle og til at styre og kontrollere operationerne tilfalder sidstnævnte parts kompetente myndigheder.

Efter artikel 34 kan genstande, dokumenter, penge eller andre værdier, der som retsbevarende foranstaltning er beslaglagt, efter anmodning fra den anmodende kontraherende part overdrages med henblik på beslaglæggelse eller tilbagelevering til den retmæssige ejer. Den anmodede kontraherende part kan ikke afslå overdragelsen med den begrundelse, at pengene svarer til en skatte- eller toldgæld. De rettigheder, som en tredjemand i god tro gør gældende i forbindelse med disse genstande, berøres ikke heraf.

Artikel 35 angår fremskyndelse af den gensidige retshjælp. Bestemmelsen fastsætter bl.a., at den anmodede kontraherende parts myndighed udfører anmodningen om gensidig retshjælp så hurtigt som muligt, idet den i videst muligt omfang tager hen-

syn til de procesfrister og andre frister, som den anmodende kontraherende parts myndighed måtte have angivet. Denne begrundelse fristerne. Kan anmodningen ikke eller kun delvis udføres i overensstemmelse med den anmodende kontraherende parts myndigheds krav, underretter den anmodende kontraherende parts myndighed straks den anmodende kontraherende parts myndighed herom og angiver, på hvilke betingelser anmodningen vil kunne udføres med henblik på, at det kan aftales, hvorledes anmodningen videre skal behandles.

Artikel 36 angår anvendelse af bevismidler og fastsætter, at de oplysninger og bevismidler, der fremsendes som led i den gensidige retshjælp, kan - foruden i den procedure, i forbindelse med hvilken retshjælpen er ydet - anvendes (a) i en straffesag rejst i den anmodende kontraherende part mod andre personer, der har deltaget i udførelsen af den lovovertrædelse, i forbindelse med hvilken retshjælpen blev ydet, (b) når de handlinger, der ligger til grund for anmodningen, udgør en anden overtrædelse, i forbindelse med hvilken der også bør ydes retshjælp, (c) i forbindelse med procedurer, der tager sigte på beslaglæggelse af redskaber og udbytte fra overtrædelser, i forbindelse med hvilke der burde ydes retshjælp, og i sager om erstatning og renter i relation til de handlinger, i forbindelse med hvilke retshjælpen blev ydet.

Artikel 37 om spontan fremsendelse af oplysninger fastsætter, at en kontraherende parts retsmyndigheder, inden for de grænser, der sættes af den nationale ret og deres egne beføjelser, spontant kan fremsende oplysninger og bevismidler til en anden kontraherende parts retsmyndigheder, når de finder, at de pågældende oplysninger eller bevismidler kunne være nyttige for den modtagende kontraherende parts myndighed med henblik på indledning eller gennemførelse af undersøgelser eller procedurer, eller at disse oplysninger eller bevismidler kan få den nævnte myndighed til at forelægge en anmodning om gensidig retshjælp. Den kontraherende parts myndighed, der fremsender oplysningerne, kan i overensstemmelse med sin nationale lovgivning knytte betingelser til den modtagende kontraherende parts myndigheds anvendelse af oplysningerne.

Artikel 38 angår procedurer i den anmodende kontraherende part. Af bestemmelsen følger, at anmodningen om gensidig retshjælp berører ikke de rettigheder, som den anmodende kontraherende part eventuelt har i sin egenskab af sagsøger i interne straffesager rejst over for myndighederne i den anmodende kontraherende part.

Ad aftalens afsnit IV – Afsluttende bestemmelser

Efter [artikel 39](#) skal der oprettes et udvalg bestående af repræsentanter for de kontraherende parter, med henblik på en korrekt anvendelse af aftalen. Der er efter udkastet til rådsafgørelse om indgåelse af aftalen lagt op til, at Fællesskabet i det blandede udvalg repræsenteres af Kommissionen. Fællesskabets holdning under gennemførelse af aftalen for så vidt angår det blandede udvalgs afgørelser og henstillinger vedtages efter forslag fra Kommissionen af Rådet med kvalificeret flertal.

Enhver part kan forelægge udvalget eventuelle tvister om fortolkningen eller anvendelse af aftalen, jf. [artikel 40](#).

Efter [artikel 41](#) om gensidighed kan en kontraherende part afvise en anden kontraherende parts anmodninger om bistand, hvis den anden part gentagne gange ikke har reageret på anmodning om bistand i lignende tilfælde.

Hvis en kontraherende part ønsker ændringer af aftalen, skal den forelægge et forslag herom for det blandede udvalg, der så fremsætter en henstilling, navnlig med henblik på indledning af forhandlinger om forslaget, jf. [artikel 42](#).

[Artikel 43](#) vedrører det geografiske anvendelsesområde.

Aftalen gælder for ubestemt tid, jf. [artikel 44](#). Formanden for Rådet foranstalter på Det Europæiske Fællesskabs vegne den notifikation, der er omhandlet i aftalens artikel 44, stk. 2.

Aftalen kan opsiges af Det Europæiske Fællesskab eller Schweiz, jf. [artikel 45](#).

[Artikel 46-48](#) vedrører aftalens tidsmæssige anvendelse (dvs. hvilke anmodninger, den tidsmæssigt gælder for), udvidelse af aftalen til de nye EU-medlemsstater og gyldige tekster.

3. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet har ikke afgivet udtalelse i sagen. Ifølge TEF artikel 300 skal Europa-Parlamentet afgive samstemmende udtalelse forud for indgåelsen af svigsaftalen med Schweiz, jf. afsnit 1 ovenfor.

4. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 12. oktober 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen skønnes ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

For så vidt angår de dele af udkastet til aftale, som vedrører spørgsmålet om gensidig retshjælp i straffesager, vurderes udkastet til aftale ikke at ville have lovgivningsmæssige konsekvenser.

Hvad angår de dele af udkastet, som vedrører administrativ bistand, vurderes gennemførelsen heraf i et vist omfang at ville kræve lovændringer. Det kan i den forbindelse nævnes, at aftalen, for så vidt angår bistand vedr. moms samt forbrugs- og punktafgifter, må antages at forudsætte, at der gennemføres lovhjemmel til, at danske myndigheder kan give og modtage bistand i sager om disse indirekte skatter. Den toldmæssige del af aftalen må formentlig antages at kunne indgås i henhold til toldlovens § 65, idet skatteministeren med hjemmel heri kan indgå aftaler med fremmede stater om bl.a. gensidig bistand i toldsager.

Den foreslåede svigsaftale vurderes ikke at ville have statsfinansielle konsekvenser af betydning.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Dagsordenspunkt 26: Et nyt arbejdsprogram for de kommende år på området retlige og indre anliggender.

Punktet eftersendes.